

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

IRÁN a TUERCKO 2005

Irán - Yazd

Den první, sobota 1.10.2005, Teplice, CZ, Teplice – Praha - Sofie
Teplota : 6 °C, Ujeto: 100 km / 1h, 1540km / 24h

Z Teplic vyjždím v 7h a po 1:45h, jsem konečně na Florenci. Za 15 minut odjíždí autobus do Sofie. Vyřizuji lístek, batoh ukládám do úložného prostoru a jdu jako poslední do busu. Sedám si na jedno z posledních volných míst. Samozřejmě, že mám rozbitou sedačku, ale naštěstí drží a nejezdí sem tam, jako loni v Egyptě. U vedlejší zase nefunguje opěradlo. Nefunguje i několik jiných věcí, jako v každém Bulharském autobuse, ale to nemá smysl rozebírat. Cestou je vedro, řidič topí jak o život. Pomalu odkládám vrstvy oblečení až jsem jen v tričku. Na dálnici je pěkná bouračka. Kamion a 2 osobáky. Stavíme až v Brně na busáku, nabíráme dva pasažéry. Sedím až vzadu, za mnou už je jen pětka. Jsou tam ještě dvě místa, chtějí si tam sednou ti co nastoupili, ale sedí tam jedna starší ženská, které se to zrovna nezamlouvá. Měla kolem sebe spoustu místa, ale to teď skončilo, musí ty sedačky uvolnit. Za Brnem stavíme na benzínce, máme první přestávku. Jdem si koupit vodu a noviny. V 11:30h jsme na hranicích se Slovenskem a jsme obratem vyřízení. Nojo, EU udělala svoje, před dvěma lety to trvalo podstatně déle. Ani ne za hodinu jsme v Bratislavě a hned hranice do Maďarska, projíždíme jimi kolem 13h, nestrávili jsme tady ani půl hodiny. I v Maďarsku stavíme na deset minut na pauzu. Jedeme přes Győr na Budapešť. Tam jsme v 17 h a jedeme dál na Szeged. Před 18h stavíme opět na pauzu. Ve 20:30h jsme v Rozske na hranicích se Srbskem a čekáme do 22h než je zase opouštíme. Za půl hodiny zase zastavujeme na oddych.

Den druhý, neděle 2.10. 2005, Sofie, BG, Sofie - Istanbul
Teplota: 15°C, Nachozeno: 5km, Ujeto: 750km / 9h

V buse je strašně horko tak skoro nespím. Cesta přes Srbsko je klidná, ale začíná pršet. Na hranice s Bulharskem přijíždíme v 6:20h místního času. Odtud odjíždíme v 7:30h. Prší a stále přidává. V Sofii jsme v 8:30h. Teď prší dost. Všude je spousta bláta a vody. Byly tu povodně. Jak tak projíždíme okrajem Sofie a všude jsou ty rozpadlé baráky, smetiště místo zahrad a do toho voda z povodní, ta ženská za mnou začala lamentovat. Kde to proboha jsme, co je to za díru? Říkám jí, že je to Sofie. No to si děláte legraci ne? Zněla její odpověď. Nedělám. Na to, začala vyprávět, že je Bulharka, sice žije už 30let v Praze, ale jezdí sem za matkou. Vždycky letěla přímo do Varny, kde se narodila, ale letos to zkusila autobusem. Tak je po 30 letech v Sofii, je z toho trochu mimo. Až na autobusové nádraží mele pořád dokola jak je to tu příšerné a jak tohle může být v unii. Jdu do kanceláře společnosti Eurotours, zajistit lístek na zpáteční cestu a dnešní večerní do Istanbulu. Vše vyřizuji a potkávám tu jednu cestovatelku co se vrací z východního Turecka. Ptá se kam se chystám a když jí říkám, že do Íránu, začíná vyprávět, své zážitky z Íránu, kde byla před dvěma lety. Tak mi dává lekce, jak to tam chodí, ale v podstatě mi potvrzuje co už vím a tuším. Dovídám se od ní, že kvalita busů je ještě lepší než v Turecku, to si teda už nedokážu představit. Po jejím odjezdu do Prahy v 10h, jdu s chlapíkem z Eurotours na nový terminál, kde si vyzvedávám lístky u společnosti Metro, kterou pojedou večer do Istanbulu. Ano, je tu nový terminál. Je velký, moderní a hlavně je hned vedle kanceláří. Uvnitř jsou i restaurace a čekárny, takže můžu klidně počkat i tady. Lístek mám vyřízený, ještě mi ukázal odkud to jede a rozloučil se. Batoh jsem zatím nechal v kanceláři Eurotours, ale protože je neděle, musím si ho vyzvednout do 14h, kdy zavírají. Přestalo pršet tak se jdu podívat do města. Jdu po hlavní třídě až k mešitě. Na pravé straně je obchodní dům, jdu se podívat co tu mají. Je to super. Jeden krámk vedle druhého, samé jídlo. Po chvíli jdu dál až k divadlu, konají se tu nějaké trhy, je tu spousta lidí. Nedaleko je komunistický památník, obehnaný zdí. Ta je pomalovaná zdařilými grafity. Začíná zase pršet, ale už je po dvanácté tak musím zpátky, kvůli báglu. Cestou nazpět se celkem divím, protože se otvírají obchody, ale jiný kraj, jiný mrav. Ulice jsou plné lidí, a vůbec jim nevadí, že prší. U jedné restaurace stojí před vchodem kluk

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

u stolu s pizzou a prodává jeden kus za 1 leva. Je horká a výborná. Těsně před 14h jsem u kanceláře a batohem se přesouvám do haly nového terminálu. Našel jsem si pěkné místo a čekám a čekám a čekám do 20:30h, kdy odjedu do Istanbulu. Kolem 15h přestává pršet a občas vyleze i slunce. Jinak se to pěkně vleče. Po 20h, jdu na nástupiště, autobus tady už stojí, tak si jdu sednout na své místo a v půl deváté vyrážíme. Autobus je celkem prázdný, tak máme vyhlídku na samostatnou sedačku. Je zima, fouká vítr a mírně prší. V buse je, ale teplo. Cestou se bus naplňuje, takže naděje naprosto vymizely.

Den třetí, pondělí 3.10. 2005, Istanbul, TR
Teplota: 19°C, Nachozeno: 10 km, Ujeto: 0 km

V 0:45h, přijíždíme na hranice do Edirne. Trávíme zde 3h, všemi možnými kontrolami. Nejlepší je razítkování pasů. Neexistuje fronta, jen hrozen lidí, co chce razítko. Vítězí tedy metoda narvat pas do okénka a orazítkovaný zase vyrvat ven. Bez cpaní to zkrátka nejde. Zkoušel jsem být slušný a stát v jakémsi zástupu, ale opravdu to nejde. Stále totiž přijíždějí další autobusy a všichni jdou samozřejmě k okénku a cpou se ze všech stran, takže stát jako trohl se nevyplácí. Cpát se, cpát se a cpát se. Když je vše hotovo a můžeme odjet, nastal problém. Jedna Skotka má nějaké nesrovnalosti s pasem, tak jí musíme nechat na hranicích. Prý za 2 až 3h pojde další bus, který jí vezme, to už to bude jistě vyřízený, říká jí řidič a odchází. Nebývá nic jiného než jí popřát hodně štěstí a vrátit se do busu. No jo, Bulhaři... Jedeme zhruba hodinu a je první zastávka na turecké půdě. Začíná tradiční mytí autobusů. Asi po 20 minutách pokračujeme. Před 7h, jsme v Istanbulu. Už je světlo a teplota 25°C. Vyřizuji lístek pro zpáteční cestu a také obřím společností, jak to vypadá s cenami do Karsu. Všichni chtějí okolo 50 YTL. Tím mi došlo, že ze mě už milionář nebude, mají novou měnu. Škrtili nuly, ale v oběhu jsou měny obě. Takže teď už nestojí kebab milion, ale jen jednu liru. Jdu na metro, abych se dostal na Aksaray. Metro také podražilo, žeton stojí 1,2 YTL. Měním u stánku 2\$ a kupuji si žetony. Za deset minut jsem na Aksaray. Lidi, to je tak báječný pocit, že už jsem zase tady. Mám typ, že tady na Aksaray jsou levné hotýlky, tak to tu prolezám. Je jich tu opravdu dost, vybrat se dá slušně. Všechny jsou v rozmezí 20-30\$. Najednou jsem se ocitl v ruské čtvrti, mají tu samé kožichy a beraní kůže a nápisy v azbuce. Našel jsem hotýlek za 20\$ za pokoj Hotel Yavuz, hned za zastávkou metra na Aksaray, přejdete hlavní tah, hned doleva do kopce, 100m a po pravé straně. Pokoje jsou malé, celkem čisté a na přespání naprosto dostačující. Chvilí ležím, taky něco jím a kolem poledního jdu do města. Zase se pokochat nádherou mešit, shonem v ulicích a spoustou lidí na bazaru. Především, ale mám namířeno do cestovky na třídě Aksaray, která mě zaveze do Teheránu. Jsou hned dvě vedle sebe. V jedné chtějí 50\$ a ve druhé 45\$. Podařilo se nám je usmlouvat na 35\$ za oba. Zítra ve 14:30h, odjezd. Brouzdám se po bazaru, fotím a kochám se klidem. Jdu se podívat k Modré. Fotím nádhernou Modrou mešitu a Ayu Sofii, když se náhle přihnala bouřka, jen tak tak, jsem doběhl do podchodu v zahradě Modré mešity. Zanedlouho se voda valí zahradou a po chodnicích. Nebe je naprosto černé. Tak po 15 minutách je po dešti. Procházím bazarem pod mešitou, kde jsou především obchůdky s koberci. Znam to tu už z předešlé cesty. Kolem Hipodromu jsou zase celkem hezké krámky typu náš plus, tak nakupuji vodu, chleba, marmeládu a tak různě. Pod Modrou mešitou, směrem k pobřeží, je čtvrť Eminonu, kde je jeden hotel a pension vedle druhého. Procházíme uličkami z kopce do kopce, cestou jsme narazil na pěkné staré auto UPS, ceny jsou však poněkud draží než jsem si myslel. Většinou je to okolo 40\$. Ale našel jsme jeden, kde noc stojí 9 euro na osobu, společná ložnice je za 4eura, Hostel Sinbad, je tu internet kavárna a vaří. Celkem vše, za ty dva roky o něco podražilo, ale není to tak markantní. Stále poprchává, ale zima není, jdu pomalu zpátky na hotel. Cestou si dávám kebab, pořádně se nejím. U hotelu si kupuji „very expensive“ granátové jablko. Má necelé kilo a chtěl za něj 25 Kč. Koukám na zprávy a počasí, hlásili, že deště způsobili na jihu Turecka, v oblasti Antakye záplavy. Usínám brzy.

Den čtvrtý, úterý 4.10. 2005, Istanbul, TR, Istanbul - Erzurum
Teplota: 27°C, Nachozeno: 5km, Ujeto: 1500 km / 15h

Vstávám v 8h, snídám a pomalu začínám balit. V 11h, opouštím hotel a jdu do cestovky. Nechávám si tu bágl a jdu ještě do města. Ulicí kolem mešity Lallei se dostávám do čtvrti univerzit a škol. Všude jsou kopírovací obchůdky a studenty se to v nich jen hemží. Rovně až k Suleymanově mešitě. Nádhera, je od stejného stavitele, jako modrá mešita. Jdu dovnitř a vůbec se mi nechce ven. Světlo, teplo a tichý zpěv muezzina mě docela uspává. Nechce se mi odejít. Procházím se po přilehlém nádvoří u mešity a kochám se výhledem na Bospor. Přímo pod mešitou je nějaká rušná ulička, ale není ze shora dobře vidět co se tam děje. Tak to obcházím a ulička je nádherná. Vyrábějí tu plechovky, džezvy, nádoby vůbec a spousta jiných věcí. Krása. Každý na mě mává, zdraví a vítá v Istanbulu. Ještě mám čas, tak si říkám, že se vrátím někudy jinudy, než kudy to znám a narazil jsem na zbytky akvaduktu. Došel jsem do ruské čtvrti a kolem hotelu jdu k cestovce. Je 13h, tak mám čas ještě na jídlo. Jdu hned vedle do restaurace něco ztrestat. PO chvíli se vracím a v cestovce už na mě čekají. Hned mě naložili

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

do malého busíku a jedeme na centrální mezinárodní terminál, bůh ví kde. Cestou ještě sbíráme z jiných cestovků další pasažéry. Ve 14h, jsme na místě. Je to prašné místo, nikde nic, jen jeden bus vedle druhého. Nahnali nás do jedné z kanceláří a vyvolávali jména a vraceli pasy, které nám vzali už v cestovce. Čekám, kdy řeknou to mé jméno, protože je uvnitř asi 40 lidí a je strašně vedro. Najednou ten chlápek přestal a polovinu lidí bez pasu nahnal zase do busu. Mezi nimi jsem pochopitelně i já. Rozdávání pasů pokračuje v busu. Ten už skoro odjíždí a pas stále nemám. Jdu se tedy zeptat, kde je, a že ho chci. Chlapík se usmál a řekl, že mi ho hned dá, ukázal mi, že ho má v ruce ať se nebojím. Uklidnil mě a jdu si sednout. Bus je mercedes, luxusní ve 14:30h, odjíždíme z Istanbulu do Teheránu. Jedeme přes Bospor, šup, a jsme na jiném kontinentu. Jsem opět v Asii mám super pocit. Jedeme po dálnici na Ankaru. Cesta ubíhá, bus je plnej, už neprší slunce přidává na síle. V busu mají nalepený nějaký voňavky, které každých 15 minut vyfouknou smrad a všichni začnou kašlat. Každých 15 minut se celý bus dusí. Ankaru míjíme asi 100km severně. Pokračujeme dál na východ. Několikrát stavíme, vždy nás vyženou všechny z busu ven, ty co spí vzbudí a bus zamkne. A to i v noci, i malé děti. Oproti tureckým společnostem je to křeč. Zastávky tak po 4hodinách, pití a jídlo na samošku. Staví jen tam, kde jsou restaurace a placené záchody.

Den pátý, středa 5.10. 2005, Erzurum, TR , Erzurum – Teherán
Teplota: 27°C, Ujeto: 1250 km / 24h

Ráno v 6h jsme asi 20 km od Erzurumu, kde zastavujeme u restaurace. Je tak 5°C, opět nás vyhnali všechny ven. Pausa se protáhla na dvě hodiny. Asi jako kompenzace za tu noční prasečí jízdu s jedinou zastávkou u mešity na záchod, na deset minut. Jsme na náhorní plošině 1770m.n.m a je fakt zima. Jakmile, ale vylezlo sluníčko, hezky hřeje a je lépe. Kupuji si nějaké jídlo a vodu v nedalekém krámku a povídám si s ostatními cestujícími. Většina z nich jsou Iránci, ale i Turci co v Iránu studují nebo pracují. Ptám se jak dál do Isfahánu, ale hovor se rozšiřuje i o další témata. Moc z nich angličtinu neví, ale pár slov umí každý. Tady v Turecku stojí benzín 2,5 YTL, jsem zvědavý jaký to bude rozdíl s Íránem. Asi ve 13h, jsme na hranicích v Bazarganu. Absolvuji další tlačenicu v hroznou u okénka kvůli tureckému razítku. Jedna rodinka, sedí i přede mnou v busu, mají celkem potíže. Jsou to Ázerbajdžánci a Turek je nechce pustit, tak mažou a mažou. Nakonec je orazítkoval a pustil. Jdu k íránské hranici. Fouká studený vítr a lehce prší. V dáli vidím zasněžený Ararat. Jsem u íránského okénka. Jakmile zjistili, že jsem turista, hned mě pouští na území Íránu, ostatní čekají. Turisté mají přednost. Procházím dvojitou železnou branou, skoro jak v lochu. Nejdříve otevřeli jednu a v půl metrovém prostoru jsem čekal až se zavře, pak otevřeli tu druhou. Hned za branou mi prohlíží pas už 4 celníci. Pouští mě k busu, který už tu chvíli stojí a bereme si bagáže. Jdu do odbavovací haly. Hned jak mě viděli, rukou ukázali místním ať jdou na stranu a udělali mi místo. Ani batoh vidět nechtěli. No to jsem si tu kořalku, ale mohl vzít...ne dělám si srandu. Dostávám přednostně razítko a jsem v Íránu. Hned se na mě naválili místní veksláci, ale jdu do banky, která je hned vedle celnice. Kurs mají stejný. Za 100\$, dostávám něco přes 905 000 IRR. Pak záchod, konečně neplacený. Pak čekám venku na ostatní a kecám se všemi co jsou už odbavení. Jsou tak přátelští, milý a usměvavý. Kolem prochází stále veksláci a taxikáři, zeptají se, a když odmítnu, odejdou. Nijak neotravují, na to nejsem zrovna zvyklý. V 15h opouštíme hranici, míjíme Ararat s bílou čepicí. Hned v Bazarganu, ve vesnici, stavíme u restaurace, opět nás vyhodili z busu a všichni se šli najíst. Procházím se po ulici, je to tu samý hotel a celkem dost žebráků, ale neotravují tak jako v Egyptě. Když se najedli, nastartovali, několikrát zapískali a za několik minut odjíždíme. Je 17:15h místního času. Už v Turecku se to u hranic hemžilo check pointy a tady to není jiné. Asi 2km za Bazarganem je první. Zastavili jsme, vzali si náš kapku stranou a vypuklo to. Nejdříve voják s check pointu vlezl do busu a kontroloval pasy, které z něj ponechává. Můj mi vrátil hned. Pak proběhla kontrola batohů uvnitř busu. Všechno, doslova všechno otevřel. I zabalené dárky na ramadán, i dětské plenky. Vždy každého vyhnal ze své sedačky, sedl si tam a šmátral všude a ve všem. Jsou tu asi tři, ten co dělá kontrolu blízko u mě, je řídí. Má maskáče, kšiltovku a vypadá jak jeden americký herec. Mě opět vynechal, ale místním to dává pěkně sežrat. Ty nešetří. Pak následuje kontrola bagáží v zavazadlovém prostoru, vytahali všechno ven a hrabou se v tom, hrůza. Po hodinové prohlídce jsme propuštěni, nic nenašli, jsou spokojeni a lidé v busu také. Je to hustý. Pokračujeme v cestě do vnitrozemí. Už je tma, tak toho z okolí moc nevidím. Řidiči se s tím nijak nemazlí, jedou jako čuňata. Ve 22:30h jsme v Tabrízu, prší, ale zima není tak velká. Vystupuje tu dost lidí tak se bus trochu uvolnil. Spousta lidí si jde najít sedačku, aby se mohli po 40h strávených v sedě kapku natáhnout. I mě čeká přesun, ale nechtěný. Mavají na mě, abych šel dopředu. Vůbec nechápu co chtějí, protože neumí vůbec anglicky. Pak mi posunky vysvětlí, že si mám sednout k nim, na první sedačky, že je tu víc místa pro nohy. Odmítnout nemůžu, ale nadšený nejsem. Tak se přesouvám. Když už sedím na novém místě, přišel k mě jeden cestující, co si sedl na mou původní sedačku, nechal jsem tam telefon, tak mi ho donesl. Už to vidím u nás. Jinak Iránci jsou velice klidní a slušní. V busu bylo celé dva dny ticho a klid. První sedačky jsou hrozný. Je tu tolik místa na nohy, že není jak si je zapřít, tak pořád ujíždím. Světla z protisměru jsou nelibostné, takže usnout se taky nedá. Řidiči

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoli dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

hulí jedno cigáro za druhým, je tu totální mlha a do toho místní hudba. Ona není vůbec špatná, ale 6h poslouchat jedno CD dokola je moc na každého. No to asi těžko, když oni to vydrželi. Jo, jsou odolní. Pořád se kroutím, sedí se mi blbě a když konečně začnu usínat, padám do uličky, je to na pěst. Když už z toho mám nervy na pochodu zjistil jsem, že nemám přívěsek na řetízku a to mě dopálilo. Začal jsem ho hledat tak usilovně, že i všichni kolem zůstali štaf z toho, co dělám. I řidiči, co měli zrovna pauzu se zájmem sledovali co dělám. Když jsem ho našel, někde na bříše a vytáhl ho, musel jsem ho všem ukázat. Oni byli šťastni stejně jako já, že jsem ho neztratil. Asi ve 2h ráno zastavujeme v městečku Bosan Zambil, kde jdou zase všichni na jídlo a bus se zamyká. Jeden můj přítel, jak se sám mladý Íránec nazval, mě zve na jídlo, sendvič a limonádu. Poprvé se setkávám s íránským jídlem a slavnou limonádou pipi zam zam. Je jedinečná. Sendvič je chlebová placka stočená se salámem a kyselou okurkou, studený, ale zasytí. Moc rád by si se mnou Ahmet povídal, ale jeho angličtina je příliš omezená. Asi tak na 20 slov. Postupně k našemu stolku venku na chodníku přicházejí okolní prodavači, někdo anglicky, umí, jiní jen stojí a usmívají se. Vyptávají se odkud jsem, pokaždé je to stejné. Asi po půl hodině řidič písknul a nastartoval bus, známka odjezdu. Jdeme do busu, děkujeme za jídlo a po chvilce vyrážíme směr Teherán. Je zajímavé co s vámi udělá jídlo v žaludku. Přestože jsme hlad neměl, přišlo to vhod.

Den šestý, čtvrtek 6.10. 2005, Teherán, IR, Teherán - Isfahán
Teplota: 25°C, Nachozeno: 15 km,Ujeto: 414 km / 7h

Nebe je bez mraků, celkem jsem se vyspal. Silnice jsou pěkné, šesti proudové, se spoustou mýt a kontrol. Provoz je hustý, ale plynulý. Ahmet se loučí, vystupuje u Teheránu, na výpadovce na Qom, u stanoviště taxi. Na busáku v Teheránu jsme v 8:30h a jsem vržen do davu taxikářů, zeptají se, ale neotravují jako jinde. Jdu o kousek dál, dát dohromady bágel a uspořádat si trochu myšlenky na další cestu. V dále je vidět Azadi památník, jakýsi betonový monument ve tvaru A. Je působivý, zajdu k němu. Nejdřív, ale zjišťuji co s báglem, nechce se mi vláčet se s ním až k Azadi. Jdu tedy do budovy terminálu, který je pod parkovištěm busů pro příjezdy. Jak si vykračuji směr budova, taxikáři mě nenechávají jen tak projít. Všichni mi říkají, že pokud chci jet do Isfahánu, musím jet na jižní terminál a tam jezdí jen oni. To znám. Jdu dál. Jsem v hale a taky v pr..., všechny destinace jsou v perštině. Co jsem taky mohl čekat. Trochu bloumám po hale a začínám si uvědomovat, že tady se bez nahaněčů neobejdu. Zastavil se u mě nějaký mladík, říká, že na Isfahán jezdí všechno z jižního terminálu. Jdu ven, někdo mi určitě poradí. Stojím, snažím se zorientovat, volá na mě jeden chlápek od autobusu. Jdu k němu, ptá se odkud jsem. Vypráví, jak se mu pěkně žilo, dokud měl svůj autobus, jezdil 20 let po Evropě. Od té doby co ho nemá, jezdí po Íránu. Zve mě na čaj. Říká, že do Isfahánu se dostanu z jižního terminálu. Nedaleko je budka policajtů, tak se jich jdu zeptat, jestli si u nich můžu nechat bágel, ale nerozumí tomu. Taky mě posílají na jižní terminál. Okolo prochází mladík a ptá se jestli nepotřebuji pomoci. Vysvětluji mu situaci a ten mě zase vede nazpět do terminálu. Okamžitě mi vyřizuje lístky do Isfahánu, ani jsem mu nestačil říct, že chci až tak za dvě hodiny. Chci se přeci kouknout na ten Azadi památník. Platím 33 000 IRR. Když platím, všiml jsem si malé společnosti, kde je latinkou napsáno Turecko, Antalya a Izmir. To by se mohlo hodit, ale mladík mě předal chlápku od busu, ten mě vede rovnou na nástupiště. To je fofr, že se člověk ani nenadechne. Řidič z busu mi sděluje, že odjíždíme za 10 minut. Tak památník Azadi fotíme teleobjektivem, dneska se tam nedostanu. Nasedám do busu a vyrážím na jih, do Isfahánu. Tak jsem zase to nejhorší zvládl nejjednodušeji. Nechce to se nechat zblbnout hned prvním taxikářem. U mě chtěl ten první za odvoz na jižní terminál 30 000 IRR, pak 10 000 IRR a stejně nedostal nic. Já mám teď lístek za 33 000 IRR až do Isfahánu. To jen pro představu o cenách. Taky jsem zjistil, že je jiný čas, než který měli v buse, je jen o půl hodiny víc oproti Turecku. Jinak se to pohybuje oproti nám až o 2 a půl hodiny navíc. Ale záleží na období. Odjíždíme v 9h. Projíždíme přes Qom, univerzitní město, plné mešit a universit. Cesta je příjemná, bus skoro prázdný. Dostal jsem svačinku a džus. Místní mi stále něco dávají, různá semena a nebo buchty, plněné pudinkem, výborné. Začínám pospávat. Cesta je celkem příjemná. Okolí je poušť, sem tam nějaká usedlost, políčko. Kolem 13h máme zastávku. Ani nevím, kde jsem. Je tu restaurace, jak jinak a velké parkoviště. Na bílé stěně restaurace se leskne obraz Chomejního a Chatámího, se státní vlajkou. Tyhle obrazy jsou všude. Někde jsou jezera a na nich labutě, v pozadí dědci nebo revolucionáři. Mešita a šilný smrad ze stoky. Chodím sem a tam, než uplyne půlhodina na přestávku. Je teplo. Tu ke mě přichází malá paní v čádu, představuje se a ptá se kam jedu. Říkáme, že do Isfahánu a ona na to, že tam jede také, za dcerou, která tam studuje technickou fakultu. Je to učitelka angličtiny v Teheránu. Je moc milá a sdílná. Ptám se jí na ramadán i na jiné věci a na vše velice ochotně odpovídá. Koupila si tu bonboniéru z želatinových bonbonů a kvůli mě jí rozbalila, jen abych ochutnal. Nedokázal jsem ji zastavit. A tak mi nafasovala bonbóny, vynikající bonbóny. Pak na mě zavolal řidič a ona okamžitě utekla. V Isfahánu jsem v 15h. Vystupuji na malém nádraží a chvíli mi trvá než jsem schopný se rozkoukat a zorientovat. Paní v čádu mi jde na pomoc a ptá se co potřebuji. Ptáme se na MHD a jak se dostat do centra. Ona to taky neví, je z Teheránu, ale ptá se taxikářů, co nás mezitím obklopili. Ukazuje mi cestu a loučí. Odchází a taxikáři také. Osaměl jsem na

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

trávníku a studuji mapku v Lonely. Tak jsem to nějak vymyslel a jdu k hlavní silnici na zastávku MHD. Chvilku stojím, místní koukají celkem podezřele, a je tu bus. Ptám se na centrum a tak mě řidič z busu cpe do jiného busu a odchází. Chci na Emam Hussein sq. To samozřejmě znají a jedeme. Jedeme celkem dlouho až na mě řidič kývne, že jsme tu. Vystupuji, peníze žádné nechtěl. Současně jsem zjistil, že tu fungují lístky na MHD. Kupují se vždy na zastávce, v takových malých budkách a lístek stojí 250 IRR. Při vystupování se odevzdávají řidiči. Vystupuji tedy na Emám a podle mapky hledám hotel „Amir Kabir“. Jdu asi 200 metrů zpět, místní sami od sebe ukazují, že mám jít ještě dál. Asi je to dost proflákej hotel. Našel jsem ho v klidu a za chvilku. Má prosklený dveře, polepený samolepkami států snad odevšad. Je tu CZko od OMV. Domlouvám cenu, platíme 180 000 IRR za dvě noci. Ceny jsou proti těm v LP trojnásobné. Jdu na pokoj, je krásně čistý, telefon, umyvadlo a lednička. Koupelna, WC je společné, je tu restaurace a internet. Jsem ubytovaný a jdu na rychlou prohlídku města. Koupit něco k jídlu a pití. Nejdříve jdu na Hussein sq. Pak doprava okolo muzeí a parků. Pořád se nemůžu nějak zorientovat v mapě, tak si беру na pomoc místní, ale těm to taky nejde. Mě nejde perština a jim zase latinka. Tak se rovnou ptám na „Masjed-e Emam“ a „Emam Khomeini sq.“ nebo také „Naghsh-e Jahan sq.“, což je persky a to hned všichni vědí a ukazují cestu. Je to rovnou přede mnou. Jdeme uličkou, ne zrovna napovídající co mě tam čeká za nádheru. Asi po 100 metrech jsem na druhém největším náměstí na světě. Je 510m dlouhé a 158 m široké. Celkem velká plocha, co říkáte. Vzniklo roku 1612 a po obvodu jsou nejimpozantnější památky v Isfahánu. Všude je spousta lidí, což podtrhuje úžasnou podívanou. Přímo přede mnou je kašna ve tvaru obdélníku s vodotrysky. Kolem ní je trávník s lavičkami a chodníky plné dětí. Po obvodu je komplex budov, mešit, muzeí, bazarů, restaurací a mauzoleí. Nejdříve si jdu sednout na lavičku a čekáme až se setmí. Je krásné teplo, vzduch voní jihem a praženými oříšky, je něco kolem 30°C. Přichází ke mně nějaký mladík, představuje se jako Ali. Nejdříve se ptá odkud jsem a kam jedu a tak, běžná konverzace a pak mě začal zvat do restaurace svého otce u mostu Si o Se. Mezitím se setmělo a všechno se rozsvítilo. Je to nádhera. Loučím se s Alim a jdu před hlavní mešitu v čele náměstí. Je to nádherná mešita, Emáмова páteční mešita. Je celá vykachlíkovaná majolikovými světlomodrými kachlíky. Doplněné krémovými, zelenými a žlutými, které jsou symbolem města a při nasvícení mění barvy, současně tvoří ornamenty a věrte nebo ne vzbuzují zvláštní emoce. Portál dvou hlavních minaretů ladí s linií náměstí, jeho klenba má v sobě spoustu malých klenbiček, je to mistrovská práce. Hlavní mešita uschovaná v nádvoří celého komplexu je natočená jihozápadně k Mekce. U vchodu je prodavač šátek, mluví asi pět jazyků, ale jenom vítám vás a jak se máte. No, na prodej šátek turistům to myslím stačí. Před mešitou je jeden Švýcar, snaží se tu krásu vyfotit, ale nějak se tím trápí. Půjčuji mu stativ a je nad míru spokojen. Konečně mám slušný noční foto, říká. Pak jdu dovnitř mešity, kam je vstup volný a mohou tam i nemuslimové. Vnitřek je barevný stejně jako z venku. Velikost chodeb a vnitřních prostorů je neuvěřitelná. Chvilku se tu potuluji a pak jdu ven. Ale vchod je zavřený. Tak hledám jiný, ale zdá se, že přespím v mešitě. Náhodou jde okolo vrátný, tak mě pouští, sice něco mumlá, ale směje se. Zítra se vrátím a omrknu to za světla. Vracím se stejnou cestou nazpět a kupuji si v malých naditých krámcích dobroty k jídlu a pití. Pro zajímavost voda není tak drahá jak se všichni domnívají. Tedy oproti benzínu ano, ale.. Benzín stojí 11litr 800 IRR, 1,5 l vody 2500 IRR a barevná do 5000 IRR. 10000 IRR je 1\$. Na recepci dostávám klíč a jdu. Snažím se dostat do pokoje, ale klíč tam nepasuje. Dostali jsem 16 místo 14, jdu zase dolů. Dostávám už správný klíč s milionem omluv. Konečně na posteli, ale zase nesvítí světlo. Jdu opět dolů jestli se na to nekouknou. Hned jde se mnou chlapík se na to podívat, za chvilku se vrací se žárovkou v ruce. Řeší to po muslimsku, žárovku strčil na dvou drátech přímo do zásuvky, místo ledničky. Se slovy později se vrátím a opravím to, odešel. Už teď je mi jasný, že nepřijde. Na jedné straně tu ženy nosí čádory, ale i halenky, tedy dlouhé kalhoty či sukni a halenku pod zadek s dlouhým rukávem a šátek barevný. Také tu září mladá děvčata co se jim líbí západní styl, ale s kodexem islámu To znamená: šátek mají až na temeni, vzadu jim vlasy, nejčastěji spletené do copu vykukují v plné kráse z pod cípu šátku, některým až do půli zad, ale šátek mají. Halenky mají často třičtvrtěční rukáv a džíny podle poslední módy ohrnuté až nad kotníky a k tomu sandále naboso! Pohoda. Jen pokud tam někdo pojedete, nedělejte to. Respektuje jejich zákony a nařízení, rozhodně se budete cítit lépe a sami Iránci to ocení. Navíc nemít šátek na hlavě, znamená velký problém. Pokud vás čapne tajná nebo mravnostní policie, které je jistě více než dost, máte o nocleh postaráno, v lochu. Zpět k zářivce. Žárovka v zásuvce se mi vůbec nelíbí, tak se šplhám ke stropu a začínám točit se zářivkou. Stále stávkuje, ale občas to v ní zasyčí. Najednou se mi podařilo ji nějak natočit a svítí. Žárovku dávám pryč a zapínám si ledničku. Následuje sprcha, na jídlo nějak nemám ani pomyslení, ale nejdřív jsme celkem tak si něco malého dám. Unaven po dlouhém cestování usínám.

Den sedmý, pátek 7.10. 2005, Isfahán, IR, Teplota: 27°C

Nachozeno: 15 km, Ujeto: 14 km

Vstávám v 8h, jsem odpočatý a venku je krásně. Spousta cestovatelů je už vzhůru a dole na nádvoří snídají. Mezi nimi je i onen Švýcar co jsem mu půjčoval večer stativ. Nebe je modré, krásné teplo i když jsem 1250m.n.m,

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

zkrátka poušť. Kolem 11h opouštím hotel a jdu směrem k Hussein sq. Stojí tu prázdný autobus, tak se ptám řidiče, jak se dostanu k Manar Džombán (chvějící se minarety). Jsou 7 km z centra města. V podstatě je to hrobka Abu Abdollaha. Uvidím. Jenom mi ukázal, ať si nastoupím, že mi ukáže cestu. Jinak, autobusy jsou rozdělené na mužskou a ženskou část, přičemž muži mají přední část a nastupují od řidiče a ženy nastupují prostředními dveřmi a sedí v zadní části. Dojeli jsme na křižovatku, na Taleghani str. kde je zastávka k mešitě s kývajícím minarety. Celý rozzářený úsměvem na mě kývnul, a ukázal zastávku, jako, tak tady to je. Peníze nechťel a usmál se tak, že už to snad ani víc nejde. Vystupuji a jdu na zastávku. Busy jsou prázdné a ptám se řidičů co stojí opodál a kouří co a jak. S úsměvem mi ukazují správný bus. Kupuji lístky. Na každé zastávce je malý stánek. Nastupuji a jedu. Opět sedím vpředu u řidiče. Ale od místních se vyžaduje striktní dodržování. Jedu 20 minut na západ, když jsem na místě, řidič ukazuje ať vystoupím a prstem mívá na stavbu vpravo. Odevzdávám mu lístek a jdu. Vstupné je 5000 IRR. Jdu se tedy ze strany podívat o co kráčí. Přes zeď je vidět malý park s mešitou, s dvěma minarety, které nad budovou měří asi 6 metrů. Říkám si jak se tohle může kývat. To jsem na to zvědavý. Platím vstupné a ptám se na vrátnici o čem jde. Další chvění bude ve 12h, ale víc nefekli. Asi se rozkývou až pojedou okolo vlak nebo metro pomyslím si. Sedím v parku asi 40 minut. Za tu dobu sem přišli desítky místních. Tak to jsem na to zvědav. Ve 12h leze jeden z maníků z vrátnice do minaretu, nohou se zapřítí a snaží se ho rozkývat, ale nějak se mu nedaří. Místní už se začínají taky uchichtávat a mají nějaké poznámky, nejspíš ve stylu jako já, a tak mu jde na pomoc jiný chlapík z vrátnice. Ten už ví jak na to a minaret se za pár vteřin hýbe. Hýbe se tak 10 cm na každou stranu, až se v budově ozývá pravidelné bouchání, to se rezonancí přeneslo na druhý minaret, který se začíná také kývat. Sice o poznání míň, ale stačí to na to, aby zvonečky, kterými je ověšen zacinkali. Jsem fakt zvědavý, kdy ten první praskne a skáčí se jim na zem, když s ním tak rumplují. Zase jdu na zastávku a jedu zpět na náměstí Hussein. Odtud jdu do parku Hasht Behesht (osm rájů). Je to jeden z mnoha krásných parků v Isfahánu, kde se setkávají mladí studenti, rodiny zde piknikují a je tu všeobecná pohoda. Stojím před palácem, který je v rekonstrukci. Je z 11 století, je pokryt mozaikou a vypadá dost zpusle, ale přesto je na ní vidět, jak šikovní stavitelé tu byli. Jak si to tu tak prohlížím, přichází partička studentů a je z toho povídání na 1hodinu. Dovídám se od nich, že se tu dá koupit MS Windows za 1\$, asi bojkot Billa a USA. Přece těm zatraceným amíkům nebudou platit, když proti Íránu pořád něco mají. Postupně procházím parkem. Je tu plno platanů a jiných listnatých stromů, které ani neznám. Připomínají sice lípy a buky, ale listy jsou o dost větší. Na trávníku se prohání děti, hrají si výhradně s otci, maminky si hoví na trávníku a užívají si pohledu a ně. Všude postávají skupinky studentek a hihňají se jak procházím okolo. Většinou pozdraví až když je mjíím. S úsměvem odpovídám. Zdají se být zvědavé, ale nikdo se neosmělí. Se studenty je to stejné, ti jsou o něco sebevědomější a pokřikují „Hello mister“. Ale tím to končí. Na konci parku probíhá páteční bazar školních potřeb a knih. Procházím jím a budím celkem rozruch. Jsem kousek od náměstí Emam Khomeini. Jdu se na tu nádheru podívat za denního světla. Proudí odtud davy lidí z polední páteční motlitby. Ženy a dívky, dokonce i malé holčičky jsou v čádorech a chlapy mají obleky. Snad jediný jdu směrem na náměstí. Proplétám se záplavou černé látky a oblakem prachu s mopedů. U každého domu je voják. Prodávači suvenýrů se ptají jak se mám a odkud jsem, když říkám, že z Čech volají na mě ahoj, jak se máš? Ptám se jednoho, jestli sem jezdí hodně Čechů, jen mávl rukou se slovy moc. Sedám si na volnou sedačku a čekám až se to trochu vylidní. Trvá to skoro hodinu. Po opadnutí návalu jdu znovu do páteční mešity, abych si ji prohlédl za světla. Dneska však chtějí 5000 IRR. Prolézáme všechno ještě jednou, děláme fotky a jdu ven. Zase mi nabízejí šátky. Obcházím celé náměstí, jdu kolem mauzolea šejka Loftolláha, které má nádhernou zlatomodrou kupoli s orientálními ornamenty. Po levé straně je naproti palác Ali Ghapu, interiér má vykládaný zlatými dlaždicemi. Ve své době sloužil jako palác pro významné hosty šáha. Jdu až na severní stranu, kde jsou dva velké kameny s nápisy, o kterých si každý může myslet co chce: „Down with USA and Izrael“....pěkné, takové veselé. Okolo jezdí mladíci na mopedech a hulákají něco nesrozumitelného. Když se přehnala první vlna, začali kolem kroužit už chlapi v letech s manželkami či dcerami na tandemu. Stále mají hlavu do zadu a mávají a mávají. Odcházejím z náměstí severní stranou a jdu na hlavní ulici. Mjíím Chechel sotun, ale dovnitř nemůžu, protože je dnes zavřeno. Jdu okolo historického Chabar Bagh-e / Abasi str. Pokračuji po hlavní třídě Isfahánu Engheláb-e Eslami k řece a mostům. Tahle třída je přímo bulvár. Je 50 m široký a 5 km dlouhý. Na každé straně jsou domky a krámky s oblečením, elektronikou, suvenýry a rychlým občerstvením. Následuje zámkovou dlažbou vyložený široký chodník. Pak zavodňující kanál a pak trávník se stromy. Silnice kam se vejdou 3 až 4 auta, trávník s lavičkami a opět silnice a to se celé opakuje na druhé straně. Je to krása. Když jste uvnitř města, vůbec nemáte pocit, že je všude okolo poušť. Došel jsem až na konec Enghelab str. a před sebou mám první z mostů. Jsem uchvácen. Most Si o Se. Je to most z r.1602, měří 300 metrů a má 33 oblouků. Dole v obloucích jsou krásné čajovny. Řeka, ve které je převážnou část léta minimum vody a lidé se v ní jen tak brouzdají, je teď docela dravá. Kamenný most přecházím na druhou stranu řeky. Na druhé straně řeky je park, tím jdu podél břehu směrem na východ, po toku řeky k mostu Chubí. Zatím mě tu nic nezklamalo co se týče čistoty, je tu vážně čisto, ale v řece je to trošku horší. Vše co zbude se hází do řeky. Přestože je ramadán, zrovna moc si s tím hlavu

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

nelámou. V parcích se piknikuje jako by se nechumelilo. Ve vodě je tudíž chleba, petky, klacky od nanuků, slupky od banánů atd. Tady na nábřeží, se dávám do hovoru s jednou rodinkou. Bavíme se s chlapíkem, který studuje na Ukrajině a jeho manželka se stará o domácnost. Oba umí perfektně anglicky a stále vyzvídají jak je to u nás se vzděláním a universitami. Také se ptají jako většina, jak se mi líbí v Íránu, proč jsem sem přijel a jak se mi zamlouvají zdejší lidé. Po chvíli se s loučí a každý si jdeme po svém. Přicházím k mostu Chubí. Je to nejstarší most v Isfahánu na řece Zayandech. Byl postaven někdy ve 12 století. Měří 150 metrů s 21 oblouky. Je nejjednodušší. Uprostřed je na každé straně výklenek. Vypadá krásně. Pokračuji v cestě po nábřeží. Je tu spousta lidí na procházce. Je pátek a oni mají volno. Volný čas tráví venku, s rodinou a ne jako my v supermarketech. A že jich mají také dost, kdyby měl někdo námitky. Přicházím k třetímu mostu, k mostu Khájů. Byl postaven šáhem Abbásem r. 1650, měří 132 metrů. Je to asi nejnámější most, můžete ho znát z fotek, z cestopisů a dokumentů. Z jedné strany má po celé své délce schody, na kterých Íránci tráví spoustu hodin lelkováním. Most přecházím zpět na druhou stranu a čekám až se setmí. Když se setmělo, začínám fotit. Jsou to nádherné mosty a pohled na ně, no, máte pocit, že jste v pohádce. Všechny oblouky jsou nasvícené a tak se most v plné své kráse odráží na hladině řeky. Už vylezli první hvězdy a měsíc bude brzy v úplňku. Krásně ozařuje okolní hory. Ještě něco málo fotím a pomalu jdu zpět k mostu Si o Se. Cestou vidím u cukrárny vystavené banány, tak si je chci koupit, ale nejsou na prodej, mají je tu na zmrzlinu a tak chvilku blbnu s prodavači. Nakonec mi je chce jeden prodavač prodat, ale druhý otálí. Nechci je dál trápit, tak jdu dál. Jsem u mostu Si o Se je tu plno. Čajovny praskají ve švech, skupinky lidí posedávají podél řeky na lavičkách. Sedám si také na břeh a jen tak vychutnávám vůni a klid. Asi po hodině jdu zpět k hotelu a cestou se zastavuji v restauraci. Ovšem problémem je perština. Číslo umím, ale číst ne. Ptám se co mají a chlapík za kasou ukazuje na jídelní tabuli. To, je od něj moc hezké, ale je v perštině. Tak se ptám na sendvič nebo hamburger. Sice o to jsem zase tolik nestál, ale když se nechce bavit... Kýve, že sendviče dělají, řekl cenu, 14000 IRR a dává mi lístek, hodil hlavou na stranu a víc se se mnou nebavil. Restaurace, tedy spíš takový bufet, je jen malá ulička. Na jedné straně stolky, u kterého mimo jiné sedí nějaký cizinec (ze západu) a dost nechutně se směje mé neznalosti, ale nepomůže. Na druhé straně, již zmíněná kasa a vedle ní pulty s jídlem. Sedám si k jednomu ze stolků a čekám, ale nikdo si mě nevšímá. Chvilku koukám, jak to tu chodí a pak jdu také k pultu. Je za ním kluk co jídlo připravuje. Podávám mu lístek a říkám co chci. Ukazuje ať si sednu. Čekáme zhruba 5 minut, nic strašného, ale dost jiných strážníků už své jídlo dostalo. Jdu tam znovu a on po mě chce znovu lístek. Asi mě klepne. Přichází ke mně mladík co přišel před chvílí s rodinou, teda s ženskou částí. Jediný chlap mezi 3 ženskými. Ptá se mě zda nemám nějaký problém a jestli nechci pomoci. Říkám mu co se mi stalo a on to jednou větou vyřešil. Do minuty mám na stole jídlo. Mladík sedí o kus dál a ještě se přišel zeptat, jestli je všechno v pořádku. Všechny ženské od stolu zdraví a usmívají se. Jedna z nich, nejspíš jeho holka je fakt vzorem íránské společnosti. Šátek má křiklavě růžový. Obličej má zmatlanej jak Angelika z TV a oblečení? Odhaluje přesně to, co má být v islámu zahaleno. Ta druhá je starší, ale není o nic jiná a ta třetí je malá. Sendvič byl dobrý, hlavně teplý a pipi zam zase studená. Po jídle odcházím a jdu na hotel. Cestou se zastavuji u jiné restaurace, protože mi začala vrtat hlavou cena. Ne, že by to bylo moc, ale na tabuli jsem neviděl, žádnou takovou sumu. Jde o to, že se používají dvě měny. Riály a tumány. U restaurace se ptám nějakého chlapíka, ze kterého se jak jinak vyklubal nahaněč do obchodu s koberci, ale byl v pohodě. Ptám se ho v jakých cenách se píšou ceny na jídelních lístcích. Zaskočil se zeptat sám. Tak tady je to v tumánech. To znamená: 1 tuman je 10000 riálů (IRR). Vždy se zeptejte v jaké je to ceně. Oficiální měna jsou riály, ale spousta lidí a obchodníků používá starou měnu tumány, není u nich tolik nul. Dává mi vizitku a v klidu mě nechává odejít. Tohle fakt není Egypt ani turecký bazar. Jdu po noční Enghelab str. všechno svítí, obchody jsou plné lidí, pouliční prodejci nabízejí své plody ze zahrádek. Pistácie, banány nebo melouny. Kupuji si banány a jdu na hotel. Je kolem 21h, když padám do postele. Zabývám jednoho švába a nerušeně usínám.

Den osmý, sobota 8.10. 2005, Isfahán, IR, Isfahán - Yazd

Teplota: 30°C, Nachozeno: 5 km, Ujeto: 316 km / 6h

V noci mě budili nějakí francouzský debilové, bydlí hned vedle, ale na noční debatu si vybrali místo pod mým otevřeným oknem. To fakt může napadnout jen nějakého kreténa z bezohledného západu. Zírají a ani neodpoví na pozdrav, samozřejmě jim nesešlo, že tu lidi taky můžou spát, když jsou 2h po půlnoci a vesele pokračují v debatě dál, snad i o poznání hlasitěji. S patričnou vervou zavřu okno a teď jim to snad dojde. Po asi 10 minutách debata v té hatmatilce skončila a odkráčeli. Pitomci. Zase jsem okno otevřel a v klidu znovu usínám. Ráno je opět krásné a teplé. Snídám a začínám balit. V 10h odcházím z hotelu a jedu na busák Kevan, na který jsem před dvěma dny přijel. Chci jet do Yazdu. Obcházím všechny společnosti a zjišťuji ceny a časy. Ceny jsou 12000-14000 IRR za obyčejný bus, zvaný benz a nebo 24000 IRR za volvo. Rozdíl je v servisu a že jedete novým či starým busem, ale časově to vyjde stejně. Na tuhle krátkou vzdálenost zhruba 350km to jede bez zastávky, pouze s pauzou u check pointů a na naložení nebo vyložení pasažérů. Čas do odjezdu trávím na

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

busáku. Odjezd mám ve 13h a je 11h nemá cenu někam chodit. Dneska je asi zatím největší vedro za celou dobu. Kecám s jedním cestujícím co stál opodál. Neuváženě jsem vytáhl sušenky a on mě upozornil, že je ramadán, že bych neměl. Schovávám je. Pak se dávám do řeči s maníkem co stál vedle a poslouchal, pozoroval a nesměle žmolal lístek na autobus. Pak ještě s řidičem volva, který má odjíždět ve 14h, přemlouvá mě ať jedu s ním. Všichni by si chtěli povídat, ale většina z nich umí několik anglických vět a tak jen kývou a usmívají se. I tak je to fajn. Konečně přišel náš řidič a já nasedám. Vyrážíme s menším zpožděním, ve 13:45h. Cesta celkem ubíhá, ale není nač koukat. Všude je jen písek a poušť. Zajímavé jsou jen cedule a značky, ovšem pro mě nečitelné. Naučil jsem se jen Yazd, kam právě jedu. Po cestě chytáme jednu malou písečnou bouři. Stmívá se v 17:45h a za chvíli je úplná tma. Cesta trvala celých 4:30h. Do Yazdu přijíždíme za tmy. Jedeme po asi 12 proudovém bulváru skrz celé město na autobusové nádraží. Hned vedle je i vlakové nádraží. Všechno už svítí. Obchody a restaurace a všelijaká blikátka na kruháčích. Svítící reklamy nad silnicí. Na busáku jsem něco málo po 18h. Nikde nikdo, jen ve strážní budce policajti. Ptám se jich jak se dostanu do centra. Posílají mě na zastávku k silnici. Chvilku čekám, jde okolo mladík co mi chce za každou cenu pomoci, za asistence taxikáře, což odmítám, načež začne tvrdit, že nic nepojede. Přijíždí autobus. Ptám se jestli mě vezme do centra, na Behesti str. on, že ano, ale že zastávka na nastupování je u vlakového nádraží, pro příště. Na nádraží chvilku čekáme a pak frčíme do centra. Na náměstí vystupuji a chci zaplatit, ale řidič odmítá. Nic nechce. Vlastně mě vyhodil i s penězi. Mávám a děkuji. Vůbec nevím kam jít a tak jdu na vedlejší ulici a náhodou natreťme na Aria hotel, ale chtějí za pokoj 150000 IRR. To se mi zdá moc, a tak jdeme dál. V LP je Behesti hotel, ten by měl být o něco levnější. Bloudíme uličkami plných doktorů, protože jsem nechtěl jít až na kruháč a zase zpět, jdu přímo a našel jsem zkratku. Ptáme se v jednom obchodu na hotel a chlapík mě odvádí přímo před něj, nechává krámek dokořán a jde se mnou. Jenže, hotel je plný. Nezbyvá než zkusit poslední variantu, hotel Pars. Ale říkají nám, že ten je dva roky zavřený. Máme starý LP a teď se to projevilo. O jiném hotelu recepční nevěděl a tak mi nezbyvá než se vrátit do Aria hotelu. No to mám radost. Vracím se doktorskou uličkou a smlouvám. Slevil mi na 140000 IRR. No to se dalo čekat. Jdu se ubytovat. Máme pokoj s koupelnou. Jdu zase zpět na recepci vyplnit papíry. Vyplňuju je dvakrát a to A4. Po vyřízení jdu pro něco k jídlu a pití do města. Kupuji si meloun 7 kg za 4000 IRR. Město je plné lidí, usměvavých lidí. Obchody plné, převážně tu jsou značky z Francie jako Tefal, Moulinex, Peugeot a nebo z Japonska. Jdu zpět na hotel, jsem nějak znavený, usínám brzy.

**Den devátý, neděle 9.10. 2005, Yazd, IR,
Teplota: 36°C, Nachozeno: 15 km, Ujeto: 0 km**

Vstávám klasicky v 8h a po chvíli lelkování jdu do centra. Nejprve jdu po hlavní ulici Emam Khomeini, nelekejte se, tenhle název náměstí nebo ulice je v každém městě. Většinou je to hlavní bod centra. Po hlavní ulici přicházím až na náměstí Amir Chakhmaq, kde je jak jinak Amir Chakhmaq komplex. Portál s dvěma minarety, na stranách se budova prodlužuje. Je to klasika, takovéto komplexy jsou skoro v každém městě a jsou si velice podobné. Rozdíl je spíš jen v ozdobách. Tenhle je ze světlemodrých kachliček. Před ním je park s několika vodotrysky. Komplex není nijak starý, je to nová stavba, právě dostavují boční stěny, takže po dokončení bude náměstí obestavěné do obdélníku. Fotit se nedá, protože slunce je právě nad mešitou, tak jdu dál a vrátím se později. Hned vedle komplexu začíná staré město a na to se moc těším. Staré město je v UNESCO, jsou to stavby z hlíny a slámy. Úzké uličky, maličké dveře, ale také pěkná náměstíčka se stromy, které zajistí alespoň trochu stínu. Procházím uličkami obdivuji různé stavby, nejzajímavější jsou reservoáry na vodu s větracími věžemi. Uličky jsou občas zapřícené klackem o stěnu protější budovy. Často je mezi domy přes uličku klenba nebo něco jako most mezi střechami, je to fakt pěkné. Docházím až k hrobkám 12 imámů, (jsou to nejvyšší představitelé a učitelé islámu) a Alexandrovu vězení. Byl zde vězněn když putoval a dobýval svět. Jdu se podívat dovnitř, vstup je za 1000 IRR. Uprostřed nádvoří je díra, která slouží jako větrání a okno současně pro onu celu. Kousek od díry jdu po schodech dolů do samotné cely. Je to kruhová místnost, uprostřed něco jako vana a nad ní díra ve stropě, s mříží. Určitě to stojí za podívání. Jsou tady i turistické informace, ale dotyčný neumí ani slovo jinak než persky. Opravdu osoba na pravém místě. Vlastně ne, perfektně anglicky uměl číslovky. Chtěl jsem mapu, jak jsem zvyklý z turistických center, že jsou zdarma, omyl, vybalil na mě 10000 IRR. Když mi začal tvrdit, že hrad na letáku je Alexandrovo vězení, přestal jsem ho trápit, asi toho měl už dost. Odešel jsem. Potkávám tu Švýcara, co jsem se s ním setkal v Isfahánu, jak se svými dvěma spolucestovateli obdivují místní motorkáře. Od jednoho z nich žebrá SPZ jako suvenýr, ale moc se mu nedaří. Vysvětluje, že by měl potíže s policií. Jak to dopadlo nevím. Dovídáme se, že jede na motorce kolem světa na cestě je dva měsíce a plánuje to na dva roky. Ó bože, ten se má. Loučíme se a jdu dál. Je tu hrozně horko. Vymotávám se z uliček starého města a jdu po hlavní třídě. Potkávám nějaké turisty, ale proletěli kolem jak raketa, takže jsem se nic nedověděl. Stojím před krásnou mešitou, ale je před ní lešení a plenty pro věřící. Má nejvyšší minarety v Íránu, přezdívané „islámské Eifelovky“. Je tu i dost žebráků, jeden z nich má nohu tak nateklou, že je jak tři moje. Pomalu se

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoli dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

vracím k hotelu po Emam Khomeini str. a na opačné straně ulice je další mešita. Vchod je do ní přímo z ulice. Uvnitř je velké nádvoří s několika budovami po obvodu, uprostřed kašna a lavičky. Hlavní mešita a její portál je celý vyřezávaný ze dřeva s barevnými okénky. Po nádvoří se prohánějí kluci a cákají na sebe vodu z kašny. Pokračuji po hlavní ulici, po chvíli odbočuji doleva, zpět do starého města k mešitě Masjed-e Jamee, která je dominantou celého starého města. Chci si koupit vodu u jednoho dědy v malém obchůdku, ale má jen půl litrovou petku a chce za ní 2000 IRR. Asi se zbláznil. Yazd je pouštní město, není tak zelené jako Isfahán, ale není vůbec škaredé. Je jiné, starší. Je to centrum zoroastrismu a učení Ahura Mazdy. Jeho vyznavači se shromažďují v chrámu ohně na konci města a u věží ticha za městem. Vydáváme se k nim. Procházíme městem, které je celkem v pohybu, je normální všední den, děcka začínají chodit ze školy. Trhovci prodávají ovoce, ale i chleba na pytlích na chodníku. A je tu tak nějak živo. Přicházíme prašnou cestou k zahradám, kde je chrám ohně, ale není tu ani živáčka. Brána je zavřená, zamčená na visací zámek, nikde nikdo. Sakra to je směla, vláčím se sem ve 40°C natěšený, že uvidím tu krásu a nic. Raději nemluvit. Věčný oheň asi dohořel a nikdo sem nechodí... Na věže ticha nejdu, není moc času. Kupuju cestou vodu, kterou piju na ex v parku na konci města. Nikde tu nikdo není tak jí piji v klidu a pohodě. Nechci nikoho dráždit. Hlad přes den nemám, to není problém, ale nenapít se, to je jiná. Park není zrovna upravený, ale posedět se v něm dá. Jsou tu příšerné stavby ze sádry, jako třeba u brouzdálka čáp. Je dvakrát větší než normálně nebo labuť a tak. Brutus. Staré město mi učarovalo a tak se jím vracím zpět ke komplexu Amir Chakmaq. Konečně ho fotím, světlo mi přeje. Jak obcházím náměstí, vidím, že tu je guest house. Schválně se tam jdu zeptat na cenu. 60000IRR. Skoro přemýšlím o přestěhování. Vracím se tedy do hotelu. Celý den na mě někdo pokřikuje, většinou z druhého konce ulice nebo silnice, ale výjimkou není ze dveří obchodu a ze sedla motorky. Vykřikují pouze, „Hello, How are you, today mister?“ a pořád dokola. Nic jiného jsem dneska neslyšel, už odpovídám jen ok. Něco málo nakupuji k jídlu a jdu na hotel. Sem přicházím kolem 15h, dopřávám si trochu odpočinku a v 17h zase vyrážíme do města. Jdu na nádraží, zjistit jak jedou autobusy do Kermánu. Je to na houby. Přes noc nejezdí nic, opět vše jezdí tak, že tam budu za tmy, to se pak dost blbě hledá hotel. Lidé se v noci cestovat bojí, proto nejezdí, takže na kratší vzdálenosti pouze přes den. Krátká vzdálenost je i 500km, jede cca 6-7h. Jediná možnost je jet hned ráno do Kermánu a pak teprve do Bamu. Nazpět už se mi jít fakt nechce, tak jdu na bus. Teď už poučen na zastávku u vlakáče a vezu se na náměstí Behesti. Jdu na večeri, dávám si nějaké teplé housky, místní jídlo se nám zrovna nelíbí, tak končím u sendviče. Pak postel, sprcha a spát.

Den desátý, pondělí 10.10 2005, Yazd, IR, Yazd - Kermán,

Teplota: 36 °C, Nachozeno: 5 km, Ujeto: 387 km / 6h

Vstávám v 7h. Po snídani a zabalení opouštím můj předražený hotel. Jdu na MHD bus a za chvíli jsem na autobusovém nádraží. Vstupuji do haly terminálu, nikdo se mě nás nevrhá, což vítám. Ptám se kdy jede něco do Kermánu, co nejdřív. Včera řekli v 9h, dneska to neplatí, to je normální. Jede až v 10:30h, je to volvo, tedy dvakrát dražší. Jdu se zeptat ještě do jiných kanceláří, ale všichni mě posílají do té první, že je to nejbližší spoj. Přichází nějaký student a jestli nepotřebuji s něčím pomoci, to je taky normální. Říkám mu o co jde a tak se jde sám zeptat. Fakt nic nejede, jen ten v 10:30h, jdu tedy koupit lístky. Chvilí je tam morduju, že nechci volvo, ale normální benz, a že mi včera říkali, že stojí 15000 IRR a ne 25000 IRR jako teď. Tak dostávám nakonec slevu na 20000 IRR. Jsme spokojení všichni. Vracím se ven na lavičku. V 10h se přesouvám na peron, kam by měl za chvíli přijet bus. Už tu sedí taky jeden cestovatel s báglem, tak se dáváme do řeči. Je to Holanďan a jede taky do Kermánu, pak pokračuje do Mashadu na severu země a pak do Uzbekistánu a Azerbajdžánu. Kecáme. Taky tu sedí jedna dívka. Je velice nesmělá, stále kouká do země a usmívá se. Jede do Kermánu domů, tady je na universitě, studuje nějakou techniku. Nemluvila moc, styděla se. Vypadá tak smutně v těch černých šatech... Tak nám ta půl hodinka rychle utekla a přesouváme se k přistavenému busu. Usazujeme se do pohodlného busu, Holanďan sedí za mnou a dívčina hned přes uličku. Celou cestu nám něco nabízí, pistácie, které jsou nejvýznamnější obchodní plodinou v Yazdu a nebo datle, fíky. Já nemáme skoro nic, ale našel jsem ještě české bonbony, tak je také nabízím. Pak si půjčuji od Holanďana nejnovější výtisk LP a opisuji si některá fakta o hotelích v Širázu a Kermánu. Na ten můj, se už v tomhle hotelu příliš nespolehám. Je veselo. Holanďan mi ukazuje jakou má krásnou knížku na cesty. Je celá obrázková a je tam vše co na cestě potřebuješ. Tedy na každé stránce je určité téma. Třeba hotel. Je tu postel, sprcha, wc, lednička, telefon, světlo, vše co chcete nebo nechcete v pokoji si můžete ukázat, aniž byste znali jejich řeč, pokud oni neumí anglicky nebo jakkoli jinak. To samé je s jídlem nebo zábavou. Výborná věc. Vážně mě to pobavilo, hodila by se. V busu jsou dva pikolci. Ten mladší je důležitý jak vrátný, snaží se naladit video. Nakonec se mu to daří a pouští nám nějaký C-čkový film s Casprem Van Dienem. S Holanďanem se na sebe vždycky koukneme a smějeme se nad tou kravinou. Cesta je nudná, jedeme pouští, sem tam nějaká skála, několik základen a check pointů. Spíš to tak nějak prospáváme. Dívčina vystupuje před městem v nějaké malé osadě. V 16h jsme v Kermánu. Zastavili u krajnice silnice a

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

vykopli nás všechny z busu, že už jsme na terminálu. Ničemu se nedivíme. Bereme si bágly, odmítáme taxikáře a studujeme mapku města. S Holanďanem se domlouváme na hotelu a jdeme zjistit spoje do Bamu na busák, který je naproti. Vlastně nekecali, jsme na terminálu, jen tam nezajeli. Zastavili rovnou u stanoviště taxi. Holanďan odjíždí taxíkem do hotelu. Autobus by měl jet v 6 a 7h ráno tam a zpátky ve 13 a 14h. Jdu zpět před terminál. Silnice je v obou směrech ucpaná taxíky, které bojkotují a jdu na blízký kruháč, kde je zastávka MHD. To mi poradil jeden z místních, postávající kousek vedle. Stojím u zastávky a zastavuje nám auto, jestli něco nechci, jenže neumí ani slovo anglicky, tak zase dojíždí. Nestojím tu ani 2 minuty a už zastavuje další auto. Chce mě mermomocí svést, prý kam chci. Říkám mu, že hledáme hotel Milad, guest house. Tak mu podle mapy říkám, kam má jet. Taky dobrý... Jsem na ulici, kde by měl hotel být, ale nevidíme ho. Zastavujeme u nějakého núbl, jde se zeptat zda mají volná místa. Já jdu na druhou stranu a vidím nápis jak barák, Hotel Milad. On se mezitím vrátil k autu, že mají volné pokoje, ať se ubytujeme tady, že to není problém. O hotelu Milad nikdo v tomhle hotelu neví. Ukazuju mu naproti, plácl se do kolen a směje se víc než já. Loučíme se, zve nás k sobě domů, že nás večer vyzvedne. Loučíme se a jdeme se ubytovat. Platím za dvě noci 140000 IRR. Na chodbě potkávám jednoho místního obyvatele a ptáme se ho jak to vypadá s Bamem. Říká, že je z 15 % zničený, jinak je celý. Tak uvidím. Potkávám i Holanďana a zase kecáme, pro změnu o cenách. Jdu do města, podívat se co je tu zajímavého a taky na jídlo. Asi sem jezdí turistů poskromnu, jsem fakt atrakce. Všichni mě zdraví, mávají, ale také jich spousta civí jak na svatý grál. Především teda ženské. Kupuju si něco jako párek v rohlíku. Po městě se současně se setměním v 17:30h rozsvěcují neony. Kruháče svítí i po obvodu. Všude přítomné plakáty revolucionářů a dědků, tedy Chomeiniho a Chatámího jsou samo sebou také nasvícené. Cestou zpět potkávám spoustu mladých lidí. Schází se naprosto stejně jako u nás, milenci se drží pokradmu za ruce a jsou opravdu slyšet. Přidává se ke mě mladík, jestli nechci pomoc, povídáme si než se k němu přidají jeho kamarádi, je z Shirazu a tady studuje elektrotechniku. Říká, že se mu tady vůbec nelíbí, je to malé město a nic tu není, uvidím až to budu moci porovnat. Vyměňujeme si e-maily a loučíme se. Když jsem se vrátil, přesouvají mě na menší pokoj, když jsem ho tedy chtěl. Je to jako 1 kategorie s ramínkami bez štěnic, 2 kat. bez ramínek...je tu hajzlík na pokoji. Mám výhled na traktorovou stanici vzadu za domem. Pořádek fakt v krvi nemají. Vedle je dětské hřiště. Dobrou noc.

Den jedenáctý, úterý 11.10. 2005, Kermán, IR, Kermán – Bam - Kermán
Teplota: 38°C, Nachozeno: 20 km, Ujeto: 392 km / 3h

Vstávám brzy. Před 6h. Vyrážím na nádraží, už je světlo. Jdu si to vylidněným městem a je celkem kosa, mám jen tričko, a to není zrovna výhra, už aby vylezlo sluníčko. Na nádraží jsem v 6:30h a hned se na mě vrhají taxikáři. V klidu je odmítám. Odchytíl mě nahaněč, kam že se chystám. Říká, že autobus u kterého zrovna stojíme tam jede, ale teď hned. Nacpal mě do busu a jede se. Platím 14000 IRR už za jízdy. Bus je skoro prázdný, ale je tu teplo. Projíždíme pouští, nikde nic, jen samý písek, sem tam skála a nebo malé pouštní městečko, jako je třeba Mahan, kolem kterého dnes jen projíždíme. Zajedu se sem podívat zítra. Bam je od Kermánu vzdálen 194 km, tak to můžu dospat. Jede se pěkně, ale sedí se blbě. Na sedačkách je totiž koberec, hrůza. Zadek mě pálí, jako když sedíme na horkém kameni. Nějak nemůžu usnout. Koukám jak si řidiči s ničím nelámou hlavu a jedou jak závodníci. Před námi se objevilo auto a nejednou zmizelo v oblaku prachu. Zajelo do pankejtů. Jinak všichni tu jezdí bezpečně... cestou dvě bouračky kamionů. Jeden leží na střeše, vezl nějaké letáky, které jsou všude, kam oko dohlédne a ten druhý leží na boku v pankejtu. Oba jsou celkem u sebe. Řidiči sedí za autem ve stínu a očividně je to netrápí. Asi 100 km od Bamu zastavujeme, řidiči jdou k zadní části busu a něco vehementně řeší. Aby ne, celou dobu co jedeme je strašně cítit benzín jak na benzínce. Pak začali vytahovat kanystry a pomalu vysávají naftu z nádrže. Po čtvrt hodince pokračujeme. Už je to lepší. Začínají se objevovat strážní věže u silnice a po chvíli a je tu check point. Je fakt velký, z budovy vyběhlo 5 vojáků se samopaly, nic moc pocit. Kontrolují bágly, chvíli kecají s řidiči a pak nás pouští. Je to první check point k Pakistánským hranicím. Pořád mě něco tlačí do zadku, tak trochu šmátrám a vytahuju nůž. Je špinavý, rukojeť vypadá jako měděná, ve tvaru koně. Kousek od Bamu jsou nějaké ruiny malých pevnůstek a jinak je to tu samá palma a několik domků kolem nich, takové malinké příjemné oázy. Silnici lemuje koryto vyschlé řeky. Vystupuji na hlavní silnici na Zahedán. Na kruháci u benzínky. Co teď? Ptáme se jak do centra, tak mi ukázali cestu a ještě poradili, kde je nejlepší stát na bus pro zpáteční cestu, lidé jsou ochotní pomáhat za každou cenu. Je to pro ně samozřejmost. Jdu po hlavní silnici do centra, abych našel banku, musím vyměnit, nemám ani floka v těch jejich

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoli dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

riálech. Nejsou tu ani chodníky, všude hrozná vrstva písku a prachu. Hromady sutin a dřeva. Banku najít není až takový problém, ale výměnu peněz dělají jen některé banky. Např. je to Banka Melli, Sepah nebo Terajat. Nejdříve jsem našel, no našel, šel jsem kolem ní, asi tři jsou hned vedle sebe na hlavní třídě. Tam mi řekli, že výměna je možná pouze v Kermánu, zatím jsme klidný. Odcházím a jdu do vedlejší banky. Tady jsou velice slušní, ale peníze nemění, řekli ať zkusím zase jinou banku, že je na druhém konci města, směřem na západ a začali malovat mapku. Jeden s klientů banky už se na to nemohl koukat a tak se nabídl, že mě tam odveze. Jdeme k jeho autu, takový malý nákladáček, dveře drží na čestné slovo, ale vezu se na druhý konec města. Celkem štreka. Jdu do banky, chlapík chce počkat. Dopadl jsem stejně jako v bankách předchozích. Musím najít banku Sepah. Vracím se k autu a říkáme chlapíkovi co a jak. Stroze řekl, ok a veze mě zase zpět, kousek od místa kde mě naložil. Ukázal mi, kde je banka Sepah a rozloučil se. Jdu pískem, kolem vykopané díry, kde je stále spousta trosk a je to celé oplocené. Za tím plotem je malá smontovaná budova, která slouží jako provizorní banka. Ta oplocená hromada trosk je bývalá budova banky Sepah. A ta byla s betonu. Tak snad už budu mít štěstí. Je tu celkem narváno. Hned si mě, ale úředník všiml a odsunul místní o kousek dál. Peníze tu mění, tudíž mi spadl kámen ze srdce, fakt už jsem měl nahnáno. Ovšem čekací doba se protáhla na 40 minut. Vůbec nevím co tam stále řešili, ale půl hodiny se nedělo nic a stále se vyřizovali ostatní klienti. Hlavně, že mě vzal přednostně. Samotná výměna proběhla rychle a do dvou minut jsem byli pryč i s balíkem riálů, tak už se nic neseběhlo. Všude kolem jsou polorozbořené domy, lidé žijí v konteinerech pro kamiony. Mají v nich obchůdky i bydlení. Své domy opravit nemohou, na to nemají peníze a nikdo jim s tím nepomůže. Každý dům má díru ve střeše a chybí alespoň jedna stěna, domy nemají okna, zahrádky neexistují. Nejsou tu chodníky. Je to hrozný pohled. Ještě před dvěma lety perla Íránu a teď? Katastrofa. To jsem teda zvědavý na ten hrad. Z centra je hrad asi 4 km, tak si беру taxi. Je hrozný horko, ale já jsem spokojený. Ten horký vzduch od dýchám, no paráda, poušť je poušť. Je tu asi jako v Luxoru, i hlína je vypražená a sype se jak cukr. Je to zajímavý rozdíl mezi Kermánem a Bamem. Taxikář sice něco celou cestu říká, ale nerozumím persky. Silnici pokrytou pískem lemují palmy a hromady sutin. V těchto končinách nemají domy střechy vůbec, občas nějaký má alespoň obvodové stěny. Když ale stojí, většinou mají popraskané stěny, jako by byli z papíru. Všude jsou sutiny a trámy. Děti si hrají bosí a celkem umouněný mezi troskami. Už je to trošku jiná oblast než, kde jsem byl doposud, ale to neznamená, že jsou tu špatní lidé. Za taxi si domlouvám 5000 IRR před nástupem do něj, to je velice důležité. Když vystupuji nevěřím vlastním očím. Peníze mi dává zpět, že je nechce, protože tu stejně nic není. Nezbylo skoro nic. Zůstala pouze vstupní brána do hradu a několik hradeb. Jinak je to hromada hlíny. Těch 15 % co říkali v hotelu, že je poničeno, tak spíš tak, že 15% zůstalo. Sice se tu opravuje, ale jejich vlastním tempem, tedy hodně pomalu. Nemají problém s časem. Spíš to vypadá jako když přehazují hlínu z jedné hromady na druhou. Tak od začátku. Nejdříve procházím průrvou mezi hradbami, která byla kdysi vstupní branou do města, u které je teď lešení na obvodovou zeď. Mezi sutinou a troskami starého města je chodník se zábradlím, za které se nesmí. Několik domků je už opraveno a je to moc hezké. Ale vážně si to můžete jen představovat jak to vypadalo, podle známých fotek. Až k hradu se ale jít nedá, je tady zátaras a nesmí se tam. Zůstalo v náznamu několik částí hradeb, ale jinak je to hromada hlíny. Když se vracím od hradu, přichází sem skupinka 4 turistů, také jsou dost šokovaní. Je tu i jeden íránský párek zamilovaných holubiček. Zrovna nedbají nápisů zákaz vstupu a lezou přes zábradlí kam se jim zachce. To se samozřejmě nelíbí průvodcům a hlídačům hradu a hned je jeden z nich, vykazuje pryč. Chvilku se mu snaží oponovat, holka se směje, jako že se vlastně nic nestalo a byla to legrace, ale hlídač je naštvaný čím dál tím víc. Vyhodil je. Z venku obcházejí hradby, a snažím se najít nějakou cestu nahoru. Chtělo by to fotku shora. Záhledl jsem dělníky pracující na lešení, tak se jich ptám, jestli můžu nahoru, a oni, že klidně. Tak lezu. Šplháme se po dřevěných schodech na hradby. Mám celé město a hrad, tedy co z toho zbylo jak na dlani. Chvilí se koukám, dělám pár fotek a zase lezu dolů. Cestou zpět si kupuji vodu a беру taxi, veze mě až na kruháč k benzínce, kde je něco jako nádraží. Peníze zase nechce, co je to tu za taxikáře? Ale dávám mu 10000 IRR, sehnal mi ještě bus, který jede do Kermánu za 5 minut. Tak tímto jsem doputoval do nejvýchodnějšího bodu své letošní cesty, teď už se budu zase jen vracet na západ. Škoda. Je 13h a busem si to uhaním zpět do Kermánu, pouštět TV, nějakou soutěž. Potom Zvíře s R. Schneiderem. Bavím se a spolu se mnou jen hrstka lidí. Cestou vidíme zase nabouraný bus v příkopě. Náš řidič jede taky jako prase, předjíždí kde nemá, jede v protisměru, raději na to nekoukat, ale sedím hned za řidičem a moc se mi nedaří nedívat se na cestu. Na check pointu jsme stáli o něco déle. Voják kontroloval všechno a všechny. Mě se ptal jestli jedu z Pákistánu a když odpovídáme, že z Bamu, spokojeně odešel. V Kermánu jsem na busáku ve 16h. Od terminálu jdu zadními uličkami, kde skoro nikdo není, jen několik kluků na mopedech a bosé děti. Ocitl jsem se u supermarketu. Tak se jdu podívat co zde mají za zboží. U vchodu stojí pikolici v uniformách obchodu a kontrolují nějaké karty. Po mě jí samozřejmě nechtějí a šokovaní, co tam dělá cizinec mě pouští dovnitř. Ale nějak mi to ještě nedocházelo. Fakt civěli. Zboží mají hodně, ale v podstatě mají to samé jako malé obchůdky všude po městě. Kupuji si sušenky nějaké pití, něci k jídlu apodobně. Jdu ke kase a čekám až na mě přijde řada, stejně mě natlačili dopředu abych nemusel čekat. Tuňák však nešel namarkovat. Slečna za kasou neuměla

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

anglicky ani slovo a tak jsem vůbec nechápal co chce, protože stále ukazovala na kasu a kroutila hlavou. Nějaká paní od vedlejší kasy se usmála, vzala konzervu a šla k regálům. Přinesla ještě jednu konzervu, ale jinou a ukazuje mi, kterou chceme. Chtěl jsem tu, co jsme si vybral, to je jasný. Podala mi jí a prodavače na kase podala tu druhou. Ona přečetla kód a bylo to. Asi je jedno, že to bylo jiné zboží. Platím, celkem jsem zdržoval, ale nikomu to pranic nevádí. Vzpomenu si jak jsou lidi u nás naštvaný, když zdřžuje podobným způsobem nějaký vietnamec u kasy. A to ani nemluví o jejich hnusných rasistických poznámkách. Tady je vidět ten rozdíl. Prodavačka mi ukládá nákup do tašky a děkuje. U východu ti samí pikoláci co mě sem vpustili, kontrolují účet se zbožím v tašce. Hotový Makro! No teď mi to tepve došlo. Procházím se po městě a nějak mě bolí nohy, tak jedu busem MHD do centra k mešitě Masjed-e Jameé. Ptám se jestli jede na náměstí, on že ano. Ptáme se jestli můžeme nastoupit, tak se usmál, kývl a že ano. Řidič striktně dodržuje odělené prostory pro muže a ženy. Přední část, je ale nacpaná, tak jdu a nastoupím prostředními dveřmi. Zůstanu v části pro ženské, čmž jsem v buse způsobil docela pěkné pozdvížení. Je to zvláštní pocit, zatím jsem si to nijak neuvědomoval. Šum mezi netopýry pomalu utichal. Na další zastávce nastoupilo nejspíše celé město, ale jen ženské. Mezi nimi byli i stařenky, naučen slušnosti, jsem vstal ať si sednou ony. Sedí na sedačkách 3 i 4, prostě se tam natěsnají. Hlavně, že sedí, jak, to je fuk. Babky nejdřív, ale byly jak na trní, začali se ošívát na sedačkách, některé přímo nadskakovali, ale pak je to přešlo, a začali se usmívat a dokonce se i bavit. Dělán si z nich legraci, že když se omotám šátkem, tak ani nepoznají, že jsem chlap. Takže taková malá revoluce. Jedna paní se nejspíš ptala kam jedu, protože jmenovala jména mešit a náměstí. Řekl jsem jí, že chci k Masjed-e Jamee a tak mi ukázala, kde mám vystoupit. Při vystupování šumí busem „bye“. Jsem na chodníku a nějaká stařenka mi anglicky říká, kde je mešita kterou hledám. Úplně sama od sebe. Zvláštní. Mešita je asi 20 metrů od zastávky. Potkávám u ní Holanďana. Schází se k ní po širokých schodech k nádvoří. Uprostřed nádvoří je jezírko. Dělán rychlou prohlídku. S Holanďanem jdeme zase po schodech nahoru a kecáme, kde byl, co dělal a tak. Povídá, že se válel celé dopoledne v láních a teď, že má hlad. Taky způsob. Zítra prý letí do Mashadu, no, cestuje poněkud jinak. Je pravda, že se tím ušetří spousta času. Podél schodů, po kterých jdeme jsou samozřejmě domy. Jeden z nich se podrobuje rekonstrukci. Právě opravují okna. To je dost zajímavé, protože odřezává rám okna pilkou směrem do zdi. A takhle to nařezává každých 20 cm. Když viděl, že se na něj díváme, začal se smát, rychleji řezal, jako kdyby chtěl ukázat jakou má fyziku a druhou rukou mával. Taky mu mávám. Holanďan, je z toho nějak mimo a ptá se proč mu mávám. Protože nám také zamával, a on na to „aha“. Loučíme se a každý jdeme na druhou stranu. Už je tma a pomalu se vracím k hotelu. Cestou se někde najím, říkáme si. Koukáme se do výlohy s foto potřebami a oslovuje mě nějaký pán s rodinkou. Mluví výtečně anglicky. Vedle sebe má ženu a syna. Mluví se mnou jen on. Žena se po chvilce odpojuje, jde ke kadeřníkovi. Jdeme po hlavní ulici v Kermánu, která svítí neonovými reklamami a obchody jsou nabitě zbožím i lidmi. Pán vyzvídá stejně jako všichni před tím. Proč jsem přijel do Íránu, jak se mi tu líbí a jak se mi líbí lidé. Odkud jsem, jaká je má práce a podobně. On je farmář a pěstuje pistácie, jako 60 % lidí v Kermánu. U velkého obchodního centra se loučí a jde se synem na nákupy. Je tu dost malých bufetů, ale všude je plno nebo se mi zrovna nezamlouvá čistota. Zapadl jsem do pizzerie. Tady zase nikdo není a slečna umí jen persky. Nakonec jsme se nějak domluvili a pizza je výborná. Dostal jsem jako pozornost banánové žvýkačky, jak jinak, tady je všechno z banánů. Ale jsou dobré. Všude hraje TV s programem odpovídajícím ramadánu. Tohle kvílení náboženských písní se, ale poslouchat dlouho nedá. Za pizzu platím 8000 IRR. Na hotelu jsem po 19h. Chci po celkem dlouhém a náročném dni spát, ale na dětském hřišti vedle traktorů, je nějaká oslava, a stále pouští jednu písničku dokola. Hrůza. Skončili ve 22h.

Den dvanáctý, středa 12.10. 2005, Kermán, IR, Kermán – Mahan - Kermán
Teplota: 36°C, Nachozeno: 15 km, Ujeto: 80 km / 2h

Ve 3h v noci, mě vzbudila ukrutná rána. Pak se rozezněly sirény a houkačky. Na ulici, ale nikdo není. Usínám. Vstávám v 6h a jdu na bus na terminál. Cestou jsem neviděl nic z nočního hluku. Chci jet do Mahanu, podívat se na zahrady Bagh-e Shahzadeh a na údajně nejkrásnější minarety v Íránu. Před odchodem platím ještě jednu noc, 70000 IRR. Na busáku hledám bus, který tam jede. Stále otravují taxikáři, že tam samozřejmě nic nejede, pouze taxi. Lezou mi s tím na nervy. Je tu jeden nahaněč autobusové společnosti, ten už mě fascinoval včera. Kouřil jednu za druhou a jeho namáhaný hlas stálým vyvoláváním tomu odpovídá. Chvilí to zní jako kokrhání najednou mu hlas přeskočí a kvičí jak raněný prase. Je příšerně hubenej, má vyvalené oči a rozčuchaný kudrnatý vlasy. Taková karikatura. Ale perfektně čistou košili. Pobíhám od jedné kanceláře k druhé a všude to samé. Zjišťuji, že sehnat spoj na 500 km není žádný problém, ale na 35 km je dost velkej. Že by měli taxikáři pravdu? To není možný. Protože už je to otravný, říkám si, že půjdu na hlavní silnici a něco si stopnu. Už jsme skoro tam, když se najednou z vedlejší uličky vyloupli policajti a zastavili u mě. Říkají, ať se vrátím na hlavní ulici, protože tohle je velice nebezpečná čtvrť, že mě tu okradou a ukazují na mou ledvinku a batoh. Ukazuje, že jedou na motorce a strhnou mi batoh z ramene. Tak se musím vrátit. Ještě se ptá kam jdu a tak mu ukazují v LP mapku a hlavní

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

silnici. Samozřejmě mě poslal na druhou stranu, skočil do auta a odjeli. Zase jsem na busáku. Nakonec mi jedna kancelář prodala lístky, že mě tam vezmou po cestě do Zahedánu. Čekám zhruba 45 minut. Čekárna je plná Pákistánců. Nemají nic než v dece zabalené nějaké věci a vypadají dost ošuntělě. Ženský nevypadají o nic líp, ale oči jim září. Když mi řekli, že odjezd v 10h se nekoná, začínám být naštvaný. Odjíždíme v 10:30h. Sedá si ke mě nějaký Ázerbajdžánc, žijící v Turecku a pracující v Íránu??? Jeden čas prý pracoval v Brně, jmenoval ženský jména a koktavě se snažil říct dobrý den. Konečně jdu do busu. Jedeme asi hodinu a jsme v Mahanu, ale řidič nestaví. Tak jdu za řidičem a on zapomněl! Vysadil mě 5 km za městem v solidní pustině. Nikde nic, v dálí vidím střechy domků Mahanu a špičky minaretů. Kousek od sinice se staví nějaký most, jsou tam dělníci, tak jdu k nim a zeptám se jak se nejlépe dostat k zahradám. Ukazují na druhou stranu od města. Je tam zelený shluk stromů a vede tam i silnice. Vyrážím. Jde se dobře až na siný protivítr. Je dost vedro, ale díky větru je příjemně. Asi za půl hodiny jsem u zahrad Bagh-e Shahzadeh. Vstupné je 4000 IRR. Nejdříve jsem v zahradě obehnané bílou zdí. Je tu spousta cypřišů a jiných stromů. Ibišky a muškáty tvoří živý plot. Sem tam je nějaká růže a afrikán. Prostředkem vede dlážděný chodník po kterém jdu směrem k jakési budově. Vojáci co tu hlídají, hrají fotbal. Chvilku s nimi kecám, zase oslňují výslovností Nedvěd a Baroš. Jsou nějak rozesmátí. Procházím průchodem v budově, kde je několik nástěnek s dědky a revolucionáři. Před námi se rozprostírá pohled na zahradu, která je zase v plné údržbě. Jezírka jsou plná bahna, terasy kudy má voda přitékat z horních částí zahrad jsou plné stojaté bahnité vody a řas. Tudíž voda, která stále proudí, teče po okolní hlíně a záhonech. Hlína ze záhonů jim teče zpět do teras. Ve spodní části pod terasou v jezírkách jsou dva maníci co lopatou nabírají bahno do kolečka. Moc nespěchají. Pokud by to fungovalo, bylo by to moc pěkný. Asi je po sezoně. Po prohlídce jdu do Mahanu. Na skoro opuštěné silnici u cedule s perskými názvy měst se fotím a zjišťuji, že Mahan je odsud 5 km. Jdu. Procházím zadní částí města, okolo mě se předvádějí bikeři na 125, jízda na zadním a prudké otočky. Jezdí sem a tam. Nabírá mě sběrný busík a veze až před mešitu, vlastně je na náměstí, takže žádný div. Bus byl nacpaný až po střeche samými ženskýma. Jdu do mešity. Vstup je volný. Tak jako je u většiny mešit v Íránu nádvoří, tady je zahrada. Cítíme se jako v ráji. Nádvoří je stavěné v kruhu a uprostřed je kašna obrostlá kdejáky kytkami. Přichází skupinka mužských a jeden se připojuje k mě, chce si popovídat. Ptá se zase na obvyklé otázky odkud jsem a tak a říká, že můžu dovnitř mešity, ale musím se zout a umýt si nohy. Ze zahrady je vstup portálem s dvěma minarety do sálu mešity a tou se dá projít na původní nádvoří. Nebo to celé obejít z venku. Nechce se mi mýt nohy a ani je rušit při polední motlitbě, tak odcházím a jdu okolo. Z druhé strany jsou ty krásné staré minarety, mají velmi bohatě zdobené ochozy a mozaika je dost výrazná. Probíhají opět práce na lešení, takže je všude okolo stavební materiál. Ještě jsem neviděli mešitu, kde by nebyl žádný dělník, je to škoda. Okolí mešity tomu odpovídá, je tu hotové smetiště, ale jinak je okolí mešity z venku hezké. Upravený trávník, lavičky, čisté chodníky. Procházím se po okolí a sleduji naprosto vylištěné město. Nikdo tu není. Až cestou ven z města jsem potkal u bus zastávky několik lidí. Všichni na mě zírali jako na opici. Kupuji si vodu, celou jsem ji vypil v parku a ve 14h jdu na hlavní silnici, Kermán-Bam, něco si stopnout. Bus žádný v dohledu, ale zastavil nám osobák, mladá rodinka. Snažili se se mnou povídat, ale jak to má člověk udělat, když neumí persky a oni zase neumí anglicky. Tak se to většinou vyřešilo nějak samo, nějaké to slovo mi v hlavě zůstane a tak se dověděli tak trochu co chtěli. Že jsem z Čech, bydlim momentálně v Kermánu v hotelu. Pak mě začali nalívat Coca colou a dýňovými semínky. Cestou je v příkopě několik aut, strašně se tomu smějí. Odvezli mě až do Kermánu na terminál. Nic sebou nemám, peníze nechtěli tak jim dám alespoň propisku pro dcerku, co se zrovna vzbudila. Celou dobu spala mámě na klíně. Na busáku si zjišťuji odjezd do Shirazu na zítra. Jdu na hotel, cestou si dám něco k večeři. Cestou k hotelu jsem se stal svědkem bouračky, ale jen takové strkanice, ale dědek, který to zavínil se rozčiloval a řval jak blázen, že má rozbité auto. Neměl tam ani škrábnutí, ale ten, do kterého to napálil, má rozsekaný světla i nárazník. Dneska už nikam nejdu.

Den třináctý, čtvrtek 13.10. 2005, Kermán, IR, Kermán – Shiraz

Teplota: 35°C, Nachozeno: 5 km, Ujeto: 548 km / 7h

Ráno vstávám něco po 5h a po zabalení vyrážím na nádraží. Beru to jinou ulicí, zdá se mi to přímější, ale tak trochu bloudím. Na místě jsem v 6:30h. Kupuji lístek, 37000 IRR a posílají mě rovnou na parkoviště. Jdu, ale ještě najít WC, abych se převlékl triko. Nasedám a jedeme na Sirjan a pak na Shiraz. Cestou jedeme okolo solných jezer a velkých sadů pistácií. U silnice stojí zemědělci a prodávají je. Takové hromady jsem v životě neviděl. Silnice vede přes náhorní plošiny, které dělí hory. Z těch buď sjíždíme nebo zase vyjíždíme na další planinu. Po cestě je zase několik bouraček. Jeden kamion je převrácený v půlce silnice. Je umístěn tak, že ho z každé strany všichni objíždí. Řidič busu, to je zase magor. Jede příšerně. Buď tady tak jezdí úplně všichni a nebo máme smůlu na debily. Zajíždí na benzínku v protisměru a strašně se rozčiluje, že na něj přišli chlapi z protijedoucích aut. Nechce se mu stát ve frontě. Když konečně pochopil, že ho nikdo nepustí odjíždíme. Vůbec nedělá zastávky, nevětrá, nepouští klimatizaci. Nic. Hlavně že hulí a pouští si příšernou muziku na kazetě. Když

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

už i místní nadávají na jeho jízdu a na to, že nestaví, tak tedy zastavil. U třech baráků kde jsou záchody, tak na tyfus, jinak nic. Jsme asi 25 km od Shirazu. Zastavil fakt brzo. Vedle sedí jeden dost tlustý netopýr (ženská v čáadoru) a tím jak nejde klimoška, strašně nadává, ale nikdo si jí nevšímá. Najednou do mě drcla a něco na mě huláká, asi abych to šel zařídit, když jsem chlap. Snažím se jí vysvětlit, že jí nerozumím, ale ona zase nerozumí mě a strká do mě pořád, tak jsem spustil znovu, ale česky. Kouká jak trubka a chlapi okolo se smějí. Asi je moc milá. Tak si remcá do rukávu dál. V Shirazu jsme v 15:30h na terminálu. Je to moderní velký terminál. Ptám se jak se dostanu do centra. Posílají mě o dvě ulice dál, že tam jsou zastávky pro MHD. Je to první místo, kde není bus pro MHD, přímo u bus nádraží. Jdu přes most, pod kterým by měla téct řeka nebo teď v létě by mělo být vyschlé koryto. Hm, to bych vám přál vidět. Stoka. Miliony pet flašek a ostatního odpadu tvoří překážkovou dráhu a hotový ráj krysám. Jsou velké jak králíci. Hnus a ten smrad. Přecházím dvě křižovatky, jdu kolem několika fast foodů a jsem na konečné busů. Jmenuje se to tu Vali-yé Asr. Od terminálu je to zhruba půl km. Nástupiště tu nejsou a busy stojí jeden za druhým. Ptám se tedy okolních lidí, aby nám řekli číslo busu, který jede do centra na náměstí Shohada sq. Všichni se mi snaží pomoci. Je kolem kolečko pomocníků. Bus je jednou 17 někdo zase říká 171, mají v tom sami hokej. Jeden chlapík mě chytil za rukáv a ptá se mě jestli nepotřebuji pomoci, nádhernou angličtinou. Říkám mu kam chci a on mi říká ať jdu s ním, že je to tenhle bus. Nakonec č.160. Vyklubal se z něj profesor angličtiny, španělštiny, francouzštiny, arabštiny a perštiny. Moc milý pán. Popřál šťastnou cestu a vystoupil o zastávku dřív, než mám vystoupit já. Ocitl jsem se na Václaváku. Chaos na silnicích, spousta aut, přeplněné chodníky. Obchod vedle obchodu, těch světelných reklam a vůbec ten život. Ptám se na ulici Roodaki, má tam být hotel Toos, ze seznamu jako první. Je hned za rohem. Je čistý, tichý a za slušnou cenu 40000 IRR. Platím jednu noc, musím vyměnit. Jdu se ubytovat a hned do města. Podle všeho co jsem si kde přečetl to má být nejhezčí město. Procházím centrem po ulicích Piruzi, Dastgheib, Tohid a Moshir sq a zase se pomalu vracím nazpět. Banky jsou už zavřené, protože je po 17h. To je pech. Jdu do hotelu Kowsar, kde podle LP mění také peníze. Recepční by mi je rád vyměnil, ale všechny je odnesl do banky, nemá. Posílá mě do vedlejší banky, že má za deset minut otevřít. Jdu si tedy sednou před ní a čekám. Čekám. Zase nic, jako vždy. Nezbylo mi ani na večeři. Tak jdu zpět k hotelu a odchyťává mě majitel jiného hotelu, a že dělá výlety k Persepoli a tak. Ale i když jsem odmítl jeho nabídku na big tour za 60000 IRR, tak mě stejně ochotně vede ke směnárně. Skončil jsem u veksláků a hned vedle stojí policajti. Vyměnil jsem 20\$ za 180000 IRR, vekslák chce jako provizi 10000 IRR, hoteliér se sním hádá a uhádal to za polovinu. Pak se zeptal jestli s tím souhlasím. Jasně, povídám mu. Jsem spokojen. Loučím se, každý jdeme na druhou stranu. Jdu na kebab. Já mám hlad jako vlk, jdeme ještě do malého obchůdku pro vodu a nějaké jídlo. Chleba nemají, tak si chci koupit housky. Jsou v balíku po 5ks. Ptám se co za to a on, že stojí 2000 IRR. Ptám se v úžasu ještě jednou, kolik? Jedna stojí 2000 IRR? A on zase, že ano a už je docela naštvaný. Tak si vezmu jen dvě. Tak on vytáhl z bedny dva pytle s deseti houskami. Teď mi to teprve došlo. 2000 IRR, stojí celý balík, 5 housek. Vysvětlil jsem mu proč jsem se tak zhroutil a on se začal smát a lomit rukama, že to by bylo opravdu moc. Od té doby na mě mával, kdykoliv mě viděl. Vzal jsem si tedy ten jeden balík za 2000 IRR a nějakou vodu.

Den čtrnáctý, pátek 14.10. 2005, Shiraz, IR, Shiraz – Persepolis – Pasargard - Shiraz
Teplota: 35°C, Nachozeno: 15 km,Ujeto: 270 km / 3h

Vstávám v 7h a platím druhý den na recepci. Po cestě pro jistotu měním dalších 20\$, protože nevím kolik může být vstupné na Persepolis, kam se dnes vydávám. Jedu MHD na Vali-yé Asr. Tady se platí u řidiče a nebo někdo chodí a vybírá tak říkajíc do čepice. Jízda stojí 350 IRR. Jdu na terminál. Kolem zoo, je to místo kde je malý oplocený trávník, a úplně v pohodě se tu promenádují krysy. Včera když jsem přijel jsem si myslel, že jsou to nějakí ptáci co hrabou v trávě, kdepak, to byly krysy. Tyhle, jsou oproti těm ve stoce pod mostem vyžranější. Tyhle mají tolik zbytků od lidí, kolik tamty pet flašek. Přímý bus do Persepole nejede, tak jedu minibusem. Jsou hned vedle hlavního terminálu. Jedu nejdříve do Marvdashu a odtud jede jen taxík. Řidič busu mi nabízí, že mě tam odveze za 10000 IRR. Jedem skrze celé městečko a ještě dalších 10 km k odbočce na Persepolis, pak ještě 1km. Jedeme alej cypřišů a jsme tu. Staví, platím domluvených 10000 IRR a jdu k té nádheře. Vstupné je 5000 IRR a jako cizinec se musím zaevidovat u kasy do knihy návštěv. Od kasy jdu nějakých 400m k památce. Cestou však pozoruji řidiče všeho možného co tu jezdí, jak zajíždějí do malého potoka a vše důkladně myjí. Koberce nejdříve hodí do potoka a pak je mokré házejí na silnici. Nejspíš tím jak po nich jezdí jiná auta, tak je vyperou. Jsem u vchodu k Persepolis (Takht-e Jamshid). Nádherná antická památka se rozkládá na skalní terase náhorní plošiny. Vystupuji po masivních schodech z leštěného kamene k Xerxesově bráně. Jsou to dva vysoké sloupy zdobené antickým reliéfem. Procházím po šterkové cestě k paláci sta sloupů. Jsou tu sice jen podstavce, ale všechny. Stejně je na tom Xerxesův palác, Dariova pokladnice a další paláce. Centrální palác Apadany je na vyvýšeném místě, kde jsou po stěnách reliéfy bojovníků perské armády, zvířata a klínové písmo. Je tu i mnoho vyobrazení božstev jako třeba bojovník proti lvu nebo orlu. Je tu dost turistů, ale především Íránci. Potkávám

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

dva Chorvaty s průvodcem, dáváme se do řeči. Říkají, že jsou na cestě kolem světa, další cestu mají naplánovanou do Indonésie. Uprostřed celého komplexu je muzeum, vstupné 5000 IRR. Ani se mi tam nechce. Je dost horko a větrno. Nad Persepolisem jsou ve skalách vytesané dvě hrobky. Jedna je Dariova a druhá Alexandra III. Je to celkem podobné jako v Jordánsku v Petře. Shora od hrobek je krásný rozhled po krajině a celé náhorní plošině. Potkávám tu skupinku Íránských studentů. Dělají si neustále legraci z památek, lezou po zábradlí. Kluci se drží za ruce s holkama, ty co jsou sólo, kolem nich poletují a vrískají jak koroptve. Nakonec se fotí a holky si sundaly i šátky, jen na tu fotku. Celkem revoluce. Pod jednou z hrobek je zásobník vody. Potkáváme tu rodinku Američanů. S jednou ze studentek se dávají do řeči, mluví skvěle anglicky. Když se jí Amík ptá, kde se naučila tak dobře, jakoby nic mu oznámila, že studovala 2 roky v Americe. Vysvětlila mi, že zásobník vody sloužil k zavodňování celého Persepolisu a voda se tam shromažďovala z hor. Pak se společně fotili, ale to už si šátky nesundali. Kochám se pohledem do kraje a vychutnávám si klid a pohodu, tohoto kousku země. Pro představu tu máte obrázek. Po 3 hodinové prohlídce jdu ven, chci se podívat na Pasargard, vzdálený odsud 80 km. Za branou se na mě vrhají taxikáři. Za odvoz chtějí dost, odmítám, ale oni se nechtějí vzdát. Prý kam jdu, že je všechno daleko a že mě teda odvezou alespoň na tu křižovatku (1 km) za 3000 IRR. Někdy mám pocit, že se zbláznili. Jdu si svým tempem a jeden z taxikářů mě dojíždí, že mě odveze na křižovatku zdarma. Nasedám a čekám co se semele. Cestou mě přemlouvá, že mě odveze na Pasargard a Naghsh-Rostam, objede s námi všechno za 7000 IRR, zhruba 200 km. Je to lákavé, ale odmítám. Ještě to zkusil, ale vydržel jsem. Jdu kousek od křižovatky a zastavuje mi asi třetí auto. Kamion. Ahmed, tak se jmenuje řidič. Veze mě až k vrátnici Pasargardu. Cestou si povídáme jak jen to jde. Spíš nohama, rukama. I takovýmhle způsobem nám oznámil, že Írán a Chomejní “no good“, pak naznačil pistoli, přiložil si jí ke spánku a „pffu“. Cestou mě zásobuje bonbóny a jablky. Když vystupuji před závorou u vrátnice v Pasargardu, místní mají mírně řečeno šok. Platím vstupné 3000 IRR a zapisují se do knihy návštěv. Jdu k první hrobce Tomb of Cyrius. Jsou tu ještě dva návštěvníci, jinak nikdo. Další památky, je jich celkem 5, jsou asi 1km vpravo od hrobky. Jdu po asfaltce k ruinám Achaemenianova paláce a zastavuje nám auto, ať si nasednu. Ale jsou plné. Vzadu dva a nemluvně a vpředu také dva. Žádný problém. Mladík si přesedl dopředu a já lezu dozadu k manželce řidiče s dítětem na klíně. Jedeme krokem a je veselo. My vzadu jsme v pohodě, ale oni vpředu takové pohodlí nemají. Žena co sedí vedle s mimem na klíně je také matka toho mladíka. Řidič je bratr chlapíka, co žije v USA a momentálně sedí vpředu někde mezi sedačkami. Viděli jsme je u hrobky. Říká nám, že přijel navštívit matku, dobře si rozumíme. Je to veselá kopa. Za ženu má Češku a česky umí jen slivovice. Hned se zeptal jestli jí také piji. Postěžoval si jak mu tady strašně chybí pivo. No pupek má slušnej. Je s ním legrace. Postupně s nimi objíždím všechny památky. Zbytky Achaemenian paláce jsou opravdu zbytky. Nic moc z toho nezůstalo, ale i tak je znát zručnost tehdejších architektů a stavitelů. Další zastávkou jsou rozvaliny a zbytky sloupů paláce Daria. Jako čtvrtá zastávka je strážní věž “Thore of mother of Solomon“. Je obestavěná sice lešením, ale dobrá. Jako poslední je zastávka u vězení “Priston of Solomon“. Je na dost velkém kopci. Šplháme nahoru, stavba je úplně zarostlá a z velké části zasypaná. Vlastně jsou to jen obvodové zdi. Ze zadní části by se dalo i vlézt dolů, ale raději to neriskuji, padá z okrajů kamení. Jdu dolů, už na mě čekají a vracíme se zpět. Nejde to nijak objet, musíte se vrátit zpět ke vchodu. Míjíme všechny památky Pasargardu a projíždíme vrátnicí. Lidé ve vsi jsou jak opaření, když vidí náš způsob přepravy, ale nás to nijak zvlášť neznepokojuje. I když jsem své obavy vyslovil a navrhl, že raději vystoupím, ujistili mě, že tady policie není a tak je to vyřešené. Vezou mě až na hlavní silnici, kde si něco stopnu. Loučíme se, dávají mi ještě jablka. Když vystupuji z auta, zrovna přijíždí autobus. Běžím k němu a ptám se kam jede. Shiraz, zní odpověď. Super, to mi to vychází. Nastupuji, chceme zaplatit, ale oni zatím nic nechtějí. Za celou cestu nechtěli zaplatit. Cestou jsem viděl odbočku na Naghsh-e Rostam, ale nezbývá mi čas tam zajet. Podle toho co jsem se dočetl a dozvěděl od ostatních cestovatelů, je to něco jako údolí králů. Mají tam být hrobky. Před vjezdem do města je check point, řidiči zde odevzdávají tachografy a přitom přebíhají čtyřproudovou silnici. Jakmile řidič opustí bus, začíná se do busu cpát žebrota a prodavači banánů. Nikdo si nic nekoupil. Při návratu řidiče byli slovem vyhozeni. Pak se sjíždí dolů z kopce, po pravé straně je park s památníkem básníku Háfesovi. Parkem protékají po terasách potoky vody a lidí na piknik je tu víc než dost. Je to jeden z mnoha parků v Shirazu. Na bus nádraží v Shirazu jsme v 17h, dal jsem jim 5000 IRR a oni byli spokojení, ačkoliv se zdráhali. To asi nikdy nepochopím. Představte si, že jedete z Prahy do Jihlavy a řidič by za to nechtěl zaplatit. Jdu se podívat na krysí zoo. Po dostatečném vynadívání jdu do města. Přecházím most nad smradlavou smetištní stokou, hemžící se stovkami krys a na rohu Vali-yé Asr, jdu pro něco malého k jídlu. Přestože tu obsluhují samí mladí lidé, nikdo z nich anglicky neumí. Jídelní lístek je jen v perštině. Dobrý. Snažím se vysvětlit co chci, na všechno mě mladík u pultu kývá, holky se potutelně usmívají a klopi oči. Nakonec mě dávají do ruky telefon, že prý mi šéf řekne co a jak. Chvilí trvá, než se vůbec slyšíme, ale pak jsme to tak nějak dali dohromady. Stejně to ten kluk nepochopil, tak jsem ukázal na obrázky na letáku, které jsem předtím neviděl. Objednal jsem si kuřecí sendviče a donesli nám dva kozí hamburgery za 16000 IRR. Jdu na zastávku, ale vyhodili mě o zastávku dřív, před tunelem. Peníze nechtěl, tak alespoň něco. Je to pěkný kousek od hotelu. Jdu

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

bulvárem, který je skoro potmě, nikde nikdo, což je dost zvláštní. Jsou tu malé občůdky s ovocem, masem, pekárny nebo železářství. Ale všechno je zavřené. Snad bude někde ještě otevřeno. Ten hamburger rozhodně nestačí. Procházím parkem u muzea a z druhé strany je citadela. Jsou tu i turistické informace. Jdu si pro mapu. Dostal jsem ji a zdarma. Bloumám po Shohada sq. a hledám nějakou tu pekárničku. Jak mě zahlídli místní, začínají dělat ptákoviny. Jezdí na kole bez držení nebo se otáčejí smykem a na mopedech jezdí po zadním. K tomu pokřikují „Hello, Thank you, How are you“, a tak podobně. Chleba jsem nakonec nekoupil, všude je zavřeno a nebo vyprodáno. Ale koupil jsem si v občůdku naproti našemu hotelu. Ještě okouním okolo, když slyším ránu a pak křik. Prodavač v krámku, kde jsem byl na nákupu si vlezl na přepravku, aby něco srovnal v horních regálech. Ta mu podjela a on si sedl na zadek. Sbírali ho ze země bílého boletí. Musel si pěkně nabít. Odcházím na hotel. Když zalézám na pokoj na chodbě se objevila nějaká cizinka, bez šátku. Ta pozná.

Den patnáctý, sobota 15.10. 2005, Shiraz, IR, Shiraz - Ahvaz

Teplota: 34°C, Nachozeno: 5 km,Ujeto: 568 km / 10h

Vstávám brzy, nějak nemůžu spát a pomalu začínám balit. V 11h, odnáším bágel na recepci a jdu do banky vyměnit prachy. Banka je velká a nabitá klienty. Za přepážkami jsou většinou ženy, krásné ženy. Mě obsluhoval bohužel chlap. Vyplňuji lejstra papírů a pak mi teprve předává peníze. Kupuji si vodu na cestu a jdu k citadele. Vchod je samo sebou z druhé strany než přicházím, takže si ji musím celou obejít. Před citadelou je park s lavičkami a záhonky plné květin. Je nějak horko. Vstupné je 2000 IRR. Uvnitř citadely je zahrada plná pomerančovníků, fiků a jiných stromů a rostlin. Mezi stromy jsou fontány, ale při mě směle zase nefungují. Jsou vypuštěné a čistší se od bláta. Uvnitř nádvoří je výstava fotek a obrazů z doby Rézy Pahlavího. Stěny jsou pokryté freskami, celkem zachovalé. Některé z místností jsou vyzdobené dobovým oblečením, většinou uniformy nebo dobový nábytek. Jsou tady i lázně. Sedí tu maník, hlídá, kouří. Lázně jsou nasvícené, stěny vypadají v tom světle jako zlaté. Po prohlídce citadely jdu k mešitě Vakil. Nějaký debil mě vykazuje, když odmítám jeho průvodcovské umění a tvrdí, že ta mešita je jeho a pokud ho nechci za průvodce, ať jdu pryč. Strašně páchne. Kašlu na něj, vrátím se sem později. Jdu k hlavní mešitě v Shirazu, Masjed-e Jamee Atigh. Také se jí říká zlatá nebo mauzoleum. Je pěkná. Světle modré majoliky s obrazci květin a orientálních ornamentů. Ale u vchodu mě odchyťává debil číslo 2, že dovnitř smí jen muslimové. Odcházím dost otráven. Jedu sem kvůli tomu... Sedím na lavičce před mešitou, uprostřed kruháče a pozoruji kolemjdoucí. Vedle mešity je bazar, tak se tam kouknu. Nic zajímavého, nejsem zrovna nadšenec nakupování suvenýrů po bazarech. Většinou je to jen snůška hadrů. Objevil jsem přítom, ale další dva vchody do mešity. Při vzpomínce na přísloví, když tě vyhodí dveřmi vlez tam oknem. Mě nic neodradilo a lezu na krásné nádvoří. Je obrovské, uprostřed je velký strom, kolem něj kašna na omytí. Všude jsou lidé rozjímající nad knihami nebo ve své motlitbě. Vedle portálu, před kterým jsem stál z ulice je mešita. Její zlatá kupole je očarující. U vchodu stojí další hlídači, ale to jsou duchovní. Tam nejdu. Nemám právo šmejdít na svaté půdě mešity. Tam kam je volný přístup jdu, ale na takovýchto místech nezebrám o vpuštění. Fotím nádvoří, portál i mešitu, projdu co lze a zase jdu dál. Vzbuzuji docela dost zájmu u okolních lidí, ale jsem rád, že jsem se sem dostal. Pak jdu ulicí Dastgheib-str. až k parku Vali-é Asr. Jsem u nádraží. Cestou je živo, ale lidé jsou dost zachmuřeni. Jako bez duše, nejsem zvyklý na zamlklé lidi v Arabii. Děti tedy pokřikují víc než dost, asi to vynahrazují. V parku u nádraží sedím, odpočívám. Je tu spousta rodin, ale i jednotlivci. Všichni si dávají pěkně do nosu. Piknikují, ramadán neramadán. Tady v Íránu, to pěkně salámují. Myslel jsme si, že to tady bude dost hlídáno, ale opak je pravdou. To v Jordánsku jsou důslednější. Tak se cpu taky pomerančem, což jsem si cestou sem koupil. Jak si tak hovím, jde okolo mladý kluk, pozdravil. Nic divného, ale na konci parku se otočil a zase vrací. Zastavuje se, sedá si ke mě a začíná povídat. Pomlouvá hrozným způsobem Írán, jeho politiku, hospodaření, Chomejního a Chatámího nazval teroristy. Ameriku a Bushe neuvěřitelně vychvaloval. S ničím nesouhlasím. Pak se začal vyptávat na jméno i příjmení, kde pracuji a podobně. Začíná mi to být dost podezřelé, tak jsem jsme si něco vymyslel. Nabývám dojmu, že je to tajný polda. Upozorňovali mě na to, že vyzvídají co si vlastně člověk myslí a pak může být i zle. Sbírám se k odchodu, snažím se ho co nejdřív zbavit, ale jde stále se mnou. Nakonec mě zve k sobě domů, ale to už se snažím předstírat, že mu nerozumím, přestože mluvil, velice dobře. Na křižovatce vítězím a za parkem už si jde každý po svém. Zkazil mi tak krásné válení se na měkkém trávníku. Vracíme se zpět k hotelu po ulici Karim Khu-e Zand Blu. Ale jdu nejdříve zase k mešitě Vakil. Průvodce je tam pořád, ale vůbec se s ním nebavím a jdu rovnou dovnitř, ke kase. Vstupné je pouhých 3000 IRR. Procházím chodbou, kde se jedna klenba protíná s druhou a tak to pokračuje až nakonec chodby. Nádvoří je z leštěných kamenů bez z většího zdobení. Nádvoří z každé strany obklopují chodby a ze dvou jsou portály s dvěma minarety. Ty jediné jsou zdobené. Modrými a zelenými majolikovými dlaždičkami, světle žluté nebo růžové tvoří vzory. Poprvé vidím vyobrazený strom. Ve výklenku portálu se na koberci modlí starý muž, jinak jsem tu sám. Fotím, to světlo je nádherné. Vedle mešity jsou lázně, ale já se nechci koupat, že bych se jen podíval to se jim nelíbí. Takže směla. Mrkáme na bazar Vakil, celkem pěkná stavbička. Fresky na

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

stropěch jsou pěkné, ale ti prodejci mě nebaví. Vracím se do hotelu. Zjišťuji, že můj batoh stál celou dobu ve vodě. Je totálně promáčený. Mám mokrej i spacák. Tak to mě teda štve. Když ho zvednu, voda z něj teče jak z kohoutku. Recepční je z toho nešťastný, stále se omlouvá, až mi to začíná lízt na nervy. Snad ten spacák v tom vedru někde do zítřejšího večera uschne. Busem jedu na Vali-yé Asr, kupuji si lístky za 45000 IRR do Ahvazu na 21h a batoh nechávám na recepci. Ještě jdu na něco k jídlu do města a pak si sedáme do parku. Čekám v klidu do tmy, kolem 19h se přesouvám zpět na busák, vyzvedávám si batoh a čekám na bus. Když vyjždíme z nádraží, na křižovatce bus zastavuje a řidiči přehazují nějaké zboží z dodávky do busu. Máme tím 45 minut zpoždění. Před půlnocí stavíme na desetiminutovou přestávku a pokračujeme dál.

Den šestnáctý, neděle 16.10. 2005, Ahvaz, IR, Ahvaz – Chodga Zambil – Shush – Ahvaz, Ahvaz - Hamadán

Teplota: 39°C, Nachozeno: 5 km, Ujeto: 465 km / 7h, 250km / 4h

V 7:30h jsme na nádraží v Ahvazu. Už od svítání pozoruji hořící ropné věže, šedou mlhu u země a jinak nikde nic. S Ahvazem to není jiné, nehoří tu sice plyn, ale město je průmyslové až hrůza. Samý komín, věž a továrna. Tedy ta část, kde je terminál. Vůbec se mi do centra nechce. Tvrzení, že do centra nic nejedí, jen taxi, je klasika a nechává mě to naprosto v klidu. Jdu se do kanceláře zeptat na bus do Hamadánu. Hala je příšerná. Špinavá, tmavá a zakouřená. Nikdo tu anglicky nemluví a všichni se na mě sesypali jak vosy na cukr. Tahají mě za ruce a něco pokřikují. Do nekonečna jim opakuju, Hamadán. Přijdu si jak na trhu. Hrůza. Po noční cestě v buse, ztrácím trpělivost. Odněkud se vynořil mladík, nejspíš hvězda města, protože slušně válí anglinu. Neustále se pohupuje na špičkách a pohazuje patkou jak Elvis. Sranda musí být. Bus do Hamadánu jede v 18h, a tak tady nezůstanu a pojedu večer dál. Dneska se podívám po okolí, hlavně na Chogha Zambil. Busy po okolí jezdí z vedlejšího nádraží. Batoh nechávám tady a přesouvám se na to malé. V čekárně je celkem asi 20 lidí. Za velkým stolem sedí chlapík s kusem papíru a tužkou. Zapsal si moje jméno, zaplatil jsem jízdenku a posadil mě. Čekejte. Čekáme už hodinu. Jó, dokud se bus nezaplní, nikam se nejede. Je to bus na Shush. V čekárně je dost holek a ženských a stále po mě pokukují, chlapi taky, ale ty většinou otočí hlavu, když se podíváme i já. Je to dlouhé čekání. Je příšerné vedro a těch much co tu je. Po hodině a něco se konečně zaplnil bus až do posledního místa. Organizátor uspořádal sedadla tak, aby neseděla cizí žena, vedle cizího muže, a jede se. Po 1,5h jsme 100km za Ahvazem u odbočky na Haftappe. Vesnice ležící na cestě do Chodga Zambil. Lezu do dalšího busu a blbě se nechávám odvézt do centra Haftappe. Sami místní nevěděli kde co je, tak jak potom já? Cestou jsme totiž minuli hrobky a muzeum. Platím řidiči 3000 IRR a on se nabízí, že nás odveze do Chogha Zambil za 10000 IRR, to je pěkná cena. Kývnu, ale když se ujišťuji, že je to 10000 IRR (neboli 1 papírek), tak je z toho hned 10 krát 10000 IRR, to se asi pomátí. On se samozřejmě urazil, ale mě nijak nepřemluví. Jen by mi mohl vrátit ten jeden papírek, co jsem mu dal, jako původní cenu, než jí změnil. Dělá, že nechápe, tak se chvíli dohadujeme. Nakonec, se usmál, lehce se poklonil a peníze vrátil s omluvou, že už je starý a zapomíná. Jdu na křižovatku, všichni kolemjdoucí mi říkají, že je to hrozně daleko a že tam nic nejedí. Jen taxi. Po několika nabízených odvozech za šílený peníze uznávám, že taxi bude nezbytnost. Zastavuje mi taxi a je neodbytný, začíná na 10 papírkách, ale usmlouval jsem ho na 5 papírků. Je to fakt daleko, skoro 20 km. No, zrovna to s tou cenou nepřeháněli, všichni chtěli stejně. Jsem uprostřed pouště, všude jen písek. Taxikář na mě čeká v autě, že je tu moc horko. To má pravdu. Potkávám tu dva Japonce, mají i deštník. Ona je oblečená do tradičního islámského oblečení a stěžuje si jaké je jí horko. Velice slušně umí arabsky a tak si povídá se svým průvodcem. Většina Íránců umí i arabsky. K památce. Chogha Zambil a Shúsy jsou jedny z nejstarších měst starověké Persie. Jediné co zde je, je pyramidová stavba z cihlíček se spoustou chodby. Pochází z 13století před krystem a je od roku 1979 památkou UNESCO. V okolí jsou podzemní chodby, které mají údajně spojovat Shusy s Chogha Zambil. Nedaleko od pyramidové stavby je zásobník na vodu. Rozhodně to nevypadá, jako by tu byla dříve poušť. Asi po hodině jedu zpět a nechávám se odvézt k muzeu. Loučím se s řidičem, který prohlásil, že Češi jsou ti nejlepší a jdu k muzeu. Muzeum je zdarma a jsou zde různé předměty a fotografie. Určitě se jděte podívat. Vedle muzea jsou naleziště. Zatím objevili 4 hrobky, přístupné jsou jen dvě. Obě jsou podzemní a s dvěma komorami. Pak se vracím ke vstupnímu areálu. Je to park, široký chodník uprostřed a dojdete ke dvěma muzea. Na silnici za závorou stopují auto, to mě odváží do Shús na nádraží. Je dost hodin tak vypouštíme prohlídku hradu, což nás velice dožírá. Jdu do kanceláře koupit lístek, rovnou mě usazují do busu a čekám než se zaplní. Nastoupil sem nějaký dědek s klackem a pořád s ním mlátí o zem. Nakonec mu klacek řidič sebral a dědek za ním vystoupil. Všichni se smějí do rukávu, je to asi nějaký místní pošuk. Odjíždíme asi po 20 minutách čekání. Ze silnice je vidět hrad, to nás štve, ale už se nedá nic dělat, není čas. V 16:30h jsem zase zpět v Ahvazu na špinavém terminálu. Jdu si koupit nějakou vodu a jídlo a vracím se zpět ke kanceláři. Usazují mě do křesla v kanceláři společnosti a nabízejí čaj. Lístek kupuji za 27000 IRR. Pak mi přinesli doma vyráběný turecký med. Sám o sobě, šlo to, ale byl obalený v mouce a to na tom bylo to strašný. Trvalo mi asi půl hodiny, než jsem ten kousek snědl. V 17:50h, si pro mě

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoli dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

přišel organizátor, že mám jít k busu. Beru bágel, hvězda busáku mi píše adresu, loučíme se a děkuji za pohoštění. Aby to nebylo jen tak, když si dávám batoh do prostoru, tak ten co je tam má dávat, aniž by se batohu dotkl si dal ruku v bok a druhou nastavil na prachy. Říkám mu, proč a za co? Neřekl ani slovo a začal batoh vyndávat. Tak jsem ho tam zase začal dávat. To je, ale hajzl, říkám si. V tom se přede mnou objevil organizátor, chci aby to s ním vyřešil nebo ať mi vysvětlí postup. Tak ho dal jednou větou do latě a byl klid. Co mu řekl nevím, ale je mi to fuk. Horší je fakt, že je to jeden z řidičů. No nic, stalo se, nemá být drzý. Nastupuji do našeho benzu a vyrážíme na Hamadán. Jedou teda jak magoři. Lítáme z jedné strany sedaček na druhou, všechno se v busu klepe. Střešní okno se nesmí zavřít, protože těm pod ním je horko. Pasážeri všechno hází na zem. Slupky od semen plivou pod sebe, před sebe, kam se jim zrovna zadaří. Čaj a voda lita sem a tam. To bude zase noc. Před půlnocí stavíme na malou zastávku, přestože je teplo, je mi zima. Je tu několik busů, tak se to tu lidmi jen hemží. Prodávají tu ovoce. Pistácie a jiné ořechy. Po chvíli lezu zase do busu a pokračujeme v krasojždě s magory za volantem. Už je asi zima i těm pod okny a tak zavírají střešní i boční okna. Už je tu tepleji. Řidiči se vyměnili a jízda se stala poněkud klidnější. Ale dlouho to nevydrželo. Kouří jednu od druhé, tak se nedá dýchat, otevírají okna dokořán. Opět je v busu zima jak v Rusku a ten průvan, to budou zítra permoníci.

Den sedmnáctý, pondělí 17.10. 2005, Hamadán, IR, Hamadán – Alisadr caves - Hamadán
Teplota: 27°C, Nachozeno: 10 km, Ujeto: 280 km / 2h

Noc byla děsivá. Někdo je vážně bezohledný pitomec. Celá cesta vedla přes hory, ale náš bus měl od půlnoci dokořán všechny okna. Nestačili mi ani mikiny. Místní měli zimní bundy, asi už ty svoje řidiče znají. Na nádraží v Hamadánu jsme ještě za tmy, v 5:30h. Čekám do svítání, mezitím zjišťuji co a jak. Kvůli penězům si říkám, že zase pojedou přes noc do Tabrízu, tam budu ráno. Na místě pak zjistím, jestli jet rovnou do Turecka a nebo do Makú a na hranice. Nikdo tu neumí anglicky a tak je to dost těžká domluva. Nakonec potkávám jednoho mladíka a pomocí papíru a tužky probereme vše, co potřebuji. Ptáme se na cestu do centra, když jsem si ověřil, že jsem na tom správném bus nádraží. Podle mapky to má být kousek, tak jdu pěšky, abych se zahřál. Během cesty začíná svítit slunce a je příjemně. Cestou mě naviguje několik lidí, mezi nimi i vojáci, až jsem se ocitl na náměstí, jak jinak než Emam Chomeiní. Tady už je velice živo, chleba už leží na pytlovině v úhledných komíncích na chodníku, ovoce a zelenina se oplachuje hadicí, auta houkají a tak různě. Po cestě se mě chopí jeden mladík a vede mě do hotelu Yass, přestože mu říkám, že chci do Guest House na ulici Ektaban. V hotelu chtějí 20\$, a tak jdu pryč. Ulice Ektaban je hned vedle, bez řečí mě tam odvedl, ale zase do jiného hotelu. Odtud nás posílají vedle do Quest House Hamadán. Je neznačený, vypadá to jako ubytovna pro místní dělníky. Později se ukázalo, že většina z nich jsou kamioněři. Najdete ho snadno, přímo proti mešitě. Tady mi mladík vše domluvil. Za 40000 IRR na noc a jdu si vybrat pokoj. Nejdříve mi recepční ukazuje 4 pokoj s WC, ale stejně si беру menší. V Quest House nikdy nevíte, koho vám přidělí. I když jako cizincům, nevím. Mladík se s loučí, a se slovy, že je rád, že mi mohl pomoci odchází. Trávím nějaký čas na pokoji, a trochu si odpočinu po té noci v autobusu. Asi po dvou hodinách, jdu ven. Směřem na bus terminál. Dolů z kopce se prolétám davem lidí, tady je vůbec spousta lidí a jdu okolo vykopávek Ektabany. Naleziště protínají silnici, co vede přímo pod kopec, je to oplocené. Musím to obejít, ale místní si s tím rozhodně nelámou hlavu. V plotě je díra, vesele jí každý prolézá a chodí si to nahoru nebo dolů. Jsme ostýchavý, tak jdu okolo. No, slušná zacházka. Vedle hlavního terminálu, který je prakticky pod kopcem s nalezištěm, je terminál s minibusy. Po chvíli hledání a ptaní, se naprosto nezbytně dovídám, že žádný terminál s minibusy není a že všude jezdí jen taxi. Už to začíná být fakt trapný. Tak je ignoruji a ptáme se prodavačů pomerančů. Hned jsem na místě. Půjдете z hlavní terminálu doprava, přejdete jednu křižovatku a asi po 200 metrech vlevo je stanoviště minibusů. Chci se jet podívat do krápníkových jeskyní Ali Sadr, jsou 140km severně od Hamadánu. Ptáme se skupinky řidičů, jestli tam něco jede a než jsem si to uvědomil, sedíme v buse a jedu. Cestou nás chytila písečná bouře. Písek lítá všude ve větrném víru. Cesta trvala zhruba 2h. Platím 10000 IRR. Autobus zastavuje přímo před vchodem do jeskyní. Je to jak někde na západě. Celou cestu jen písek, skály, pustina. Tady? Samá zelená tráva, v záhonech růže a afrikány, lavičky a pomerančovničky. Chatky na přespaní, hřiště pro děti. Hotel a restaurace je samozřejmost. Jediné co je hrozné, jsou obruby záhonků z ojetých pneumatik. Jdu podle šipky „reception“. Vítají mě dva chlápci v obleku a děkují za to, že jsem navštívil jeskyně Ali Sadr. Platím 30000 IRR, což je slušná porce. Pro nás to zase tolik není, zhruba 70Kč, ale na jejich poměry, je to skoro dost. Pak jsem si všiml, že mám jiné lístky, než místní. Turisté žluté, oni modré. Tak to je první zkušenost s dvojnásobnými cenami, jinak se nám to za celou dobu nestalo. Kolik to stojí místní jsem si nevšiml, ale tipnul bych si, že tak třetinu. Jdu z recepce do haly, kde jsou sedadla jak v kině a čekám až na mě přijde řada. Je tu bufet a turistické informace, spíš je to ale prodejna suvenýrů. Ani ne po deseti minutách jsem s ostatními puštěn do útrob jeskyně. Kontrola lístků, jednu část si ponechali. Jdu po leštěných dlaždicích k molu, kde lezeme do člunů, přidělaných ke šlapadlu. Do prvního lezou muži, do druhého my, cizinci a za nás další muži. Ale normálně je to rozdělené i pro ženy a muže zvlášť. Chlapi se stále drží za ruce

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

nebo se objímají. Průvodce šlape na šlapadle jak o život, jen aby se to kapku hnulo dopředu. Cestou vypráví. V perštině a následně v angličtině, ale spousta slov zaniká v hluku ozvěny. Upozorňuje nás na krápník, tak 30 cm vysoký, uprostřed skal. S velkou dávkou fantazie v něm uvidíte sochu svobody. Po stěnách je celá řada úryvků z Koránu a oba spasitelé Chomeiní a Chatámí. Jeskyně je velká. Proplouváme soutěskami, občas se had z člunů odrazí od protější skály. Jeskyni zevnitř omývá průzračná voda podzemního jezera. Je příšerně ledová. Místy hloubka dosahuje 13 metrů. Jen je škoda, že vše co dělníkům zbylo, zůstalo na dně. Kabely, trámy, plechy a spousta již nepotřebného stavebního materiálu. Cestou nám mladík ukazuje různé útvary, ale já v nich vážně nevidím králíka či Afriku. Asi po 15 minutách plavení se vystupuje a po schodech stoupáme do domu plného nádherných krápníků a barev. Úryvky z Koránu jsou doplněny cedulemi se zákazem kouření, odhazování odpadků a udržování ticha. To že cestou všichni kouří a popel a vajgly končí ve vodě nebo na zemi je asi poplatek tomu, že si všichni na východě ještě myslí, že je to zdravé, ale co nás čekalo na vrcholu schodů, to předčilo vše. Jako překvápko je na vrcholu restaurace. Celým dómem se ozývá hlučný íránský pop a vaří tu čaj. Prodávají oplatky a chipsy. Všude po zemi se povalují obaly a papíry. Část návštěvníků leze i za řetězy. Je jasné, že všichni znaveni výšlapem nahoru a tou zimou hlavně, si museli kecnout a občerstvit se. To se nedá vydržet. Jdu pomalu zase ze schodů dolů. Cestou fotím krásné útvary, podle velikosti, opravdu staré. Nádherně zbarvené stěny dómu se ani nedají popsat. Pravda, naše Koněpruské nebo Moravský kras se s tím asi srovnat nedá, ale oni mají všude pustinu a ničí si tuhle krásu. Navícení je místy žalostné, ale oni se to naučí a pak se to začne točit. Dole pod schody už na nás čeká průvodce s čluny, nasedáme a plujeme druhou stranou jeskyně k východu. Jeden z turistů si hraje s korálky, že si s nimi bubnuje o nohu. Dělá to tak dlouho až se přetrhnou a letí všechny do vody. Kuriózní poznámkou je visící krápník nad našimi hlavami. Je ve tvaru stehýnek z KFC, oznamuje průvodce. Prohlídka trvala přes hodinu a je to opravdu zážitek. Ať jde o krásu přírody nebo o čistě íránské chápání obchodu spolu s duchovní silou. Rozhodně cesta sem stojí za zvážení, vřele doporučuji. Po vystoupení ze člunů, jdu k východu a doufám, že pojedou nějaký bus do města. Chodím po silnici, po které jsem přijel tam a zpět a zatím nic nejede. Hrozně tu fouká vítr, takže mám písek všude. Jedna malá holka chodí pořád tam a zpátky a prohlíží si mě. Nejezdí tu ani žádná auta. No, zatím to nevypadá nijak dobře. Jdu tedy dál od města, směrem k hlavní silnici. Z areálu jeskyní vyjíždí auto a zastavuje mi. Ptají se, kam mám namířeno, tak říkám, že do Hamadánu, ale že zatím nejel žádný autobus. Nabízejí mi svezení, ptáme se jestli je to taxi, ten nechci. Asi jsme je pobavil, protože se smíchem mi odpověděli, že nejsou taxi, a že mě svezou rozhodně zadarmo. Jsou to ti, co dělali v jeskyních největší binec. Jeden z nich, zrovna řídí a jede teda příšerně, je Turek, ale žije v Saudské Arábii. Přijel se podívat na kamarády a ukázal na zbylé dva cestující. Ten co sedí vedle něj mu cosi řekl a on zastavil a přesedli si. Jede o poznání klidněji. Chtěl si vyzkoušet jaké to je, řídit takový velký auto, vysvětluje majitel. Celou cestu louskají ořechy a zásobují mě. Pořád se něčemu smějí, ale hlavně sobě, že jim ta angličtina zrovna nejde. Jsou milý. V Hamadánu jsmě za necelou hodinu. Odvezli nás až na náměstí Chomeiního, vlastně skoro před hotel. Jdu si trochu oddechnout. Tady v tomhle městě chodí většina ženských, ale i malé a mladé slečny v čádorech. Zdá se jich tu být mnohem víc než kde jinde. Ta černá je tak depresivní. Jsou jako netopýři. Stále si ten hadr musí natahovat, přes hlavu, protože jim padá a jak se rozmáchnou, jsou jak netopýři. Některé se usmívají, jiné se mračí, jiné zase když mě mjejí kvokají nebo se smějí, chrochtají a podobně. Člověk to za chvíli přestane vnímat. Po odpočinku na pokoji si jdu koupit něco k jídlu, ale nějak nemám štěstí. Nikde žádná hospůdka. Nakonec jsem, ale přece našel a dobře se najedl. Je tu spousta obchodů s botami, látkami a hračkami a já jsem unesen foto kšefty. Kupuji si cestou zpět ovoce. Banány, pomeranče a jdu chrnět. Po dvou nocích v buse, se musím řádně vyspat.

Den osmnáctý, úterý 18.10. 2005, Hamadan, IR, Hamadan – Kermanshah – Bostan – Bisotun – Hamadan
Teplota: 30°C, Nachozeno: 10 km, Ujeto: 400 km / 3h

Vstávám po 8h, po snídani vyrážím na busák. V hotelu ještě platím jednu noc. Řadí zase písečná bouře, tady je to asi normální. Ptám se na bus do Kermansháhu, posílají mě na minibus. Za pomoci řidičů, se dostávám do správného busu. Jen co jsem dosedl, hned jedeme, tak to má být. Už je 10h, cesta daleká a den krátký. Platím 7500 IRR, což je pěkné. Je to 200 km. Minibusy jsou sice o něco dražší než dálkové autobusy, ale i tak je to levné. Jedeme 3h, opravdu nehezkou krajinou. Všude okolo už jsou hory, takže jedeme nahoru, pak zase dolů. Cestou vidím několik bouraček. Jeden osobák za svodidly, pak osobák narvaný zezadu pod kamion a taky kamion převrácený uprostřed silnice. Soused vedle mě občas vyblekotá nějakou větu v angličtině, ale odpovědi už nerozumí, tak se ptá na jednu věc třikrát. Navíc mi řve do ucha strašně mu táhne z huby. Leze mi hrozně na nervy. Po chvílce uznává, že se asi nedomluvíme, tak si vybírá někoho jiného na pokec. Na terminálu se na mě vrhají taxikáři, ale já si jich zatím nevšímám. Jdu na záchod, v Íránu jsou všechny zdarma. Pak se ptám kolemjdoucích jak se dostat do Taq-Bostan. Říkají, že je to kousek, ve skalách a ukazují směr. Ale, že pokud chci jet, jede tam jen taxi. Hned se nabízejí, že mě tam za 20000 IRR odvezou, to se mi zdá moc. Smlouvám.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Přichází voják, je zvědavý. Když slyšel, že po po mě chce 20000 IRR, řekl, ať sleví, že to je moc. Taxikář se k tomu moc nemá, tak mi voják říká, že za 10000 IRR sežene jiného. Zastavuje hned první auto, co jede okolo. To samozřejmě namíchlo toho prvního taxikáře a tak začíná tvrdit, že za těch 10000 IRR, mě tam odveze taky. Nasedám. Holt lepší nějaký kšeft, než žádný kšeft. Nad busákem lítá vojenský vrtulník, stejně jako v Shirazu lítala stíhačka. Je vidět, že Irák už je jen kousek. Jedu až k archeologickému nalezišti, platím domluvených 10000 IRR a hledám vchod. Vstupné je 5000 IRR. Oplocený rybník lemuje lavičky a duby. Listí z nich se snaží nějaký dědulka zamést, ale vítr mu nepřeje. Po chvíli to vzdává. Prohlížím si do skály vytesanou armádu bojovníků, ve dvou výklencích. Chvilku se tu motám, dělám kraviny, sedám si za kamenný stůl pro průvodce a dělám si legraci z místních. Pak se zase vracím zpátky. Na vrátnici mi maluje hlídač mapu, kudy k silnici na Hamadán. Jdu po silnici, ale nikdo mi nestaví, ani autobusy nereagují a mávání. Je to tu samý taxík. Hlavně tady je taxík každé auto. Za městem konečně zastavuje minibus, co nás mě až na hlavní silnici Hamadán - Kermanshah. Tady odbočuje, tak mě vysazuje. Chci zaplatit, ale nechce ani riál. Se mnou vystupuje ještě jiný pán a ten mi zastavuje sběrné taxi. Tak jsem za 3000 IRR, zase o 20 km dál, u brány do Bisotúnu. Nikde žádná vrátnice, tak tady se asi neplatí. Šplhám po skále až k místu, kde je ve skále vytesaná armáda se jmény. Plošina, která vás přiblíží na metr, je ale zavřená. Tak čučím do teleobjektivu, abych to alespoň vyfotil. Nevím co tam mají lidé s digitálem. Tak sedím na skále a kochám se výhledem do dále. Hory se zdají být tak daleko. Přímo pode mnou je parčík, uprostřed jezírko. Vypadá hezky, ale je to jak pěst na oko v prostředí písku, skal a šterku na cestách. Šplhá se sem taky jeden návštěvník. Když došplhal, otráveně zkonstatoval, že je zavřeno. Sedl si ke mě a povídáme si. Během hovoru se dovídám, že dělá stejnou práci jako já a dělá i pro stejnou firmu. Jen on jezdí na opravy autem i letadlem, já jen autem. No, ono je to trochu rozdíl. Vzdálenost mezi Teheránem a Isfahánem je o 70km větší, než je celá naše země. Měníme adresy a každý si jdeme po svém. Když odcházím od skal, přichází ke mě voják se psem. S úsměvem mi podává ruku a ptá se, jestli jsem viděl Herkula. Říkám, že ne. Tak ukázal za mě. Přímo nade mnou je ve skále vytesaný ležící Herkules. Je asi metr velký, ale zdařilý. Chvilku si povídáme a zase jdu dál. Jdu někam na hlavní silnici, abych mohl něco stopnout. Zastavuje mi hned první kamion. Pán nic nepovídá, neumí žádný jazyk, tak jsme potichu. Jedu s ním asi 120km a vystupuji 70km před Hamadánem. Končí tu v servisu, jede na prohlídku svého Mercedesu. Za chvilku bude tma a to už mi nikdo nezastaví. Chci to stihnout. Mávám na každé auto a skoro každý mi zastavuje, ale buď jedou jinam, nebo jdou na večeri. Jdu dál po silnici směrem za město, už je skoro tma a mávám jak o život. Zastavuj mi kamion přímo na kruháci. Je to velice zábavný chlapík, škoda, že umí jen persky. Stále mi něco nabízí. Pak náhle zastavuje u krámku a něco kupuje. Koupil džus, sušenky a turecký med. Pistácie mi dával už před tím a já zvyklí od nás, skořápky strkal do kapes, protože nebylo kam jinam je dát. On se tomu strašně smál, a že to mám vyhodit z okna. Když šel koupit ty sladkosti, vzal si tam i pytlík a od té doby sám dával skořápky do něj. Ukazoval mi fotky svých dětí a vyprávěl o svém domě. Člověk to tak nějak pochopí, i když jazyku neumí. Občas nějak to slovo řekl, takže jsem se dověděl, že veze sóju na hranice, do Rasthu, do Azerbajdžánu. Zastavil mi až na kruháci u terminálu v Hamadánu. To mě ani nechtěl pustit, prý ať jedu s ním a na zpáteční cestě si vyzvednu bágl a pak pojedeme dál. Pro ně není nic problém. Napsal mi adresu a telefonní čísla, ale jen ve farsí, (perština). To jsem zvědavý co bude dělat, až mu přijde dopis ode mě v angličtině a mě zase ve farsí. Loučíme se, dlouho troubí a já mu mávám. Vůbec nevím, kde jsem. Tak mávám na MHD bus, ať mě odveze k terminálu. Směje se a asi po 300m, jsem na místě. Tak teď už vím, kde jsem vystoupil z kamionu. Řidič busu říká, že z terminálu už nic nejede. Ptám se ho, jestli jede na Chomeiní sq. a on, že ano. Když tady teda sedím, coby jsem se nesvezl. Na náměstí vystupují a zase nechce peníze. Máme to, ale štěstí na nezištné lidi. Přitom pro nás je to pakatel, ale pro ně ne. Na hotel odnáším věci a zase jdu do města, na večeri. Zase do toho malého bufetu, kde jsem byl včera. Na náměstí je rvačka pouličních prodavačů. Veškerý lid z náměstí je v jednom místě. Oni se opravdu perou a deset lidí se je snaží odtrhnout. Zastavila se i doprava. Asi si vlezli na místo a nebo si přetáhli zákazníka, to je fakt průser!! V bufku si dávám jídlo i s džusem. Cestou zpět šmejdím po foto kšeftech a ptám se na ceny vyvolání filmů a tak. Vyjde to skoro stejně jako u nás. Ale filmy mají nesmírně levné. Kupují si hned dva 36/100 Fuji, za 26 Kč. Jdu na hotel. Po cestě do koupelny se se mnou dává do řeči kamionák z Tabrízu. Kecáme docela dlouho. Nabízí mi i svezení, ale až v pátek. Jenže já už musím zítra pokračovat v cestě, začíná mě tlačit čas.

Den devatenáctý, středa 19.10. 2005, Hamadan, IR, Hamadan – Genjamane – Hamadan, Hamadan - Tabríz

Teplota: 27°C, Nachozeno: 5 km, Ujeto: 20 km / 2h, 578km / 11h

Vstávám jako obvykle, po snídani balím a opouštím hotel. Batoh si tu nechávám. Mají tu na ně zvláštní místnost pod schody v mezipatře. Nejdříve jdu do kopce na horní náměstí na Bu Ali Sina sq., kde je mausoleum Avicena. Vstupné je 4000 IRR. Je to mausoleum, kde jsou uloženy ostatky zakladatele města. Po stěnách jsou obrázky květin, skici a také sušené rostliny z herbáře. Je tu několik vzácných ručně tkaných koberců a koberce jako

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

obrazy, portréty. Z venku mausoleum nevypadá nijak okázale. Nízká budova s prosklenými výlohami. Kolem dokola je park, plný záhonů s afrikány a azalkami. Z boku areálu se dá dojít na střechu budovy, kde jsou lavičky a hezký výhled na město. Především na výzdobu okolních domů. Revolucionáři a dědci v nadlidské velikosti. Vracím se zpět na E. Chomeiní sq. Děláním foto celého náměstí. Mladé netopýrky vřískají, když mě vidí, snaží se schovat, ale jenom tak na oko. Nepovedlo se jim to, mám je, ale ony beztak chtěly. Jdu se podívat na mešitu proti mému hotelu. Masjed-e Jameé. Je velká, portál široký se dvěma minarety, dovnitř jsem nešel. Jen jsem se chvilku kochal nádherou orientu na nádvoří. Stále klesám z kopce dolů, jdu na vykopávky Tappe-ye Hektamane. Vykopávky nic moc. Sem tam nějaký kámen, někde díra zase o kus dál kus zdi. Zdá se to být hrozně chaotické, bez systému. Jsou to takové rozvaliny v tisíciletém písku. Stále chodím v muldách nahoru a dolů. V horní části, je však odkrytý celý dům, můžete jím ve výšce na dřevěné lávce projít. Jsou tu vidět místnosti, celé zdi. Kamenné lože či něco jako pece. To je zajímavé. Ovšem museum, které je opodál je skvělé. Jsou tady nalezené předměty, jako jsou vázy, šperky, mince, spony, knoflíky, jehlice nebo zbraně, ale také urny s kostmi. Je kulatá a člověka do ní nejspíš nalámali. Také jsou tu desky s nápisy od Daria a Xerxese, které se našli u vodopádů Genjamané, nedaleko města. Vstupné je 4000 IRR, do celého areálu i s museem. Jsem kousek od nádraží, tak si jdu koupit lístek do Tabrízu. Chtějí za něj 27500 IRR. Odjezd v 18:30h. Jedu opět benzem, ale chci místa vzadu, aby na mě zase nefoukalo. Jdu na busák minibusů, ale odtud do Genjamané nic nejede. Po odhadech několika lidí mi jeden pán vysvětluje co a jak. Musím zpět na E.Chomeiní sq a do ulice Shari Alti str. tam je zastávka. Tak jdu zase do kopce. Na zastávce mi říkají, že pojedou za chvilku. Ptám se v prvním buse, ale ten tvrdí, že tam nejede a víc se se mnou nebaví. Druhý řidič tam jede. Sedím uprostřed. Tak tady je, ale skoro povyk, ale za chvilku si zvykli a je klid, jen nehezky koukají. Tady jsou vůbec trochu jiní než jinde. Všechny ženský jsou v čádorech, chlapy chodí dva metry před nimi. Nic moc. Na konečné mi zastavuje taxi, peníze za bus nechce. Nasedám do sběrného taxi a jedu ještě 7km nahoru do kopce v serpentínách. Taxi chce 3 krát víc než za místní, chce 6000 IRR. Vystupuji u vstupu. K vodopádům je vstup volný. Jdu po širokých schodech. Je tu dost návštěvníků. Vodopády jsou vysoké a čisté. No, až na trochu bince dole, jako pet flašky a obaly od sušenek. Fotím, lezu co nejvýš to jde. Lidé lezou pod něj a pak se diví, že jsou mokří. Přišel sem i jeden v kravatě a s diplomatkou a pije rovnou z něj. Přichází ke mě tři studenti, jeden umí velice dobře anglicky tak si povídáme. Studují tu první měsíc a dneska mají volno, tak se koukají po okolí. Pak se ještě chtějí společně vyfotit. Dozvěděl jsem se různé poznatky. Jako, že šátek musí mít žena i v hotelu na chodbě, pokud je veřejná koupelna i tam. Pokud jí někdo uvidí a nahlásí policii, může být zatknuta, cizinky nevyjímaje. Všude na ulici je spousta tajné a mravnostní policie, mohou zkontrolovat jestli jste oddaní, když se držíte za ruce. I když to byste v podstatě na veřejnosti dělat neměli. Jakýkoli fyzický kontakt mezi ženou a mužem je na veřejnosti přinejmenším pobuřující. Na otázku proč necestují, odpověděl, že by se nikde necítil jako doma, že to pro něj není příliš příjemné. Tak takhle, nám odpovědělo asi 80 % lidí. Oni je to snad učí ve škole. Cestou zpět, jdu podél potoka co stéká od vodopádu do údolí v Hamadánu. Na jeho toku, jsou udělané kašny, lidé do jich házejí mince a údržbáři je lopatou vyndávají. Po pravé straně od vodopádu je památník. Zde ve skále našli ty dvě desky s klínovým písmem, které jsem viděl v museu u vykopávek. Ale i tady je nápis zachován, ale už jen kopie. Ve stručnosti je to něco jako v Egyptě stéla. Píše se tu: “já král všech králů, Darius I, král Persie jsem vykonal vše dobré pro..“ a tak dál. Odjíždím od vodopádů Genjamané společně s kluky taxikem až do centra města na náměstí Chomeiní. I já platím místní cenu, tedy za každého 1500 IRR. Tak jsem vlastně zjistil, o kolik turisty natahují. Oni jdou ještě na Baba Taher, což je park s památníkem básníkovi. Chci tam taky, ale nejdřív si musíme vyzvednout batoh. Tak se tam sejdeme. Cestou si kupují jídlo na cestu a dávám si večeři. Všude jsou fronty na chleba. V 16h, jsem v parku u památníku, kluci tu na mě asi fakt čekali. Chvilí ještě pobudem a pokecáme. O něco později se loučí a přejí mi šťastnou cestu. Jdu do památníku. Zvenku vypadá jak raketa, ale uvnitř je to pěkné. Na vrátnici platím 3000 IRR, ale na 10000 IRR, kterou jsem mu zaplatil, nemá zpátky. Vrací mi 8000 IRR. Po chvíli přemlouvání si u něj můžu nechat batoh a jdu na prohlídku. Uvnitř je to fakt hezké. Po zdech jsou verše onoho básníka a u jednoho ze sloupů na kytaru hraje nějaký mladík. Říká, že nežebrá, jak si mnoho lidí myslí, ale že zpívá verše bohu. Chvilku ho poslouchám, ale pak odcházím. Na busáku jsem v 17h. Máme dost času, tak jdu na WC. Když odcházím, všimnul jsem si talířku s penězi, u kterých nikdo nebyl. Tak tam chci hodit drobné, kterých se nemůžeme zbavit, ale přede mě se nahrne nějaký dědek a všechny prachy si nasypal do kapsy. Tak jim nedám nic. Dopisuju deník a jdu si sednout někam na trávu, kde se v klidu najím. Pár minut před odjezdem si pro mě přišli, že mám jít do busu. Ještě stačil přijít jeden vopruz a ptát se, na nějaké blbosti. Zavádím metodu „Why?“. Batoh je uklizený, já usazený. Sice na kole, ale bez oken. Takže žádná zima ani průvan. Cestou se dost ochlazuje, takže místním je zima sama o sobě. Alespoň nevětrají. Je tu teplo a smrad. Kolem 22h máme zastávku, zase nás vyhánějí z busu a před 24h zase. To jsme v Zanjánu, tady už i přší. Jojo, blížíme se k severu. Kecáme se sousedem Kianem, jede do Tabrízu k bratrovi. On je kameraman a jeho bratr herec. Snažím se usnout.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Den dvacátý, čtvrtek 20.10. 2005, Tabríz, IR, Tabríz – Makú – Bazargan - Erzurum

Teplota: 15°C, Nachozeno: 3 km, Ujeto: 610 km / 18h

Na terminálu v Tabrízu jsem v 5h ráno. Je dost mimo město. Kian se mě hned chopí a vede mě k hale terminálu, kde je čekárna. Cestou se zastavuje u telefonu a volá bratrovi, že už jsou zde. Potom mě stále přemlouvá, ať ještě nikam nejezdím, že se nejdříve půjdeme najíst k němu domů, prospíme se a tak, znáte to. Jenže mě tlačí čas. Člověk by hrozně rád, ale ono to nejde pokaždé. Když viděl, že se mnou nehne, přestal o tom mluvit. Jdu se porozhlédnout po společnostech, které jezdí do Bazarganu. Dostávám informace, že jeden jede v 6:30h. Vracím se na židli ke Kianovi s matkou. Angličtina vážne a tak se stále na sebe usmíváme a čekáme. Čekárna se začíná plnit cestujícími, je tu fakt kosa, normálně se mi kouří od pusy. Místní nosí zimní bundy a čepice. Na ledové židli mi mrzne zadek, je teprve 5:30h! Za chvíli přichází Kianův bratr, srdečně se vítá s rodinkou, ale i se mnou, jakoby jsem k nim patřil. Ten angličtinou září a tak se mě snaží přemluvit k návštěvě ještě on. Vysvětlují mi, že mi končí vízum, tedy není čas a tak musím bohužel odmítnout. Báľ jsem se, aby se neurazili, ale pochopil to. Mrzí ho to, ale mě možná víc. Loučíme se, dávají mi telefonní čísla, přejí šťastnou cestu a odcházejí. Najednou je v přeplněné čekárně pusto. Je tu spousta koček a tak sleduju je. Některé se perou, jiné žebrají a otfrají se lidem o nohy. Většina z nich, ale hrabe v koších a žerou zbytky. Nepohrdnou ani košem na cigára. Strčí do něj hlavu a z ven kouká jen zadek a ocas. Pro všechny je to dobrá zábava. Něco po 5:30h se otvírají i ostatní společnosti. Jdu do jedné z nich a ptám se na bus do Bazarganu. Upřesňují celkem důležitý fakt, že tam nic nejede, pouze do Makú. To je 20km, před ním. Tam bus jede v 6:30h, jak už bylo řečeno. Dobrá, беру to. Platíme 11000 IRR. Vrací mi o 1000 IRR míň, ale už to neřeším, ať si to užije. Po 6h, jdu na nástupiště č. 30 a čekám až přijede bus. Je fakt zima, poskakuju tu jak raněný králík a bude hůř, to je asi na tom to nejhorší. Nenávidím zimu!! Rozednívá se. Dívám se dolů do údolí na město. Pomalu se začíná probouzet. Z vedlejšího nástupiště ke mě přichází jeden student a povídáme si. Jako jednu z věcí říká, že asi před týdnem a půl bylo v Pákistánu a Indii zemětřesení a že zatím je mrtvých 50 000. To je strašný, jsem z toho úplně vedle. Pořád se tady něco děje. Tady, jsou super lidi a stále tu mají nějaká neštěstí. Najednou se tu objevil Švéd, taky s batohem a je silně nervózní z toho, že bus má kapku zpoždění. Je na cestách již dva a půl měsíce. Jede z Indie, přes Pákistán, Írán a Turecko domů. I on potvrzuje, co se stalo. Neustále se otáčí a přešlapuje. Říkáme mu, že je to přece normální takovéhle zpoždění. Nedá mu to a jde se zeptat uniformovaného chlapíka. Nervózně si klepe na hodinky a chlapík se jen usmívá a ujišťuje ho, že bus pojede. Zvláštní, že si na to ještě nezvykl. Říkám mu: „No problem, Here is Midle East.“ Stejně se jde ještě zeptat dalšího maníka a opět si klepe na hodinky. Chlapík mu odpovídá způsobem, jako když vám na silnici u výkopu někdo ukazuje rukou ať zpomalíte. To vysvětluje vše. Švéd je v rozpacích. Nechápe to. Ani ne za dvě minuty bus přijel. Loučíme se se studentem a jdu si najít místečko. V 7h, vyrazíme. Projíždíme městem, zatím tu moc lidí není, ale provoz houstne. Hned vedle silnice startuje 747. Slunce svítí, je teplo, dokonce i v buse. Začínám se rozehrívát. Check pointy začínají přibývat, jak se blížím k hranicím, ale není to nic až tak strašného jako na začátku cesty. Silnice je celkem dobrá a kilometry ubíhají. 80km od Makú nejde řidiči zařadit. Chvilku to morduje, ale nic, rychlost tam neskočila. Nejdříve jsem si myslel, že rupla guma, ale problém je v táhlu mezi řadičkou a převodovkou, jak se zanedlouho ukázalo. Řidič vytáhl z kufru vozíček, náhradní košili a leze pod bus. Většina cestujících vylézá z busu a sleduje co se děje. Po chvilce řidič vyjíždí z pod busu celý od oleje. Naskakujeme do busu a jedeme. Ujeli jsme 300m a kvalt vyskočil. Proces se opakuje. Po ujetých asi půl kilometru zastavujeme znovu. V buse to šumí a já se tlemím. „Bus is dead“. V dálce je vidět dvojice zasněžených Araratů. Po 5 opravě se daří bus opravit kusem provázku a s velkou dávkou štěstí dojíždíme do Makú. Vystupují, vrhají se na mě taxikáři. Chci jít na bus, který „nejede“, ale přišel ke mě jeden, a ten chtěl za 30km 15000 IRR. Takže by ro osobu to vyšlo na krásných 5000 IRR. Super. Jedeme taxikem všichni. Veze nás krásným městečkem, domky vtesané do okolních skal. Míjíme check point, kde jsem zažil story při příjezdu sem. Teď tu není ani noha. Vystupujeme v Bazarganu, obklíčili nás veksláci. Úspěšně je ignorují a jdu za první bránu. Švéd se s nimi dohaduje, i když mu říkám, že nahoře jsou taky banky a směnárny. Nevěří. Doslova se o něj přetahují. Stále se zastavují a čekáme na něj, ale on nikde. Tak jdu sám. Za branou je vidět pořádný kus cesty, do kopce co mě čeká, než budu na hranici. Tu mě míjí mikrobus co jezdí nahoru s pašeráky cigaret a chlastu tam a zpět. Platím mu jako ostatní 1000 IRR a jsem posláni do odbavovací haly. Ptám se vojáka v hale jestli se platí výstupní taxa, říká, že ne a vede mě do banky, kde si můžu vyměnit zbytek peněz. Zbývá mi 60 papírků a tak si v suvenýrech kupuji ozdobný talíř do sbírky. Jdu na poslední WC zdarma, oběhávám několik výstupních razítek, v okénku sedí sličná dívka. Důkladně kontroluje, zda jsem nepřekročil vízum. Buch, razítka a můžu jít. Kontrola žádná, zkratka mi jen orazítkovali pas a poslali mě do Turecka. Sakra, tady fouká a ta zima je příšerná. Procházím první ze železných bran a přidává se ke mě Švéd. Na tureckých hranicích jen kontrolují výstupní razítka a pouštějí nás dál. Jsme v free zóně. U další kontroly nás posílají z okénka do okénka, kamioňáci předbíhají i dva lidi jako obvykle. Dostáváme razítka a jdeme k další kontrole. Kontrole razítka. Tady nás zase posílají na druhou stranu, šílenci. Jeden se dívá do pasu, druhý se ptá odkud jsme

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

a mává rukou. Před poslední kontrolní budkou je ukazatel vzdáleností. Jako třeba Antalya, kam mimo jiné jedu, 1580km nebo Istanbul 1535km. Celkem povzbuzující vzdálenosti. Okolo jdou dva celníci, tak se jich pro jistotu ptám, jestli si můžeme tu ceduli vyfotit. Dostávám svolení a fotíme se navzájem se Švédem. Je to super fotečka, v pozadí vznešené Araraty se sněhovou čepicí. Jediný co nám poškodilo dojem je to, že jsem zapadl do bahna. Poslední kontrola a jsem v Turecku. Tady je zase hnízdo veksláků a taxikářů, kteří se obětavě nabízejí, že nás tedy odvezou. Chceme do 30 km vzdáleného Dogubeyazitu, ale oni chtějí 20 YTL za jednoho. To je 400 Kč na osobu. Myslím, že mu namrzl mozek s tí zimy tady. Švéd to bere, ani neřekl čus a odjel. Já jdu po silnici dál k Check pointu na kopečku. Fouká studený vítr, typoval bych to tak na 10°C. U check pointu mě srdečně zdraví, ptají se kam jdu a že si stopnou taxi, říkám jim, že ne, že je to drahé a oni souhlasně přikyvují. Jenže nic jiného než taxi tu nejezdí. Zkusím stopa, přece jsem v Turecku. Na check point akorát přijíždí nějaký kamion. Kousek za check pointem mi zastavuje osobák, prý mě svezte a peníze nechce. To je zvláštní. Ptám se ho ještě jednou a on odpovídá stejně, jen připojil poznámku o heroinu, kokainu a hašiši. Vzpomněl jsem si na Paola Villagia, jen feferonky chybí. Asi se zbláznil, jestli si myslel, že k němu nastoupím. Pokračuji v pěší túře, kamion se z check pointu rozjíždí. Ani jsem nestačil zvednout ruku a on staví sám. Nasedám ke dvěma Turkům co jedou z Arménie do Ankary. Vezmou mě do Erzurum, odtud pak pojedou busem do Antalye. Ptáme se řidiče, co se mu stalo, že má díru ve skle jak hlava. Krčí rameny a rusko-německo-turecky nám říká, že jede z Arménie a tam děti naprosto běžně hází po autech kameny. Měl štěstí, že se to nevysypalo. Snaží se vyprávět jak je tam život těžký, ale jazyková bariéra je fakt problém, ale díky ruštině se to dá zvládnout. Původně jsme se domluvili na cestě do Erzurum, ale nějak se jim to rozleželo v hlavě a kam, že to vlastně chci jet. Říkám, že do Antalye. Tak co kdyby jsi jel s námi až do Ankary a do Antalye to je kousek a hlavně je to rychlá cesta, nabízejí. Tak to беру. Cesta docela ubíhá, ale silně se ochlazuje, jak stoupáme do hor, padá sníh. Hory jsou zasněžené. Řidič, jmenuje se Suleyman, s kolegou se dívá a tvrdí, že zima přišla dost brzy. Není normální, aby v polovině října byl všude sníh a -1°C, jak ukazuje teploměr. Jeho kolega se musel vrátit na hranice, kvůli nějakým problémům s doklady, ze 100km vzdáleného check pointu. Tak ho vlastně veze taky. Průměrná rychlost je 60km/h. Abu přisedá do svého tiráku a jedeme dál. V Erzurum jsme už za tmy, všude je bílo a mrzne. Kolem 19h, zastavujeme na večeri v lokantách pro kamionáky, tudíž jsou tu i WC zadara. Dáváme si skvělé jídlo a jedinečný čaj. Samozřejmě mě to nenechali zaplatit. V 22h, zastavujeme několik km od Erzincanu, na další jídlo. Je ramadán, takže má Suleyman jedinečnou příležitost jíst v noci, jak říká. Strašně kouří, oba. Během litrů čaje, pitých po skleničkách, vykouří půl krabky. V Televizi začal fotbal a všichni tu to pekelně prožívají. Turecko hraje s Anglií. Sleduju zápas s nimi a najednou mám na stole další čaj, zákusky, něco jako baklavu. To je lisové těsto, plněné po vrstvách sekanými ořechy a přelité cukrovým sirupem. Navrch nasypané sekané pistácie. Je to tak strašně sladké, že z toho bolí zuby, ale dobré. Najednou je konec zápasu, půlnoc k tomu a my se odebíráme zpět do kamionu. Nejdříve jsem si myslel, že pojedeme dál, ale pak jsem pochopil, že ne. Suleyman si jde lehnout do postele a já trávím noc na sedačkách. Vytahuju si spacák, krásně sem se do něj nasoukal a je mi teplo. Noc je temná a hvězdy jsou krásně viditelné. Jsme na parkovišti, kde jsou jen kamiony a všichni tu přenocují. Kolem 2h, se začínají ozývat pravidelné rány, jak pracuje tlak v hydraulice.

Den dvacátý první, pátek 21.10. 2005, Erzincan, TR, Erzincan – Sivas - Kayseri

Teplota: - 5°C, Nachozeno: 0km, Ujeto: 425 km / 11h

Vstáváme po rozednění, všechno je omrzlé, teploměr ukazuje -5 °C. Rychlá ranní hygiena a vyrážíme na cestu. Jedeme jak šneci, protože na zasněžené silnici a přes hory to nejde jinak. Cestou kolega píchnul, díra jak malíček. Stavíme v blízké vesnici v pneuservisu. Chlápek se synem na to mrkli a hned se dávají do práce. V malé dílničce je krásně teplo, topí vyjetým olejem. Nahřívám se a nasávám smrad ze zplodin spáleného oleje. Ale když začínají pracovat, nevěřím svým očím a jdu ven, dívat se na to. Všechno ručně. Nejdřív museli kolo sundat, zasunuli se pod auto, na tu ledovou zemi, do bláta a během chvilky je kolo venku. To dělal otec. Pak nastoupil syn. Je to tak 15ti letý kluk. Kolo namazal mýdlovou vodou, pak ztupeným krumpáčem odrazil dumu od ráfeku. Vzal si 2m dlouhou montpáku s takovou hlavicí. Hlavici zasunul mezi gumu a ráfek, trhnul s tím. Guma se postavila a lehla na druhou stranu a tak se vlastní vahou zula. Z druhé strany proces zopakoval. Guma je dole. Obratně ji zalepili, nasadili, odzkoušeli a bylo hotovo. Za 45 minut práce, 20 \$. Jedeme dál, cesta moc neubíhá, jedeme dost pomalu. Ovšem to nevadí, je legrace a pohoda. Asi za 100 km buchla guma nám. Je totálně rozškubaná. Jedeme 40 km do Sivasu, do servisu, téměř krokem. Když začínají sundavat kolo, Suleyman mi stopuje jiný kamion, ať mě vezme. Je skoro 13h, což je skoro dost, tak se tedy loučíme, děkuji a měníme adresy. Pomáhají mi s batohem do kamionu a jede se dál. Mehmet, můj nový řidič, je sympáťák. Jede z Íránu do Kayseri, domů. Dva dny nespál. Jsou to šílenci. Ptá se, kam mám namířeno, ale jen turecky, protože umí německy a to zase neumím já, ale člověk je už trochu obeznámen se zájmy a otázkami lidí a navíc se to dá i slušně odposlouchat. Stále pouští turecké a íránské hity, ale fakt pěkný. Jeho oblíbenkyně je hvězda íránské pop

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

music Afsar, a pokaždé když začne její písnička, zesílí zvuk a zpívá si s ní. Je super. Po chvíli někam telefonuje a říká, že u něj přespím a dál pojedu až zítra. Snažím se mu vysvětlit, že nechci otravovat, ale on si nedá říct. Ve 14h, zastavujeme u nějaké restaurace, Mehmet ukazuje na břicho a na krk. Asi chce říct, že pokud se nenají, umře. Dáváme si jídlo, dobré jsou kefte, což je maso v rajčatové omáčce s paprikou, chleba, rýže, salát čaj. Nemůžu odolat půlce kuřete. Paráda. Opět nesmím ani pomyslet na placení. Skoro se člověk až stydí. Tady už není taková kosa, ale teplo vypadá jinak, je kolem 10°C. V 16h, jsme v Kayseri. Jedeme k otci Mehmeta. Sešla se tu celá rodina, kromě dvou dětí, i tak je to 12 lidí. Je ohromná a šíleně propletená. Všichni jsou jak u vytržení. Stále se smějí. Nejvíce zvědavá je 16ti letá Fatma. Je strašně zvědavá, ale pořád mele turecky. Je to fajn. Kolem pobíhají dvě 3 leté holky a roční kluk co pořád padá, protože zrovna dneska poprvé udělal první kroky sám. Ženské dělají večeri, stále něco poklízají a motají se kolem dětí. Jako poslední přijela manželka Mehmeta, Serpil v náručí s ročním synkem. Pyšný otec se ho nemůže nabažít. Je krásné pozorovat, jak si navzájem pomáhají, respektují se a cítíte život. Ženy jsou převážnou část spolu a mužský také. Ovšem neznamená to, že si děti nevšímají, hrají si s nimi, když jsou u nich. Je to pohoda. Pozoruji, to množství lidí a vzájemný souladu několika generací, je to příjemné. Po 17h, když skončila motlitba a skončil půst, jde se na jídlo. Ženy odchází do kuchyně k dětem, já zůstávám v obýváku s chlapama. Sedíme na zemi u velkého ubrusu, plného talířů, misek a táček voňavého jídla. Většinu jídel už znám, takže se s chutí pouštím do jídla. Nejdříve jíme mátovou polévku a pak už je to jedno. Jsou tu těstoviny se smetanou, uvařené vinné listy, stočené do ruličky, to je kyselé. Rýže a kousky pečeného masa, spousta chleba, zeleninové saláty a sladké nudle, říkají jim tatli. Serpil umí trochu anglicky a její bratr Ismail angličtinu ovládá také, tak je to fajn. Po jídle se zbytky vyhodí, ubrus se vyklepe z balkonu a nádobí se hned myje. Chlapi kouří a popíjejí čaj. K čaji se přesouvají i ženské z kuchyně a všichni sedíme v obýváku, snažíme se debatovat. Píšeme si adresy. Dostávám dárky, ale já pro ně vůbec nic nemám. Dám Fatmě alespoň šátek z Íránu. Cítím se trochu divně, že mi toho tolik dávají a já nemáme vůbec nic co jim dát. Stále děkuji a oni se usmívají a jsou šťastní, že mi nejen pomohli, ale také mohli udělat radost. Bože, co kdyby se to naučili všichni ti zbedněnci na západě. Být lidmi, slušnými lidmi, co mají radost z toho, že má radost někdo jiný, i cizí. Nakonec hrajeme hru“ Backgammon“, mám jí už léta doma, ještě z Bulharska, ale nikde jsem nesehnal návod jak se hraje. Tak dostávám instrukce. Dokonce jsem vyhrál nad šampionem rodiny. Pokusím se napsat stručně postup hry, kdyby to někoho zajímalo. Potřebujete 15 kamenů černých a 15 kamenů bílých. Dvě kostky. Kameny se posouvají podle toho, kolik se hodí na kostkách. Na pořadí čísel nezáleží, používají se tam, kde je možno. Volné jsou pole pouze ty bez kamenů nebo s jedním. Pokud je na poli pouze jeden, můžu ho vyhodit (jako u člověče nezlob se). Pokud je vyhozen, házím tak dlouho až bude možné kámen znovu vrátit do hry, (jiným kamenem se nesmí hrát). Smyslem je dostat nejprve všechny své kameny do svého rohu, s tím, že se směry hráčů kříží. Pokud jsou všechny kameny ven, vyhrál. Důležité je mít všude 2 kameny, protože na ten sloupec pak nemůže protihráč vstoupit se svými kameny a váš vyhodit. Musí hrát jinde. Kameny se posouvají podle toho kde je volné místo tak, aby kameny nebyly nikde samotné na sloupci. Počet kamenů ve sloupci není omezen. Sloupec obsazený nejméně dvěma kameny protihráče, se musí jedine přeskočit. Pokud padne dvakrát stejné číslo 5 a 5 hraje se 4 krát 5. Kolem 20h, když už i mimina spí se loučíme a Mehmet mě veze k sobě domů. Jede s námi i Ismail, bratr Serpil. Mají krásný, prostorný byt. A ty koberce! Bydlí v centru, naproti otogar, a také o ulici vedle, kde jsem byl před dvěma lety. Neuvěřitelná náhoda. Serpil uložila malého Ereie do postýlky a dala vařit konev vody na čaj. Mezitím přišla sousedka, podívat se na Evropany. Přišla i její dcera, taky je jí kolem 16ti. Umí dobře anglicky, učí se ve škole, což není v Turecku běžné. Ve většině škol vládne němčina. Tak si povídáme a je pohodička. Ale Mehmet a Serpil jsou nějak rozčilení. Stále někam volají a dívají se na hodiny. Ptám se co se děje, říkají, že se syn ještě nevrátil domů a už měl být alespoň hodinu doma. Jak si tak povídáme, došlo na internet a mé cesty. Ismail nenechal jen na vyprávění a museli jsme do té strašně zimy. Chtěl totiž vidět stránky a internet doma nemají. Jdeme mrznout do internetové kavárny. Internet je dost pomalý, tak toho moc neviděl, ale slíbil, že se na to podívá někde jinde za lepších podmínek. Vracíme se domů a fakt se těším do tepla. Za chvíli se vrátil ztracený syn a dostává vynadáno, zpozdil se o dvě hodiny. Vysvětluje, že šel rovnou ze školy do práce a tam se nějak zapomněl. Serpil ukazuje na telefon, znáte to, měl zavolat. Ale za chvíli byl klid a nálada v domě jako před tím. Okem, ztracený a znovu nalezený syn umí trochu anglicky a tak se hovor trochu zpestřuje. Mladá sousedka přinesla koráلكový amulet pro štěstí v rodině. Mám už jen propisky, nejdříve nic nechce, ale pak si je vezme a je celá usazená. Ismail se nechce nechat zahanbit a nese mi dvě knížky. Detektivky, jedna je v angličtině od Agáty Christi a druhá v turečtině. Jsou fantastičtí. Hned bych jel zpátky. Tam bych dokázal žít. Čas se přehoupal za půlnoc a jde na mě spaní, ale nechci jít do postele, když oni jsou tak čilí. Jdu se vykoupat a mezitím mi Serpil připravila postel. V pokoji je chladno, ale pod peřinou bude jistě krásně. Otec telefonuje na otogar v kolik hodin jede bus do Anamuru. Bus jede v 10h, ale do Mersinu, tam musím přestoupit. To je akorát. Pak najednou s Ismailem odešli. Vrátili se za půl hodiny, s jídlem! Jsou 2h ráno a oni se dávají s vervou do jídla. Je to turecká pizza, je to chleba plněný mletým masem a zeleninou. Je to výborné, ale nemám

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

vůbec hlad. Jenže musím. Je ramadán, takže oni jedí celou noc, aby neměli hlad přes den. Kolem půl 3, když jsme část snědli jdu spát.

Den dvacátý druhý, sobota 22.10. 2005, Kayseri, TR, Kayseri – Mersin - Anamur

Teplota: 15°C, Nachozeno: 5 km, Ujeto: 320 km / 5:30h

Vstávám v 8h, všichni kromě prcka jsou vzhůru, Mehmet prý skoro ani nespál, on je snad robot. Koukáme na TV, na předpověď počasí. Tak v Erzurum je -15°C v noci, přes den 5°C, ještě že už jsem pryč. V Antalyi 14°C v noci a přes den 27°C, tak to je to co potřebuji. V Istanbulu 8°C v noci a přes den 22°C, snad to vydrží ještě týden, než tam dorazím. Snídaně je ve stylu jako večere. Sedíme na zemi, před námi „ubrousku prostří se“, je tu všechno. Vejce, máslo, džem sýr, pečené buchty, plněné, sýrem nebo cukrem. A spousta čaje a džusu. Lidi, asi prasknu. Nakonec jede bus v 11h. Všichni mě jdou doprovodit na otogar, jsem dojat stejně jako oni. Kluci mi chtějí nést batoh, asi chtějí poznat ten pocit s velkým batohem na zádech. Mehmet mi vyřídil lístky, platíme 20 YTL a jdu k nástupišti. Bus je připraven, takže uklízím bágel a loučíme se. Je mi skoro smutno, přátelé z rodinky jsou na tom stejně. Mávám a přeji si vrátit čas, bylo u nich skvěle. Ještě čekají před otogarem, na hlavní silnici, aby mi mohli ještě jednou zamávat. Pak už mi mizí v dálí a já pokračuji v cestě dál na jih. Do Mersinu. Do přístavního města, kde se mi posledně moc nelíbilo. Uvidím. Cestou nás zastavují policajti a vyvolávají jméno nějaké dívky. Kontrolují doklady všem dívkám kolem 18ti v busu. Nakonec jednu vytáhli ven. Asi utekla z domova, typují. Pokračujeme v cestě z hor do nížiny. Už se dělá teplo, cesta ubíhá a nebe je bez mráčku. Borovice se mění v palmy a akáty na oleandry. Do Mersinu přijíždíme v 16:30h a vystupuji na známém otogaru. Nic se nezměnilo, jen tu nejsou žádní nahaněči. Pár se jich samozřejmě najde, ale vůbec neotravují, normálně mě nechali jít. Jsem v šoku, ale spokojený. Mám klid se porozhlédnout po společnostech. Obháním všechny co jedou do Anamuru, ceny jsou téměř stejné, 18 YTL, je to dražší, asi kvůli benzínu, ten tady stojí 2\$. Doprava je o čtvrtinu dražší než před dvěma lety. Nakonec jdu do Metra, jsou solidní a vždycky nejlevnější. Za lístek chtějí 15 YTL, nabízím 12YTL, po chvilce smlouvání si plácnu na 13 YTL. Pikolík ze společnosti běží za mnou, abych si to nerozmyslel. Dávám mu tedy peníze tady a on mě jízdenku. Odjezd mám ve 23:30h. Dávám si bágel k nim do kanceláře. Jdu se podívat do města, mám spoustu času. V centru je všude živo, islám je v trapu, tady potkat ženskou v čádoru, to by byl asi zázrak. Všude vyhrávají z obchodáků hity typu Robbie Williams, Madonna, to mi fakt chybělo! Kde je klid východu. Hledám nějakou banku, teda otevřenou, ale nemám štěstí. Je sobota a to mi nedošlo. Tak se snažím najít směnárnu, ale jako by se propadly do země. Samá restaurace, lokanta a obchody s elektronikou a oblečením. Objevil jsem, ale moto kšeft a tak si prohlížíme stroje a vše co tu mají k dispozici. Celkem dobrý výběr. Protože se blíží nějaké slavnosti všude jsou vlajky, město působí opravdu svátečně. Narazil jsem na hudební obchod a tak se jdu podívat po novém Tarkanovi. Nic nového od alba Dudu nemá a tak si kupuji staré CD Karma. Odcházím z krámku nabouchaného medii a jdu se podívat k přístavu. Za poslední dva roky se tu hlavně změnila tahle část města. Teď je tu krásná promenáda, palmový háj, lavičky a nějaké ty restaurace a cukrárny. Kašny a památníky. Je tu i starý maják, není nijak velký, spíš malý, je to taková mohyla, ale večer krásně nasvícená a vypadá to pěkně. V pozadí je lunapark. Sedám si na molo u jachet a rybářských loděk a pozoruji cvrkot kolem moře. Kolem 20h, se zvedám a jdu zpět k otogaru, cestou zkusím najít ještě nějakou tu směnárnu. Dávám si večeri a na otogaru jsem kolem 22h. Sedím v hale, stále tu otravují děti, bosé a špinavé, snaží se prodat papírové kapesníky nebo žvýkačky. Jsou neodbytní, ale nakonec pochopili, že si nic nekoupím. Na lavičce přede mnou leží nějaký bezdomovec, mladý kluk, tričko má tak o 3 velikosti menší, samá díra, boty nemá a snaží se nějak uvelebit na lavičce mezi kartony a zimní bundou, kterou má jako deku. Je to hrozný pohled. Jdou okolo nějakí autobusáci a dávají mu sušenky. Asi ho už znají a je to pro ně běžné. Kolem 23h, jdu do kanclu pro batoh a sedím s nimi u TV, dávají fotbal. Před půl jdu do busu a vydávám se do Anamuru.

Den dvacátý třetí, neděle 23.10. 2005, Anamur, TR,

Teplota: 27°C, Nachozeno: 7 km, Ujeto: 0 km

Cesta je šílená. Jede se podél moře, po silnici zaseklé do skal. Řidič jede jak šílenec. Je teplo, bus nacpaný do posledního místečka. Dvakrát za noc stavíme na zastávce, ale na rozdíl od Íránu můžeme zůstat v buse, tak ani nevystupuji. Ve 4h mě budí pikolík, že jsme v Anamuru, o 1,5h dřív, než mi napsali. Sedím tedy na busáku u nádherné mešity a čekám na světlo. Je zima a čas neubíhá. Využívám toho, že tu vůbec nikdo není a jdu na WC, zdarma. V 5h přichází jeden chlápek, Ibrahim ze společnosti Metro a vaří mi kafe na zahřátí. Mluví anglicky tak si povídáme. Dává mi adresu na jeden hotel, že je to jeho strýček, a že mi jistě udělá dobrou cenu, mám mu říct, že mě posílá. Tak mi čas povídáním utekl a už je světlo. Loučíme se a jdu do známého kempu. Uvidím, zda je tam pořád a pokud ano, jestli je to stále farma kemp. Po 3km, jsem na místě a zjišťuji, že zrovna tuhle adresu mi

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

napsal Ibrahim na otogaru. Potkávám na cestě skrze kemp nějakou paní a ta zavolala majitele. Smlouvám o cenu za apartmán, chce 40 YTL. Moc se mi to nezdá, počítal jsem tak 30YTL. Neusmlouval jsem to. Je to trochu problém, jsou to poslední peníze, včera jsem nikde nevyměnil a banky jsou otevřené až zítra. Budu bez večere. Jeho paní mi jde ukázat apartmán a já ulehám do postele. Po 2h spánku jdu k moři. Je teploučko, fouká vítr a vlny jsou pěkný. Na obzoru je krásně vidět Kypr. Celý den trávím poleháváním a koupáním se v moři. Kolem 16h, jdu zpět do domku a cestou vidím úpravu palem. Normálně je podpálí a nechají ohořet. Říkám jim, že je zničí, ale oni na to, že ne, že je to normální, že se jim nic nestane. Majiteli kempu platím domluvených 40 YTL, ale on mi 10 YTL vrátí, že mu to stačí. Jsem rád. Mám na večeri. Po sprše jdu do města. Kupuji si něco k jídlu, vodu a pivo, to mi chybělo. Cestou zpět, potkávám paní s pejskem, perfektně mluví anglicky a tak si povídáme dost dlouho. Je prý Švýčarka, ale už léta žije zde se svým přítelem. Zbytek dne trávím na terase, pozoruji moře, zvířátka ve farma kempu (kráva, tele, slepice, ovce..), to vše tu mají a vychutnávám si mořský vzduch. Spát jdu opravdu brzo, mám pořádný deficit. Dobrou.

Den dvacátý čtvrtý, pondělí 24.10. 2005, Anamur, TR Teplota: 30°C, Nachozeno: 7 km, Ujeto: 0 km

Vstávám v 8h. Dopoledne a odpoledne trávím u moře. V 15h, беру vše potřebné a jdu do města, do banky, nakoupit, koupit lístky na zítřek a trochu se porozhlédnout. U otogaru se ptám poldy, kde je banka. Naviguje mě rukama, nohama. Je 16:30h, otevřeno mají do 17h, tak to je tip top. Nejdříve mě posílají k přepážce, kde se lidi cpou jeden přes druhého a úředníci si jich zrovna dvakrát nehledí. Když na mě konečně dojde řada, posílají mě do prvního patra, je za 7 minut 17h. Tady čekám než odbaví chlapíka s novou kartou. Konečně já. Je 17:05h, za 100\$ dostávám 135 YTL a mám se k odchodu, ale chlápek mě nechce pustit. Chce si povídat. Neustále používá slovo reading, místo doing. Povídáme si 20 minut. Zkrátka banku opouštím po 1h, kdežto operace proběhla během 5 minut. Hlavně, že mám prachy. V obchodě si kupuji jídlo a mám zaplatit 2,75 YTL. Protože platí obě měny, občas je v tom hokej. Tahám s peněženky postupně 1 YTL, 1 YTL a nakonec 10 mil.TL, člověk si toho vůbec nevšimne, že je tam buď o nulu víc nebo míň a ještě s bankovkami bez nul. Prodavačka se té 10 mil. ani nedotkla a povídá, že tuhle nechce, jestli nemám ještě jednu 1YTL. To nemám a tak jí platím 5mil TL. Je to k zbláznění. Dávejte si pozor. Nestalo se, že by mě obrali, ani tomu nevěřím, ale jistota je jistota. Na busáku se ptám po busech do Antalye, jsou levnější než vedle náš přítel, ale zase jedou v blbě časy. Odkazují mě na třetí společnost, tady kupuji lístky za 15YTL, na ceníku jsou ceny 28 a 20 YTL, tak to moc nechápu, ale to je fuk. Dostávám lístek s napsaný časem odjezdu 0:30h, což je dobrý čas. Chlápek co mi prodává lístek umí anglicky a tak si povídáme, především na téma fotbal. Také se ptám na nedaleké jeskyně. Dávají mi instrukce. Jsou asi 15km vzdálené směrem do vnitrozemí, v horách, jsou velké a hezké. Jezdí k nim dolmuš od hlavní mešity. Tak příště. Vracím se zpět do kempu, už se stmívá. U pouličního prodavače si chci koupit papriku a tak ji dostávám darem, protože chci jen jednu, i to se mu nezdá, tak mi dává ještě jednu. V kempu jsem za tmy. Dělam si sendviče a padám za vlast.

Den dvacátý pátý, úterý 25.10. 2005, Anamur, TR, Anamur - Antalya Teplota: 33°C, Nachozeno: 6 km, Ujeto: 250 km / 6:30h

Po probuzení jdu hned do obchodu, protože nemáme vodu na čaj. Po návratu snídám a začínám balit. Batoh si nechávám kousek od pláže v restauraci kempu a jdu vrátit klíče. Vyperu ještě kalhoty a trička, stihnou na slunci hezky uschnout. Den trávím sluněním a koupáním. Večer sprcha a pak ještě koukám na noční nebe. Ve 20h, balím saky paky a jdu na otogar. Ve 21h jsem na místě, nechávám si v kanclu bágel. Zdraví mě Ibrahim a jdu ven z vestibulu. Sedám si na parkoviště a koukám jak lidé chodí z motlitby. Kupuji si několik banánů, prodávají je hned tady. Po 22h jdu do centra nějak zabýt čas. Končím v internetové kavárně. Před půlnocí se vracím na otogar. Bus už tam je, tak honem, honem do busu.

Den dvacátý šestý, středa 26.10. 2005, Antalya, TR, Antalya – Kursunlu – Perge - Antalya Teplota: 34°C, Nachozeno: 15 km, Ujeto: 70 km / 2h

Bus odjíždí chvíli před půl 1h. Loučím se s prodavači lístků, volají na mě, tak zase za dva roky! Ve 2:30h je zastávka, ani se nenamáham vylézt ven. Po návratu všichni jedí. Snažím se usnout. Na otogar v Antalyi přijíždíme v 6h. Začíná se rozednívat a teplo je taky. Hukot všude kolem je strašný. Začínám obíhat terminál a zjistit spoje do Istanbulu. Je to tu ohromný. Kontrola jak na letišti. Detektor kovů a policejní kontrola. Stále u sebe nosím fotobatoh, a ten se stal předmětem zájmu. Policistka ho chtěla otevřít, ale já ho mám zamčený a klíč

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

je v batohu. Říkám jí tedy, že to nejde, nemám klíč. Tak se pídí dál. Co prý je to kolečko pod sítkou, jestli je to CD, říkám, že ne, že je to filtr na objektiv. Pak mě pustila. U všech společností je stejná cena 40 YTL, jen Metro má cenu 35 YTL. Jezdí to snad každou půl hodinu, tak to nebude problém. Domlouváme se, že cenu dohodneme zítra až budu kupovat lístky. Tak jo. Jdu na druhý terminál zjistit jak se dostanu do centra, na památky a vodopády. Řekli mi jen, odkud se dostanu do centra. Modrý bus MHD za 1,75 YTL mě veze skoro půl hodiny do centra. Město se probouzí, ale vůbec nevím, kde vystoupit. Hledám nějaký ukazatel na hotel, ale nic nevidím. Tak to nějak odhaduji a vystupuji kdesi za hradbami. Jdu kolem moře a hledám nějaký levnější penzion. Hotelů je tu dost, ale všechno je strašně drahé, chtějí 85 YTL a podobně. Nakonec jsem v hotelu, „Park Pension“, kde jsem usmlouval cenu ze 40 YTL na 30 YTL a paní domu je jak máma. Moc milá. Je to skoro stejná cena jako v Istanbulu, tak trochu jsem s tím počítal a tak jsem si to rozvrhl, že tu strávím jen jednu noc a 2 dny. Po vybalení a sprše trochu relaxuji, ale kolem 8h jsem už na obhlídce města. Jdu čtvrtí Kaleici, je to staré město z úzkými uličkami, dlážděnou cestou a kamennými domky. V každém je samozřejmě restaurace nebo obchod se suvenýry. Jdu parkem kolem pobřeží. Centrum města a jeho dominanta červená věž a hradby jsou v zátocě, jejíž pobřeží tvoří skály. Na moře se díváte hodně shora a je to úchvatný pohled. Pláže jsou na obě strany za centrem. Od Kaleici je park až červené věži. Je to vlastně minaret hodně staré mešity, která je schovaná mezi domky. Je to úhelník z červených cihel vysoký asi 30 metrů. Na zbytcích hradeb jsou děla a podzemí muzeum. Kousek od hradeb je Hadrianova brána, leštěné kameny hrozně kloužou. Procházím se městem, kde se moderní život krásně doplňuje s antickými památkami, ale je tu příliš turistů, hluku a západního vlivu. Turisté absolutně nechápou, že jsou v arabské zemi. Ženský chodí v tílkách bez podprsenky, kraťasy tak krátké, že jim kouká půlka půlek a chlapy zase kraťasy tak elastické, že snad ani nemůžou udělat delší krok než 30cm. Je to hnusný. Ale ono už to asi jiné nebude, protože za ty dva roky se Turecko změnilo hrozně a myslím, že ten západní vliv je dost špatný. Všude v novinových stáncích vidíte erotické časopisy a alkohol. Chápete, v islámské zemi se prodává na ulici alkohol. Já to nechápu. Jsem u turistických informací a tak si jdu pro mapu a ptám se jak se dostanu k Perge a vodopádům Kursunlu a Duden. Paní mě posílá na náměstí Meydun, je to o něco dál, než odkud jsem zrovna přišel. Jednodušeji, ještě za Kaleici. Kousek od turistických informací, je spousta policajtů, pyrotechnik a sanita. Policista ke mě přichází a říká, že to musím obejít. Dobře. Poodešel jsem koukám co se děje. Ale pyrotechnik se už převlíká ze speciálního obleku a jeho kolega nese nějaký batoh k hlídce policistů. Tu u hlídky policistů zastavuje turista - cyklista a dávají mu batoh. Všechno z něj musí vyndat a je zkontrolován. Dovídám se, že cyklista si ten batoh nechal položený u kola a šel do banky. To vzbudilo rozruch a už se to řešilo. Nakonec se všichni smáli. Jdu tedy bulvárem, mívám supermarkety, pouliční prodavače pistácií a buráků, trh s ovocem a spoustu cukráren a lokant. V jedné z nich si dávám na cestu kuřecí kebab za 0,75 YTL. Posilněn přicházím na náměstí Meydun, kde by měl být otogárek dolmušů do okolních vesnic. Meydun, je velký kruhový objezd, kde se na jediném místě sbíhají všechny silnice ze všech směrů ve městě. Z jedné strany je parčík. Na straně parku je od centra vlevo ulice, kde se shromažďují busy. Ptám se na bus do Aksu, což je směr na Perge. Posadí mě do busíku a za chvíli vyrážíme. Ale dojeli jsme jen na Aspendos str., kde mě přesadili do velkého busu a ten mě odvezl až do Aksu. Platím 1,25 YTL. Cesta trvá 20 minut. Je to městečko malinké, samá lokanta u cesty. Přebíháme silnici a jdeme podle ukazatele 2km k Perge. Procházím městem, kupuji si vodu na cestu a dívám se jak lidé pracují, tady je pneuservis, tamhle truhlárna a tak podobně. Asi za 20 minut jsem u Perge, rozhodně je to míň jak 2 km. Od silnice vlevo je neudržované divadlo, ani se tam nedostanete, je za plotem, ale zdá se, že je z 80 % celé. Od silnice vpravo je ve stejném stylu stadion, který oddělují velké oblouky akvaduktu. Ale dá se jím projít, hlavně proto, že vás cesta nevede rovnou přes parkoviště ke kase do samotného Perge. Je tu hafo lidí a prodavačů korálků. Vstup je šilných 10 YTL. Po zaplacení projdete turniketem a jste na původní hlavní třídě. Za ní je malé prostranství, které ukončují rozvaliny dvou věží, jako vstup do města. Za věžemi je agora se sloupovými paláci a nádvořími. Celým městem vede vodní kanál. Za sloupořadím je zbytek fontány, přes kterou vtékala voda do kanálu a zavodňovalo se tak celé město. Vlevo jsou zachovalé zbytky domů. Zbytek mimo tuto hlavní třídu je zarostlý bambusem a jinými křovinami, naprosto neudržované. I když bambus nese známky občasného zapálení. Ze spousty budov, které tu jsou, nic není vidět, jak jsou zarostlé. K některým se ani nedostanete. Kolem dokola jsou ruiny, zřícené sloupy a polámané římsy. Nikoho to ovšem nerozčiluje. Je to škoda. Není to zrovna nejhezčí antická památka, kterou jsem na svých cestách viděl, ale i tak vám zabere prohlídka nejméně hodinku času. Za ty prachy to, teda znám lepší místa. Po prohlídce jdu na zpět k silnici, na stopa ke Kursunlu vodopádům. Stopuji hned první auto a pán mě veze až k odbočce k vodopádům. Jdu přes parkoviště a snažím se něco stopnout, ale nikdo nestaví. Za parkovištěm stojí dva chlápci u benzínky a ten jeden na mě volá, kam mám namířeno. Kursunlu, pane, říkám mu. A on na to, že mě tam odveze. Je to odtud 7km. Asi po 300m zastavuje nějakému stařečkovi a veze ho tak 4km, do vesnice. Tenhle milý pán mě odvezl až před bránu k vodopádům. Vstupné je 2 YTL. Vstup k vodopádům je skrz cypřišový park, jdu okolo prodavačů předražené vody a zmrzliny až ke srázu, odkud vedou cestičky dolů k hladině jezera. Jezero je křišťálově zelené a v odrazu světla stromů je voda tyrkysově zelená. Z jedné stěny dopadá na hladinu voda zhruba z 15m výšky.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Pod vodopádem je skalní převis. Všude jsou stromy, které se ohýbají do vody. Je to taková hezká džungle. Kolem jezera jsou cestičky a zábradlí. Přes most se jdu podívat z druhé strany. Cedule s nápisy zákaz koupání a rybolovu všichni dodržují. Jen kachny co se máchají provokativně před turisty, to mají dovoleno. Z jezera teče voda říčkou dál mezi stromy, všude jsou cesty, tak to jdu prozkoumat. Lezu chvíli do kopce, pak zase dolů, někde jsou terásky nad vodou a lavičky. Došel jsem až k mostu přes vodu a vracím se druhou stranou zpět. Stoupám nahoru od vodní hladiny, po úzké cestičce. Je to z téhle strany zarostlé, takže pohled na řeku je nemožný. Je to škoda, mohlo to být krásný. Ještě se nahoře procházím parkem a pak se vracím na silnici. Je tu spousta autobusů s Germány a Frantíky. Stopuji a zastavuje auto, které mě veze až do Antalye. Chlápek je prodáváč zeleniny a jede do práce. Na trh, nedaleko náměstí Meydun. Hrozně mi chce ukázat svoje pracoviště, tak jdu s ním. Za to, že mě svezl si chci koupit zeleninu a ovoce. Vybírám něco a mezitím přišel maník a nabízí mi jointa. S úsměvem odmítám. Vytahuju peníze, abych zaplatil ovoce a zeleninu a on nic nechce. Normálně mě chytí za ruce a nasměroval k odchodu, že je to dárek. Musel jsem tedy odejít bez zaplacení. Na celém trhu, neboli bazaru je neuvěřitelné množství turistů jako v celém tomhle germanismem zasaženém městě. Nabízejí tu předražené výlety po okolí, nejlépe v eurech. Ceny výletů se pohybují od 60 do 100 eur, to je naprosto běžná cena. Odvoz na letiště je 16 euro, busem se tam dostanete za stejnou dobu jako taxi, ale za 2 YTL, to nejsou ani 2 eura. Všichni umí jen německy. Cestou si dávám jídlo a vracím se na hotel starým městem a čtvrtí Kaleici. Na terasách restaurací jsou jen turisté, užívající západní idylku. Nad sklenicí piva si vychutnávají západ slunce nad mořem. K tomu západní hity. Chtělo by to trochu zpřísnit tohle chlastání na veřejných místech, pořád je to arabská země, i když velice prozápadní. Dříve to bylo klidnější a zajímavější. Chápu to, chtějí se srovnat s EU, ale za cenu potlačení vlastní identity, i když je v něčem náboženská ideologie. Pořád to je to, co je dělá tím kým jsou. Vše se zdražuje podle západního vzoru. Co se týče vstupného, dopravy a ubytování se jim ždímání daří stejně dobře jako jinde v EU. Na hotel se dostávám za tmy. Jdu brzy spát.

Den dvacátý sedmý, čtvrtek 27.10. 2005, Antalya, TR, Antalya – Lara, Antalya - Istanbul

Teplota: 34°C, Nachozeno: 10 km, Ujeto: 20 km / 1h, 750km / 13h

Vstávám po 8h, snídám a balím. Po 10h, opouštím pokoj a jdu s báglem dolů do recepce. Paní domácí se stále jen chichotá a na všechno říká: "Yes a ok". Vystačí si s tím. Bágl si tady nechávám a jdu do města. Dneska chci navštívit vodopád Duden, ale ty přímořské. Jsou totiž dva. Jeden je nedaleko vodopádu Kursunlu, kde jsem byl včera a říká se jim horní. Chci se podívat na ten spodní, který je u pobřeží. Na náměstí Meydun zastavuji MHD, s nápisem Lara. To je část Antalye, kde vodopád je. V buse mi pomáhá jeden pán, říká, že řekne řidiči, kde mi má zastavit, protože vystupuje o několik stanic dřív. Skutečně k řidiči šel, těsně než vystoupil, ale řidič na mě asi zapomněl a veze mě až na konečnou, tam řekl: „Lara“. A ukazuje rukou směr odkud jsme přijeli, že tam je vodopád. Vracím se zhruba 1,5km podél pobřeží. Na jednom místě je sráz přístupný, tak se jdu podívat na kraj, jestli někde ten vodopád uvidím. Jo, je asi 200m v předu a taky nějaká terasa, kde pobíhají fotící turisté. Vstupné tu není, světe div se. Je to oplocený areál se spoustou restaurací a na kraji útesu je krásný výhled na vodopád i moře. V katalogích píšou, že je možnost se pod ním vykoupat. Ano, ale musíte si najmout loď, která vás k němu doveze a pak si skočíte do vody. Zpět k vodopádu. Je asi 50m vysoký a sladká voda padá s ohromným kraválem do moře. Na hladině je zajímavé pozorovat nejen pěnu, ale také jak se sladká voda míchá s tou slanou. Moře tu musí být hluboké, protože voda je temně modrá. Je to krásný pohled, sedím tu na lavičce skoro 2h a nechce se mi odtud. Převážně Němci, ale vůbec všichni organizovaní turisté mají na zápěstí gumové kroužky s názvem hotelu a ulici. Možná když se ztratí tak mají z druhé strany náramku „prosím vrátit“. Když odcházím, jdu se podívat ještě k místu, kde voda padá dolů. Je to síla. Tohle místo, je vlastně na kraji parkoviště, kde stojí autobusy s turisty a jsou tu i velbloudi. Vyfotit se na jejich hrbu, stojí 7 euro a projížďka 5 euro. Nechybí tu ani prodáváči všeho možného. Tenhle vodopád je zatím ten nejlepší po Niagáře co jsem, kdy viděl. Na silnici si stopuji bus do Antalye na Meydun. Chvilku trávím v parku u kruháče na Meydunu a jím sušenky Kremali. Cestou měníme ještě 50\$ a kupuji si jídlo a pití na cestu. Jdu po hlavním bulváru do centra. Nakonec končím v parku u hradeb a pozoruji cvrkot. Kolem 18h jsem zase na hotelu. Převlíkám se do čistých věcí, a dám si večeři. Paní domácí asistuje a vaří čaj. Stále pobýhá kolem, jestli něco nepotřebuji. Fotím se s ní a ona je šťastná jak malá holka. Když se chystám k odchodu, přicházejí její přátelé a tak jim musím popisovat svou cestu. Kde jsem byl a kam jedu. Nevěří, hlavně těm kilometrům. Loučím se a paní šéfová mi mává, dokud nezmizím za rohem ulice. Na hlavní třídě lezu do prvního dolmuše co jede na otogar. Mám to i s výletem po městě, protože jede cik cak městem. Na otogaru jsem za 30 minut za 1 YTL, který jsem řidiči přímo nacpal, protože nic nechtěl. Je právě 19:20h. Procházím detektorem, ale když vidí ten bágl, přejíždějí mě tím ručním jen tak symbolicky. Jdu rovnou do společnosti Metro. Jak tu tak stojím od vedlejšího stolu mává mladík, kam že to chci. Istanbul. Ok, jede ve 20:30h chce 30 YTL. To je o 10YTL, míň, než chtěli všichni ostatní. Beru to a kupuji lístek. Sedím v hale a čekám. Je tu jedna mladá rodinka. Otec se stará o mimino, je mu tak 5 měsíců. Máma ho nemá za tu hodinu ani

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

jednou na ruce. Doplnuji deník, záznam dnešního dne. Hodinka uběhla rychle a chvíli po 20h se přesunuji na nástupiště k busu. Nakládám batoh a ve 20:30h, vyrážíme, směr Istanbul. V buse za mnou sedí také nějaký turisté, ale neumí ani odpovědět na pozdrav, jen blbě čumí. Jsou strašně odrbaní a roztrhaní, neučesaní a vůbec, takový divný. Cestou je několik zastávek, většinou po 2h, jak je u Turků dobrým zvykem. Rodinka z otogaru v Antalyi jede také a hrdý otec mi přišel ukázat svého synka. Umí jen několik anglických vět, ale dověděl se co vědět chtěl a byl spokojený. Najednou vidím ty dva turisty, jak chodí okolo stolů v restauraci a hladově koukají. Přichází k nim jedna Turkyň a ochotně jim vysvětluje co je co za jídlo a oni jí nechali všechno vysvětlit a ukázat a pak jí řekli, že nemají peníze. Odešla od nich. Vedle mě sedí dva kluci co se mají rádi, ale jinak normál. Úplně u řidiče sedí místní hvězda, která při každé příležitosti hulí jak fabrika. Cesta probíhá v klidu, žádný závody, docela i spím.

Den dvacátý osmý, pátek 28.10. 2005, Istanbul, TR, Istanbul - Sofie

Teplota: 18°C, Nachozeno: 15 km, Ujeto: 750 km / 9h

Poslední zastávka je na otogaru v asijské části Istanbulu. Přejíždíme most přes Bospor a trávíme na něm v zácpě skoro 1h. Tak se na známém místě ocitám o něco později. Tedy na Istanbulském oválném otogaru. Je 9:30h. Hvězda z busu se tu vítá asi se sestrou a otcem, skáčou v objetí dokola a kvílí jak raněné ovce. Jdu rovnou do společnosti Metro, kterou jedu už dnes večer do Sofie. Bágl tu nechávám, jdu na metro, přesunout se na Aksaray a do centra města. Naposled se v tomhle roce pokochat nádherou východu. Jdu ruskou čtvrtí kolem Suleyman mešity a přes most Galata k Dolmabanche paláci. Cestou mívám nespočet malých občůdků, především železářství a malých dílniček jako je truhlářství nebo pekařství. Lidé se usmívají a mávají. Jsem až v parku na nábřeží, kam jsem došli před dvěma lety. Tentokrát se, ale nevzdám a dojdu až k mešitě u Bosporu. Asi 1km odtud je Dolmabanche palác, poslední sídlo sultána. Jdu se podívat dovnitř. Zahrada u prvního vstupu, kde jsou i velké hodiny na věži s turistickými informacemi uvnitř, je policejní kontrola a detektor kovů. Normálně jím procházím, ale oni mě zastavují, že mám v batohu nůž. Nechávají si ho u sebe, dávají mi kartičku s číslem, že až půjdu ven, mám si ho vyzvednout. Dočista jsem na něj zapomněl. Na konci zahrady je půlkruhové nádvoří, které ukončuje brána do zahrad samotného paláce. Před bránou stojí voják v uniformě na čestné stáži. Vedle něj je kasa. Vše se platí zvlášť. Kamera, vstupné, zvláštní vstupné do nějaké komnaty a také za foťák. Dohromady to stojí 40YTL. Prohlížím si teda jen první nádvoří a první zahradu. Nejsem sám, kdo tam nejde. Je to dost drahé. Vracím se přes detektor, vyzvednu nůž a pokračuji v cestě k Bosporu. Za parkem je jedna škola a univerzita vedle druhé. Proti mě se řítí davy studentů. To už jsem ve čtvrti Besiktas. Centrem téhle čtvrti je námořní muzeum, když jsem u něj, je zrovna 2h pauza, tak uvidím až půjdu zpět. Kolem budovy je v zahradě spousta děl a houfnic, také zbytky ponorek, které byli vytaženy z Bosporu. Vše je z války o Dardanely a Bosporský průplav. Podél nábřeží jsou také děla a houfnice, ale to jsou už jen kopie. Na ty si můžete i vlézt, pokud chcete. Fotím tu krásu a kocháme se mořem. Je sice větrno a celkem chladno, ale to co nás čeká doma je určitě horší. Trochu se tu člověk i zamotá, chcete jít po pobřeží a najednou je tu plot. Z ničeho nic vám zatarasí cestu. Musíte se vrátit a jít městem. Jdu tedy městem a místo racků poslouchám motory aut a autobusů. Docházím k mešitě Ortakoy u Bosporu. Je to bílá mešita s okny, od Bosporského mostu (1622m dlouhý a 64m vysoký) je to ještě kus, ale v pozadí mešity se právě on krásně vyjímá. Dovnitř jsem se nedostal. Kolem mešity je malé náměstí, plné restaurací, cukráren a holubů. Takové turecké Benátky. Sedám si na lavičku a pozoruji ruch. Koukám na chlápka co krmí holuby. Jsou jich tu stovky. Chlápek je rád. Mluví na ně, hladí je a tak různě. Vždycky se najde nějaký dobrák, co zatleská, dupne nebo do nich vlítne a všechny vyplaší. Na konci náměstí je molo, odkud vyplouvají výletní lodě po Bosporu, ale i ty, které vás přeplaví na asijskou část. Asi po hodině okouření se začínám vracet. Dá se dojít ještě k pevnosti a druhému mostu, ale to zase třeba někdy jindy. Jak si tak jdu a začínají mě přepadávat myšlenky o konci dovolené, zastavuje kousek vedle kluk na mašině FZ6, tu mám taky! Sice je ta jeho kapotovaná, ale krasavice jen co pravda. Dáváme se do řeči, až nás vyrušil telefon. Začíná ho shánět manželka, se kterou má kousek odtud sraz. No nic, omluvil se, že musí jít a byl pryč. Pomalu jdu zpět až k námořnímu museu a jsem docela uchozený. Otevřeno ještě není, i když už mělo přes půl hodiny být. Jdu na bus, bolí mě nohy, zpět už se mi pěšky nechce. Ovšem absolutně nevím jak se v tom plánu na zastávce vyznat. Tak se ptám pána co stojí vedle a taky čeká na bus. Ochotně mi v mapě ukazuje, kde jsme a čím mám jet. Když bus přijel, skoro mě do něj zavedl. Je to bus 22 RE, jede z Besiktas až na konečnou za Galata most, pod Suleymani mešitu na ulici Ragip Gumutpala. Nasedám do busu, který je totálně nacpaný. Jedeme krokem, co chvíli stojíme, protože je dopravní špička a jsme v hrozně zácpě. K mostu je to asi 8km a jedeme to přes půl hodiny. Před mostem chce nějaká bába vystoupit, ale bus nezajel ke kraji a zastavil jí přímo vprostřed silnice. To se jí nelíbí a strašně nadává a nechce vystoupit. Všichni vystupují a ona ne a ne. Čeká až bus zajede ke kraji, ale on se tam díky zácpě nemůže dostat a tak jede dál přes most. Bába už řve, ale řidič se nenechá vyprovokovat a veze jí až na konečnou, která je hned za mostem. Tak se babka musí vrátit. Vydávám se směrem bazar, procházím úzkými

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

uličkami plných lidí a aut. Je pátek a tak jsou snad všichni tady. Vylezl jsme až nahore na náměstí u university, hned u hlavního vchodu na bazar. Kupuji nějaké ty suvenýry. Na Aksaray k metru se vracím přes ruskou čtvrt' a jdu kolem nákupního střediska s elektronikou. Tak to prolezám a koukám co mají. Je tu i obchůdek s CD, jdu mrknout na nějakou muziku a kupuji si další CD od Tarkana. Rozšiřuji sbírku. Dáváme si kebab a kefte, abych neumřel hladý. Po večeři jedu metrem na otogar a jdu se ohřát do čekárny. Ještě jdu prověřit lístek ať je všechno v cajku. Ale to sem přesně čekal, že bude zase nějaký malér. Lístek, co je měsíc zamluvený a dva měsíce zaplacený, je prodaný. Takže dostávám jinou sedačky a je to. Teď už nezbývá než čekat a čekat. Uprostřed čekárny je velký stůl a všichni zaměstnanci společnosti tu společně večeří. Je tu hromada jídla, obsluhuje je jedna paní a oni po ní stále něco chtějí. Po jídle všichni příšerně hulí, že je tu mlha. Ve 20h jdu naložit bágl do busu a potkávám 2 Čechy co se vrací také z Íránu. Odněkud se vyloupili další 4, ti byli 14 dní v Turecku. Chvilku před půl lezu do busu, ale sedačky co mi dali teď, už jsou taky obsazený. To je zlý sen. Servírka z busu je kapku nasraná, anglicky neumí ani slovo, ale vyřešila to docela rychle. Sedím. Ve 20:30h vyrážíme směr BG. Na hranicích jsme ve 23h. Opět absolvuji pěší přechod od okénka k okénku, a cpaní se ve frontě pro turecké razítko. S razítkem se vracím do busu a čekám, až přijde celník a všem zkontroluje razítka v pase. Trvá to asi hodinu.

Den dvacátý devátý, sobota 29.10. 2005, Sofie, BG, Sofie – Praha
Teplota: 12°C, Nachozeno: 2 km, Ujeto: 1540 km / 22h

Přijíždíme na BG stranu a opět ven, opět fronta, tlačence u okénka na bulharské razítko. S razítkem do busu a popojedeme asi o 300m, kde se kontroluje bagáž. Takže všechno ven, všechno otevřít a čekat až přijde celník a na vše mrkne. Nějaký pašerák od nás z busu má potíže. Ve free zóně nakoupil chlast a cigára a má toho moc. Celníci chtějí 30\$ úplatek. Tak běhá po busu, aby sehnal prachy. Nakonec to dal dohromady a pustili ho. Všechno trvá něco přes 1h, což je celkem v normálu. Pak máme chvilku pauzu za hranicemi a už si to frčíme na Sofii. Během jízdy dostávám čaj nebo kávu a buchtičku. Od sousedky jsem dostal mandarinky, asi vypadám vyčerpaně. Usínám. Do Sofie přijíždíme v 5:45h je kosa. Sedím společně s Čechy, Mirkou a Přemkem v novém terminálu v teple a povídáme si o zkušenostech z cest. V 7h se loučíme, jdou někam na snídani a v 8h odjíždějí společností Katev do Prahy. Já jedu v 10h společností Eurotours. Jdu se taky najíst do centra, do toho super obchodáku, kde jsem byl před měsícem. Batoh nechávám v kanclu, vyřizuji lístek a jdu. Cestou si měním nějaké ty leva ať mám na jídlo. Jsem v obchodáku u pekařství. Mají tu pěkné dorty, tak si koupím kousek. Jsou na váhu, takže stál víc než jsem čekal, ale je výborný. Sladký jak med. Taky je tu chlápek co strašně smrdí vším možným a nechce zaplatit za to, co snědl. Je to asi nějaký žebrák a slečna za pultem mu dala nejdřív zboží než si vzala peníze. Teď do něj stále hučí ať jí dá 2 leva a on se jen blbě směje. Vracím se na busák a v rychlém občerstvení utrácím zbytky peněz. Ještě mi zbylo na jablka. V kanceláři jsem v 9:30h a tak mě posílají hned do busu. Házím batoh dolů a hned odjíždíme. V 10h, přesně na čas. Vedle sedí nějaké dvě české studentky, chytrý jak rádio. Uječený. Na hranicích jsme v 11h. Je tu pěkně narváno. Dva busy před námi je bus Katev. Na to, že jeli o 2h dřív než my, asi tu budeme dlouho. Jdu ven z busu a kecám s Turky od kamionů. Pozvali mě na čaj a tak čekání ve frontě uteklo rychle. Před hranicí šup do busu a připravit pasy. Píkolík z busu je vybral a odnesl s igelitkou dárečků do kanceláře celníků. Čekáme. Hranice opouštíme o několik razítek v pasech těžší a o 3:30h starší. Po půl hodinové zastávce za hranicí pokračujeme ve 14:30h dál v cestě, teď už po Srbsku. Cesta je celkem slušná, jen je zima a řidič je nějak přehřátý, nechce zatopit. Ale po protestu všech i píkolíka vpředu, zatápí. Za Bělehradem nás zastavují policajti, ale vyřešila to igelitka s dárečky. Ve 21h, jsme na hranicích s Maďarskem. Nejdříve čekáme než si na nás celníci udělají čas. Pak kontrolují pasy v buse a přítom si je vybírají. Naše nám vracejí hned. Asi za 45 minut je vracejí i bulharským cestujícím a jedeme o kousek dál a proces se opakuje. Hranice opouštíme ve 23h.

Den třicátý, neděle 30.10. 2005, Praha, CZ, Praha - Teplice
Teplota: 8°C, Nachozeno: 2 km, Ujeto: 100 km / 1:30h

Něco málo po půlnoci zastavujeme na nějakém parkovišti na pauzu. Zrovna bus Katev odjíždí a naši krajané mi mávají. Jdu se protáhnout. Je zima jak na Sibíři. V buse už je teplo, řidič si dal říct a topení nechal zapnutý. Ve 3:20h jsme na slovenských hranicích, trávíme tu 25 minut, vše řeší flaška koňaku a vína. Bratislava, ještě je tma, v 5:15h hranice, odjezd za 15 minut a následuje Brno. Venku je jistě zima, všude je mlha. Svištíme si to po D1, z panelů jsme dobře naklepaný. U Jihlavy zastavujeme u motorestu. Je fakt kosa. Je něco malinko po 6h, takže díky časovému posunu, budeme v Praze o hodinu dřív. To je dobrý. V 8h jsme na Florenci. Oblíkám si větrovku a jdu na nádraží zjistit, kdy mi jede vlak domů. Sice jede za chvíli bus, ale ten už nechci na chvíli ani vidět. Jede v 9h z Holešovic. V nádražní samošce si kupuji šátečky a gambrinus. Popíjím v kupé a k tomu zakusujeme tvarohové šátečky. Dobrá kombinace. V 10:45h jsem v Teplicích. Zima sice je, ale mě už ne. Tím zase skončilo

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

mé putování, tentokrát nejdelší. Času v autobusu jsem strávil spoustu, kilometrů je taky požehnaně a zážitků k nezaplacení. Východ je prostě nádherný. Už přemýšlím kam za rok...

Celkem jsem strávil v autobusech nebo v autě 243,5 hodin, ujel jsem 14 943 kilometrů a nachodil jsem celých 237 kilometrů.

www.journey.cz